

ŐSI GYÖKÉR

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Megjelenik negyedévente a magyarságtudomány és az ősi magyar nyelv kutatásának szolgálatában

Alapítva: 1972

Ára : 650,- Ft

La Raiz Ancestral

Alapító – Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

Szarvas világkép
Egy erdélyi Urasztal terítőn (18. század)

Észak-mezopotámiai vázákép táncosnővel
Samarrai kultúra Kr.e. 6. évezred
Frankfort után

Alapító - Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

Felelős szerkesztő: Dr. Gyárfás Ágnes
Szerkesztő: Prof. Dr. Pap Gábor
Munkatársak: Bubcsó Gábor
Bubcsó Gáborné

Kiadó: Miskolci Bölcsész Egyesület (MBE)
3501 Miskolc, Vasgyári út 18.
(a kettős villamos végállomásánál)
Levél: 3509 Miskolc, Pf. 819.
Szerkesztőségi telefonszám/fax:
+36-46-331-981

© Ősi gyökér 2006. XXXIV. évf. 4. sz.
Minden cikkért a szerzője a felelős. Egyes cik-
keket csak rövidített formában közlünk.
Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk
vissza! **(Lemezen küldött anyag mellé kér-
nénk kéziratot is)**

Belföldi előfizetés (évente négy szám):
3000 Ft/év.

Egy szám ára 650 Ft.

Az előfizetés történhet:

A MBE címére (3501 Miskolc, Vasgyári út 18.)
- Ősi gyökér előfizetés megjelöléssel –
postautalványon, a Kiadónál személyesen, vagy
banki átutalással a BB RT bankban a
10102718-10373815-00000004 számlaszámra.

Külföldi előfizetés: 50 USD/év.

Az összeg a MKB bank miskolci fiókjában
vezetett 10300002-25509977-00003285
számlaszámra utalható át.

Adószám: 19071332-1-05

Kapható: a MBE könyvtárban
(Miskolc, Vasgyári út 18.),
a Központi Antikváriumban
(Miskolc, Széchenyi u. 21. a színháznál),
a Belvárosi Szépmíves Antikváriumban
(Miskolc, Városház tér 9.),
a Szkíta Könyvesboltban
(Miskolc, Széchenyi u. 53.),
a Kéthollós Könyvesboltban
(1081. Bp. Kenyérmező u. 3. a.),
a Fehérlófia Könyvesboltban
(Bp., József krt. 35.),
a Magyarok Háza földszinti könyvesboltjában
Gondos Bélánál (Bp., Semmelweis u. 1-3.),
a Püski Könyvesboltban (Bp., Krisztina krt. 54.),
az Emese Álma könyvesboltban
(Bp., Fehér út 1. – az Őrs vezér térenél),
Gedeon Editnél Budapesten (tel.: 314-4863),
a Csodaszarvas Könyvesboltban
(Bp., Teréz krt. 8. sz. alatt, az udvarban),
az ARTAMONDÓ Kft:
(SZKITIA) Bp., Andrassy út 124.
az ERDÉLYÉRT KÖNYVESHÁZ
Bp., Bécsi út 99.,
a SZITTYA Könyvesbolt
Bp., József Attila út 22.,
a TURUL Könyvesbolt
Bicske, Ady E. u. 7.,
Pécsett: Lác u. 2.,
Ladányi István Könyvesbolt
(8800 Nagykanizsa, Csengery u. 7.)

ISBN 9632144546 • ISSN 1586-9423 • HU ISSN 1586-9423

Körösfő, református templom gömbpanoráma
(Internet)

ÖSI GYÖKÉR

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Alapító – Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

2006. XXXIV. évf. 4. sz.

TARTALOM

BAK HAVÁBAN

Molnár V. József

BAK

Karácsony hava – Boldogasszony hava 2

MAGYAR TÖRTÉNELEM

Siklósi András

II. Rákóczi Ferenc, a leghívebb magyar..... 11

II. Rákóczi Ferenc: Ima a hazáért 16

Hazafiak imádsága 17

Megalkuvás nélkül a magyar igazságért

A 2006-os Szittya Világtalálkozó zárónyilatkozata..... 18

Turul induló.....20

Szent Lászlóhoz.....20

Győzni fogunk.....20

XX. SZÁZADI TÖRTÉNELEM

Vermes Tibor

Churchill és Sztálin 21

Életművek a humor tükrében 27

Török asszonyok tiltakoznak... 27

BÖLCSELET

TIBOLD Szabina Ágnes

Fényben jární, fénné válni..... 28

ESSZÉ

Pál fia Attila

Tiszta víz, fehér kenyér.....42

Hervay Tamás

Útinapló Nagy Magyarországról..... 58

DÍSZDOKTOR AVATÁSOK

Laudatio Dr. Borbola Jánosról

(Czeglédi Katalin)..... 62

Dr. Borbola János székfoglaló beszédének bevezetője
és összefoglalása. Szerző levele alapján..... 64

DÍSZDOKTOR AVATÁSOK

Laudatio Dr. Kiszely Istvánról

(Gyárfás Ágnes) 65

KITÜNTETÉS

Igaz Magyarságért kitüntetés

Rácz Sándornak 1956 hőisének..... 67

Tollas Tibor

Sose szabadulva..... 68

ESEMÉNYEK

Régi mese.

Az egykori Ghymes zenészei a Galánta melletti Taksonyban

Záhonyi András 69

Nagykorú lett a Művészetek Völgye

Záhonyi András 70

A Háromszék Táncegyüttes ismét Budapesten

Záhonyi András 71

30 éves a Kalamajka Táncház

Záhonyi András 72

Öszentsége a XIV. Dalai Láma üzenete a magyarokhoz ...

Hervay Tamás 73

A Szent Korona tana mentén

Észak – Magyarország 2006. október 30. 74

VERSEK

A nyirkai jóslat

Rábaközi táltosok költeménye 1949. 75

Papp Anna († 2006. szeptember) költeményei

Már nem érdekel 77

Csendes üzenet 78

Egy éve már

KÉPEK

Kazettás mennyezetek (Internet)

II. Rákóczi Ferenc (Internet)

Sámánábrázolások (Internet)

Tisztelt Olvasóink!

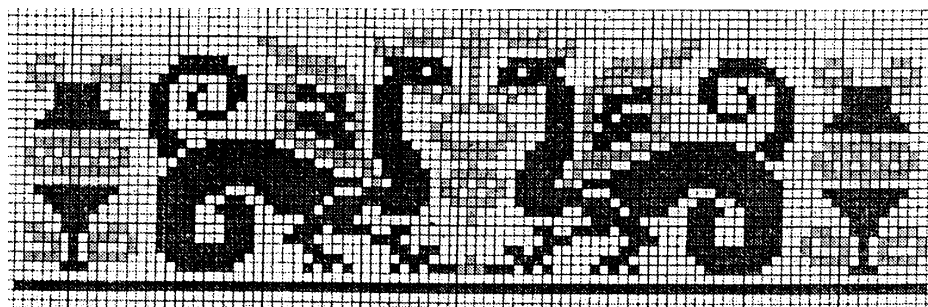
Szíves elnézésüket kérjük az előző számunkban sajnálatos
módon megjelent nyomdahibákért.

(Szerk.)

Molnár V. József

BAK

Karácsony hava, Boldogasszony hava

Fény-Krisztus születése után kemény, köves fagy, az igazi tél fogja a határt, az ember lelkét, testet, s tesped a jószág az istállóban is. Ha nem moccan bennünk, általunk az élet, akkor az ilyenkor szükséges megpróbáló keménység határt nem ismer dolga végeztében, és megtartás helyett gyilkol, s elpusztítja mindazt, aki, ami újulásra vár; miképpen közel kétezer esztendeje a gyermekisten, Jézus, az életet hozó égi király születése után a földi uralkodó az evilági trónus féltése miatt halomra ölte a kisdedeket.

A régiek éjjeli miséről hazaérve rögtön tették a dolgukat: legmélyebb álmukból zavarták föl az aprójószágot, velük „riadóztattak”; s az István-napi köszöntők, a napján kezdődő regölés, az aprószenteki korbácsolás, a zajos nyájfordítás újév hajnalán, a háromkirály-járás kiugratható szita-csillaga mind-mind a megmozdulást ösztönözte.

A régiek vízkeresztől farsangoltak már, vízöntő hava vette ezzel „idő előtt” kezdetét; de a bak nem adja könnyen meg magát; január közepén még keményen visszaköt, s hurka kíméletlen.

Az alexandriai remete Szent Pál január 15-i ünnepe jelöli ezt; hiszen ő, Pál a legenda szerint hatvan esztendeig a sivatagban, egy kőlyukban él, szinte mozdulatlanul, s akkor is, amikor az anyagok már az ég felé viszik hófehér lelkét, halott teste kívülten térdepel. Remete Szent Antal, aki szintén alexandriai, s névünnepe január 17-én van, már hiába akar egyedül és egy helyben maradni, miképpen Pál, neki mindig beljebb kell mennie a sivatagba, s onnan ki, egészen Etiópiáig,

mert az Úr mindenüvé utána küldi híveit. A régiek állatszenteletést tartottak ünnepén, s a szenteletést végző pap szánját nyargaló lovak vitték az egyik szabadtéri oltártól a másikig: ösztönözve ezzel is az időszerű isteni parancsot, a mindenek megmozdulását. Január 18-án Piroska imájára ledőlnek a pogány kőbálványok, s a kőtemplom is rommá lesz; és Sebestyén január 20-án fölébreszti a fát. Hiába gyilkol még mindig a tél Ágnessel, akit 13 évesen küldtek vértanúhalálra, január 21-én; mert rá egy napra Vince már nevével is a győzelmet idézi, és napján a Jézus növénye szőlő is „mocarogni” kezd, s erdőben a madarak nászukat tartják.

Január 25-én pedig jóra forduló Pállal végérvényesen átfordul az idő, s az ezen a napon szitát fordító ember lelke is.

A születés, amelyben csillagocska, napocska (fény) jött mindahányszor a világra a Nap esztendőkörös újjászületésével a „Bak nullával” volt analóg (dátum szerint bármely napon is történt a világraszépülés!). A hajdan volt ember hitében fénytől fényig tartott az emberélet, amikor távozott a lélek: csillag született az égi mezőn. A csecsemőkor szoros pólyakötése, amely 6-9 hétig gúzsozta a kisgyermeket – a Bak territóriumának tulajdonságát valósította.

25. Karácsony

(A téli napforduló őszi ünnepe; a kereszténységben Jézus Krisztus földi születésének emléknapja: az

öröm és a békesség, a család és a gyermekség, az otthon és a szülőföld, az életet adó fény megszületésének ünnepe. A világosság győzelme a sötétség fölött.)

Vigíliáján lámpagyújtáskor kezdődött a kántálás, korintyálás, gegőzés, kolindálás – velük egy időben jártak az ostyahordozó gyerekek. Az ostyát rendszerint a kántor készítette. Jézus képe, vagy jelképe volt rajta, a szoba közepén a mestergerendára függesztették föl. A moldvai székely karácsonyi kántáló ének az esztendő két kezdő pontjára utal: az egyik karácsony, amikor a teremtő, törvényadó Fény születik, a másik pedig húsvét, amikor az ő áldozata révén, s ereje által a határ, s az ember lelke is újjászületik.

*„Paradicsom közepibe’,
Aranyzönyveg leterítve;
Azon vagyon rengő bölcső,
Abban fekszik az Úr Jézus:
Bal kezibe’ aranyaalma,
Jobb kezibe’ aranyvessző.
Megzuhintja a vesszejét:
Zeng a mező, zúg az erdő.
Sohsem láttam szebb termőfát,
Mint Úr Jézus keresztfáját,
Mert az vérrel virágozik,
S Szentlélekkel gyümölcsözik.”*

A karácsonyfa a XIX. században polgárházakba érkezett jövevény; e században fokozatosan terjed el állítása falvainkban; rendszerint almával és aranyozott dióval ékesítik, és a mestergerendáról függ alá. Horgoson régen koronafát állítottak, amely glédics (gledicia) ágából készült. Töviseit színes papírral csavarták be, kettőt-hármat összekötöttek vagy átfogtak egy negyedikkel. Virágcserepbe ültették, tüskéire almát és aranyozott diót tűztek. Országszerte az ünnepi asztal éke a Luca napkor sarjasztott búza volt, közepén a szentelt gyertyával. A karácsonyi asztal, csakúgy mint a székely kántáló ének a kettős évkezdetre utalt. Rendszerint három terítővel takarták le az asztalt, mindhármat advent csöndjében szőtték és hímezték, a születés-varázslás mágikus időszakában; középre a lucabúza került, mellé az elmúlt esztendő terményeiből tettek, az asztal alá búzaszalma került (Napot, Jézust idéző sáarany, Jézusnak Jézussal ágyaztak), s az ekevas. A szalma a születést jelölte, a lucabúza a húsvéti mezőt, a gyertya Jé-

zus áldozatát, a minden-jóságot.

Karácsony ünnepét betlehemezés, szentcsalád-járás, „bő-kovács” játék vezette be az advent fontos tartozékaként. Hegyhátvidéken napfordulati pásztortáncot jártak a betlehem körül. A Szeged alsóvárosi templomba a századfordulón még az éjjeli misére dudaszóval pásztorok vonultak be, ketten közülük gedát és bárányt hoztak, s adtak át a miséző papnak, s a jóságok átadását napfordulati tánc követte, amelyet mindenki járt, s dudaszó kísért. A betlehemezők (az angyalok és Mária is) legények voltak általában, de Mezőkövesden lányok adták elő a játékot. Éjjeli misénél beharangozás előtt a régi ember nem lépett be a templomba, a falu elhalt papja misézett ott a lelkeknek (az ország számos vidékén a karácsonyi asztalon az elhunyt hozzátartozók is terítéket kaptak). Kint néztek a pásztorok zajkeltését, az ostorpattogás, kolompolás látványával és hangjával az ő lelkét is tisztította. Beharangozás után a templomban a legények diót szórtak az oltárhoz tartó pap elé.

A templomban a lucaszékről ilyenkor láthatták meg a pap szoknyája után kapkodó ördögöt vagy boszorkányt. Az éjjeli mise Úrfelmutatása alatt az istállókat, amelyekben friss búzaszalmán állt a jóság, égi fény töltötte be, s a barmok megszólaltak, a család jövő évi sorsáról beszéltek; ha e mágikus percben szénát adtak a lónak, az táltossá válhatott. A kutak, források és a patakok vize egyetlen pillanatra borra vagy aranyosvízzé változott, s aki ezt a pillanatot eltalálta, egészséget, szépséget ihatott belőle. Ebben merítették meg azokat az almákat is, amelyek közül egy-egy a karácsonyi asztalra, mosdóvízbe (erről mosakodtak vízkeresztig) és az állatok itatóvizébe került.

Ekkor mutatta meg eredményét advent, Márton, Katalin, András, Borbála, Miklós, Luca napja andrásoló vagy más jósló cselekménye. Az éjjeli „misevégző” harangozással fejeződött be a napfordulás, a születés szent időszaka. Miséről hazamenet terítették meg a karácsonyi asztalt. Abroszának, amely Mária szüzi méhét idézte meg, a termékeny, istenszüllő anyaméhet gyógyító és természetvarázsló ereje volt (egyebek között ebből vetettek tavaszon és őszön), s erőt kaptak azok a növények (magok) és gazdasági eszközök, amelyeket az abroszra, illetve az asztal alá tettek. A karácsonyi asztal, a házi oltár a hálaadás és a könyörgés eszköze volt. A gazda ekkor, az asztal mellett szegte

annyi részre az aranyosvízbe merített almát, ahányan az asztal körül álltak, a Mindenséggel való együvé tartozás, a család összetartozásának jeleként. Az asztalra kerülő ételek egészség és szerencsejósító húsfélék, édesség és gyümölcsök voltak. Mielőtt evéshez láttak, a gazda a szoba négy sarkát búzaszemekkel szórta meg; de nem hiányozhatott az étkezésből a fokhagyma, a méz és a dió sem. Vacsora után gondosan összeszedték a morzsát: gonoszűző, betegséggógyító és termésvarázsló szerepe jött. A tüzet reggelig táplálták, némely vidéken öreg fa tuskóját tették rá, a házi tűz, az ős ilyenkor panasolta el, ha évközben szemetet tettek bele, vagy nem kapta meg az ételek „javát”. (Régebben étkezés előtt ételből, italból adtak a tűznek, a régi-régi áldozat emléke maradt fenn e szokásban.)

Kora reggel regősök járták végig az utcákat, s köszöntő gyermekek; aztán szomszédok, rokonok, komák. Székelyföldön „megénekelik” egymást a nagycsalád különvált tagjai; énekes köszöntővel keresik föl az „öreg” házat s eljön ilyenkor a nagycsaládból haraggal kiszakadt is szeretteivel. A regősök csapata általában vízkeresztig járta a falut. Pogány-keresztény alakoskodók voltak ők. Állatbőrbe öltöztek, láncosbottal, köcsögdudával, dobbal zajongtak, zenéltek, „moccantottak”. Különösen a lányos házakat keresték föl, egyebek között farsangi esküvőre regélték egybe a fiatalokat.

26. István

(Protomártír, Szent István királyunk névadója – a pogányok kövezték agyon.)

Napján zabot és sót szenteltetett a régi falu népe, s regősök járták a házakat. Istentisztelet után „istvánoltak”: zeneszóval, rigmusokkal köszöntötték föl az Istvánokat.

27. János

(Apostol és evangélista, a Jelenések könyvének prófétája, leírója; a Sas jelképezi – talán ezzel magyarítható az az Európában is egyedül álló eset, hogy az egri egyházmegye az apostol Jánost választja védőszentjéül, az az egyházmegye, amely területének javát hajdan az Aba nemzetség bika volt, s az Abák címerállata sas. Szent Koronánkon

a felső Pantokrátor alatt, előtt található.)

Jánosé a nagy szó: Isten a szeretet. Legendájában Ázsiában térít, imádságára ledől Diana temploma, köntösével halottakat támaszt föl; sírjából testetlenné vitetik. János evangéliumának bevezetése, ünnepélyes kimértségével, mágikus hangzásával, titokzatos tartalmával vált varázsigévé: „Kezdetben vala az Ige, az Ige Istennél vala, és Isten vala az Ige... az Ige testté lőn, és miköztünk lakozék.” Engi Tüdő Vince Szeged környékének gyógyító szentembere a századfordulón „igeimádsággá” verselte, énekké alakította az Evangélium e fontos nagymondatát.

János áldások és imádságok szószólója, templomok és oltármesterségek patrónusa, céhek védőszentje. Az utolsó vacsorán és a passióban való „teljes” szerepénél fogva a népi devocionális jámborság megalapozója és benne az emberiség képviselője. Tiszteletének egyik legsajátosabb fejleménye a „Szent János áldása”, vagyis a borral való köszöntés, eláldás, áldomás. A szentek tiszteletére a templomban ivott áldomásból a gótika elején szentelmény lett, és János evangélista napjához rögződött. A János-napi borszentelés borvidékeinken napjainkig él. Göcsejben a szentelményt hordóba öntik, és itatják „tévelyedett” emberrel, s gyermekkel is. Ha a marhát gonosz rontotta meg, a bort vízzel vegyítik, s a beteg jószág hátát kereszt alakban locsolják vele. Igét „rajzolnak” rá; keresztzemes hímzéseink egyetlen öltéskeresztjét, az egyenlő szárú keresztet, amelyből a minta épül, régebben igének nevezték. A mosoni Lajtakátán, Bányogon és Rábaszováton a vetőmagot hintik meg jánosborral, kereszt alakjában. A református csökölyiek katolikus szomszédjaiktól szentelt bort kérnek, ha fejük megfájdul. Néhol a kútba is öntenek belőle, hogy a víz ne okozzon betegséget. A dunaszentmiklósi német gazda a szentelt borral meghinti szőlejének négy sarkát is. Lesencenémefalu, Rezi, Pölöskető zalai magyar falvakban karácsony éjjelén egy üveg bort az ünnepi asztalra tesznek, de nem isznak belőle. Ez az „angyalok bor”. Ezt viszik szenteltetni Jánoskor: a család minden tagja kortyol a szentelményből, aztán orvosságnak teszik el, de keresztet hintenek vele a házra, a beteg ágyára, és jut belőle az ágy alá is. Óbecsén bort, fonott kalácsot (a női szüzesség jelét), almát (a tele-élet megidézőjét) szentelnek a templomban. Kelebián a kará-

cseny böjtjén kútba vetett almának „jánosalma” a neve.

A középkorban jánosi szentelt borral kínálták meg azokat, akik útra keltek, háborúba vagy messze földre indultak. A haldoklóval és a halálra ítélttel is szentelt bort itattak. Lábnik moldvai faluban ma is az „asztalvetésnek” nevezett halotti torban először a megboldogult számára öntenek bort az anyaföldre. Szent János áldásának másik középkori fejleménye, hogy menyegző, esketés idején is sor kerül a bornak, lakodalmi kalácsnak János nevében való megáldására. A hajdani Balaton-felvidéki kézfogón az égő istenfaágot tartó vőfély jánosborral öntötte le a fiatal pár egybekulcsolt kezét, a kézfogást; s ezt a bort tállal fogták föl, amelyből először a vőlegény, azután a menyasszony, majd mindkettő háza népe ivott. (Talán a vérszerződés emlékét őrizte meg a nemes szokás!) Mezőkövesden keresztelők, főleg azonban halotti tor után, a szegények etetése alkalmával a bort a csak erre a célra használt „jancsi”, „jancsikorsó” néven emlegetett cserépkorsóban szolgálták föl.

Jászladányon a Szent János áldást az új ház föl-szentelésekor énekelték, s aranylakodalomkor. A gyimesi csángók és a csíki székelyek a „tésztanemű virágokkal, tojásokkal, aranyozott ékítményekkel felcífrázott” nagy lakodalmi kalácsot Szent Jánosnak mondják. Az új pár az ajándékok elfogadása után a lakodalmi sokadalommal együtt Szent János áldásban részesül, ennek föladása a vőfély tiszte mindenütt. Az ország több vidékén szokásos, hogy esküvőre menet a vőfély tele palackot visz a templomba, a palack nyakán mintás, fonatos kalács, a „szerelemkalács” (János „jézusi” szerelmének jele). A bujádi új pár egy héttel az esküvő után bejárja és végigkínálgatja a falut, a díszes kendőbe fogott örömkaláccsal és borral: a kalács az asszony, a bor pedig az ember kezében van.

A szegedi néphit még a múlt században is Jánosban nemcsak szentet, hanem minden hatalmú bűbájost is látott: „Ma van Szent János estéje, távodzon tőlünk a gonosz!” – mondogatták. A verbicaiak imádság közben ezt mondogatták, hogy baj ne érje őket: „Szent János vére, Boldogasszony teje fussa bé ennek a háznak minden résitlukát!” A szőregi ráimádkozásban pedig János „nagytudománya” ekképpen van jelen: „Szent Jánosnak áldása terjedjön reá (a betegre), Boldogsá-

gos Szűz Mária teje mosogassa le a bajt a szemről.” Betegekre, vajúdo asszonyokra igeimádságot mondtak. Számos régi patikánk „Aranyas”, „Feketesas” neve János különleges oltalmát idézi.

A régiségben, ha karácsonykor fiúgyerek született; Jánosnak keresztelték, Jánossal kötötte be a család magát Jézus országába. (A karácsonykor született gyereket ajándéknak tartották, aki különös képességekkel áldott). János tisztelete talán azért is megkülönböztetetten nagy népünknel, mert a keresztfán haldokló Krisztus Szűzanyára „bízta” Jánost és megfordítva; ezzel mintegy hangsúlyozta a nálunk mindig is fontosnak tartott férfi-női dualitást.

28. Aprószentek

(A Heródes parancsára legyilkolt csecsemők emlékünnepe.)

Suprikáló (vesszőző) pásztorok vagy legények, nagyobb férfigyerek járták e napon, s néhol járják ma is a falut. A rügyező vesszővel való megcsapkodás egészséget, termékenységet, „ébredést” hozott. Néhol ezen a napon (s nem Szent Mártonkor) a pásztorok vesszőnyalábot hordtak fűzből, nyírből vagy mustárból, a gazda vagy a gazdaasszony húzott a szálabból; tavasszal ezzel hajtották legelőre az állatokat; de ez volt az „aprószentelés” eszköze is, ezzel vesszőzték meg a nagylányokat (néhol a menyecskeket is) és a gyerekeket.

29. Dávid

(Jézusnak a Jesse fájából sarjad királyi őse zsoltárszerző.)

A Debreczeni-kódexben olvasható legendájában, amikor Sault az ördög gyötörte, Szent Dávid hegedűszavától kapott könnyebbülést. Dávid neve beleszövődött az aprószentéki népi szokásokba is:

*„Dávid, Dávid kőrcsolyázik,
Elromlott a kőrcsolyája,
Van bükkfája megcsinálja.
Fúrja, faragja,
Mégis hátán hordozza.
Adjon Isten erőt, egészséget, léleküdvösséget!
Isten éltesse.”*

E szöveggel vesszőztek Aprószentekkor a gyergyó-
iak.

A néphit szerint a Holdban Dávid hegedül, Cecília meg táncol e muzsikára. Kárba ment dologra mondják: „Elhegedülte Szent Dávid.”

31. Szilveszter

(Pápa, 314-335.)

Karácsony böjtjéhez tartozó szokásainak java azal magyarázható, hogy a XVII. században a polgári év kezdete Gyümölcsoltó Boldogasszonyról, illetőleg karácsonyról hivatalosan is január első napjához rögződött. A magyarázdiak szerint a jószágok ilyenkor emberi hangon szólalnak meg. Azt is tartják országszerte, hogy ruhának ezen a napon nem szabad kötélén kiterítve száradnia, mert föl fogja akasztani magát valamelyik családtag. Estéjén evés, ivás, mulatozás a régiségben nem volt. Mindenki iparkodott a templomba.

Az „óévtemetés” szokása Erdélyből húzódott föl egészen Beregig. Este a legények a templomtoronyba mentek és pontban éjfélkor meghúzták a harangokat, templomi énekeket, zsoltárokat énekeltek. Mezőpanit református magyarjainak temetőjárása az éjféλι harangszó előtt történt. A temetői zsoltárének után a gyászolók hajlékában, ott ahol az elmúlt év halottat hozott, vendégséget tartottak: kalács és bor került az asztra. Amikor az éjféλι harangszó hallott, az egész falu a templom elé ment, ahol az ünnepi harangozással az óesztendőt siratták el. Zsoltárt énekeltek, majd a tiszteletes hálaadó beszédet mondott, s áldásért, lelkierőért könyörgött. A katolikusok a kora esti hálaadó istentiszteletet „végvecsernyének” (Istensegíts székelyei) „óvecsernyének” (Ecseg), „bérösök vecsernyéjének” (Tápé) mondják; Tápén ilyenkor gyülekeztek a templom előtt azok a béresek, akik a következő évre gazdát kerestek. Ugyancsak itt Szilveszter napján „kitolókása” (keményre főzött köleskása) került az asztra. Nyárádremetén az óévet megtestesítő szalmabábut ásták el a legények. Somló vidéken „télkiverés” járta: egy suhanc görnyedt hátú maskara-öreg korbáccsal hajtott végig az utcán. A Galga mentén ekkor készítették el a „hagymakalendáriumot”. Egy nagy fej vörös hagymát tizenkét részre „leveleztek” szét, sőt tettek mindegyik levélbe, s a kemencepadkára helyeztek őket, mindegyik egy-egy hónapot jelölt, amelyik levélben a só reggelre megnedvedett, az a hónap majd esős lesz.

JANUÁR, BOLDOGASSZONY HAVA

1. Újév

Mint minden negyedévkezdő nap, gonoszjáró napnak is számított. Számtalan módon és módszerrel gyakorolták a gonoszűzést. A pásztorok, legények, sihederek „kongóztak”, „nyáját fordítottak”, sokféle eszközzel, földökkel, kolomppal, rossz bádögödörrel zajt keltettek. Reggel kántáltak, uráltak, regöltek, újévet köszöntöttek a legények. Sorra vették a lányos házakat; a gazdák a jó ismerősöket, rokonságot, hogy jókívánásaikat evés-ivás közben elmondhassák. Szokás volt a „kezdetvárás” és a „kezdetjósítás” is: ki mit csinál, kivel vagy mivel mi történik először újév napján, azt fogja tenni, illetve „megérni” a következő esztendőben. Ezért tilos volt bármit is kiadni a házból, s eladni is, asszonynak pedig bontómunkát végeznie; de ez volt az oka az egész napra jellemző jókedvnek, bőséges evés-ivásnak. Újév szokása volt a galuskafőzés, almahéjdobás, szöszrázás, papírcsillagvágás, ólomöntés, lencseválogatás és a disznóólrúgás is; valamennyi jósló vagy szerencsevarázsló játéknak számított.

2. Jézus nevenapja

(Más liturgikus hagyomány szerint újév és vízkereszt közé eső vasárnap. A református egyház újév napján ünnepli; a körülmételés emléknapja.) A régimódi katolikus magyarok legáltalánosabb archaikus köszöntési módja: „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” Ez a köszöntési mód másutt, Európában nem általános, csupán szomszédainknál, föltehetően magyar hatásra található meg. Régen, ha munkába fogtak, útra indultak, Jézus nevével fohászokdtek.

Kapisztrán Jézus monogramot festett azokra a zászlókra, amelyek alatt Nándorfehérvárnál legyőzik a törököt (1456). Lendvavásár helyen azt tartják, a Jézus nevenapján hideg van, az állatok megszólalnak, s a hites ember érti „beszédüket”. Déli tájainkon ezen a napon fogadtak cselédeket, hogy Jézus neve-áldásával köttessék a szolgálát.

6. Vízkereszt

(Jézus megkeresztelésének ünnepe.)

A néphagyományban a Három királyok, a karácsonyi ünnepkör zárónapja; e nappal kezdődik a farsang. Dele és estéje a víg lakmározás és vendégeskedés alkalmá volt. Esti harangszó után kántálás, csillag- vagy háromkirályok-járás tette elevenné a falut. Rákospalotán a legények libasorban, egymás gubájának alsó csücskébe kapaszkodva táncolva járták végig az utcákat. Az ország keleti és déli részein, végein templomi zászlókkal, imádkozva, alkalmi énekekkel a patakhoz vonultak, amelynek ezen a napon aranyossá változott a vize (Jézus minden esztendő vízkeresztjén megmerül a vizekben). Néhol a betegek, különösen a kelésesek meg is fürödtek a patakban, másutt azonban csak otthon mosdottak meg a hazavitt Jézus-áldotta vízben. A katolikusoknál a víz-, só-, kréta- és házszentelés napja volt. (A szentelt vízzel viharos időben a házat hintették meg, gyermek első fürdővizébe került, s a beteg halántékát mosogatták vele; a szentelt krétával a házigazda G.M.B-t, Gáspár, Menyhért, Boldizsár kezdőbetűjét rajzolta az ajtó szemöldökfájára vagy gonoszúzó napokon ezzel húzott keresztet az ajtóra; a sótt egyebek között eresztelő pólyába kötöttek, beteg állat eledelébe tették, de a „boldogasszony ágya” lepedője csücskébe is került belőle.) E nap időjárásával a tél hosszúra, a nyár esős vagy száraz voltára, s így a termésre ad előjelet.

15. Pál remete

(Másként Remete Szent Pál; sivatagi, alexandriai remete, 340; akit a magyar pálos rend szellemi ősként, példaképe gyanánt tisztelt. Ereklýéje Magyarországra került; s Nagy Lajos az ország védőszentjei közé emelte.)

Hatvan esztendeig lakott egy pusztai kőbarlangban (kőlikban). Száztizenhárom esztendőkorán halt meg; Remete Szent Antal temette el. Holttestét Atanáz püspök palástjába takarta, két oroszlán segítette az elföldelésben (bennük talán az esztendő köre szembe jegyének oroszlánereje idéződik meg). Pál pálmafalevélből készített köntösét Antal ereklyeként magával vitte. (Legendájáról a Peer-kódex tudósít.) 1480-ban az éhínséggel fenyegető többesztendőszárazságot a pá-

losok Szent Pál ereklyéit hordozó körmenete szüntette meg.

16. Antal

(Antal apát, másként Remete Szent Antal, 356; beteg embernek, beteg jószágoknak hajdanában nagy tiszteletben álló patrónusa.)

Korán vértanúságra vágyott, de miután tapasztalta, hogy senki őt hitéért megölni nem akarja, a pusztába egyre beljebb és beljebb vándorolt, hogy egyedül tölthesse életét, miképpen Pál, hogy menedéket találjon a tanítását hallani akaró, az Úr akaratából őt a pusztába is követő hívők elől. A pusztában állandóan kísértette az ördög, egyebek között ezüsttállal és arannyal is. Élete végen „szerecsenföldön” az őt segítő embereket munkájával jutalmazta: földjüket kapálta, búzát vetett és káposztát ültetett nekik. Százöt esztendőkorán halt meg, két tanítványa temette el; senkinek nem árulták el a helyet. Ereklýéire mégis rátaláltak. Történt, hogy Justinius bizánci császár Zsófia nevű lányát ördögök szállták meg, s ők adták tudtára a lánynak, hogy csak Antal remete űzheti ki őket. Teofilus püspök indul a szent holttest fölkeresésére, Gábor arkangyal jelenti, mondja neki, hogy merre, s miképpen keresse. Sok viszontagság után madár „mutatja” meg a sírhelyet egy földig hajló ágú fa alatt, amelynek tövéből tiszta vízű forrás csörgedez; s oroszlánok is jöttek segítségére. A szent ereklyével visszatérőben sok ember szabadult meg az ördögtől; és Zsófiából kilenc ördögöt korbácsolt ki Antal. A Debreczeni-kódexben lelehető legenda befejező imádsága érezteti, hogy „Szent Antal tüze” nemcsak a testi betegséget, az orbáncot jelenti, hanem jelképesen minden ártalmat, kísértést, amely az ember elvesztésére a gonosztól származik. Antal apát ősidőktől a háziállatok védőszentje. Névvünnepén Olaszország és Németország számos vidékén manapság is megszentelik a jószágot és az istállót. E kultikus gyakorlat a középkori Magyarországon is virágzott, történelmi hazánk déli vidékén Pádúai Szent Antal alakjához tapadva született újjá. Antal apátjele a disznó. Valamikor egyes falvak, esetleg családok hátlából egy-egy disznót ajánlottak föl Szent Antal rendjének. Ezeket külön nevelték. Nyakukon csengő volt, amelynek gonoszúzó, járványokat messzire riasztó erőt tulajdonítottak. A T alakú

keresztnek egyiptomi vagy „antalkereszt” a neve, amelyet megszentelve járvány bőrbetegség (főleg Szent Antal tüze), továbbá kígyómarás távoltartására viseltek.

Hercegszántó sokácai Tüzes Antal néven emlegetik. Ünnepe asszonyi dologtiltó napnak számított; templomozni szoktak. Fonóházba jártak csak ezen a napon és varrtak; a „szombati lámpát” is meggyújtották. „Szár az éj” rendezték, vendégséget, ahol nem illett inni. A Csepel-szigeti Tököl rác eredetű lakossága is jószágszentelést tartott. Mire után kocsi vagy szán jelent meg a templom előtt, amelyen két ministráns gyerekekkel a pap foglalt helyet. Három helyen álltak meg a faluban, itt a járdán oltárszerű asztal várta őket feszülettel és égő gyertyával. A hívek sőt, almát és fokhagymát hoztak, amelyet a pap megáldott, majd imádkozott és a négy égtáj felé áldást osztott, hogy a falu jószágait, a hívek termését Szent Antal közbenjárása oltalmazza. A szentelés idejére kitérték az istállóajtókat. A lovaknak a következő két oltárhoz futva kellett haladniuk. A XIX. században még szerte az országban tűzvész és kísértés ellen Remete Szent Antalhoz imádkoztak a katolikusok. A kísértés akkor a legnagyobb, amikor az egyre magasabban araszoló Nap bennünk is működő erejétől éppen csak mozdulni kezd körülöttünk és mi magunkban az újulás.

18. Piroska

(Ókeresztény vértanú, imádságára a pogány kőbálványok és templom összeomlott. A császár külön-külön kínzásokba részesíti, egyebek között az oroslánok(!) elé veti majd fejét veszi.)

A névnek és a napnak Piroska, Szent László lánya, a bizánci kereszténységnek Iréne néven tisztelt szentje adott hazai tekintélyt. Kiszomborban azt tartották, aki a szent tisztélete piros kendőt köt a nyakába, még abban az esztendőben férjhez megy. Szegedi regula: „Piroska napján ha fagy, negyven napig el nem hagy.”

18. Margit

(Árpád-házi Szent Margit, 1242-1271; IV. Béla királyunk lánya, Szent Erzsébet unokahúga.)

Margit a tatárjárás idején fogant. Hetedik gyermekként született; királyi atyja engesztelésül Is-

tennek ajánlotta. Margit a Nyulak szigetén emelt Boldogasszony kolostorban anyanyelvén ismerkedik meg a Bibliával és a szentek legendáival. Jézus szenvedése tölti be életét. Alázatra törekszik, vállalja a legmegalázóbb, legszenyesebb munkát is. Sanyargatja magát tövises vesszővel, sündisznó bőréből csinált ostorral is. Életét, a középkorban Ráskai Lea írja le. Ikonográfiájának jellemzője, hogy fekete fátylát és köpenyét csillagok díszítik, kezében lilomot, olykor könyvet is tart. Koronája az ábrázolásokon rendszeren a földön hever; ha három koronát látunk alakja mellett, a kikoszorózott három királyi kériót jelentik azok.

Margit hőse számos modern regényünknek, de a néphagyomány nem tartja számon. Oka ennek föltehetően az, hogy kegyetlenül kínozták magát, s az önkínzás népünk lelkületétől mindig is távol állott; de talán éppen az önkínzás miatt a nagy ünnepeken magát máig ostorral kínzó itáliai ember kedvenc szentje.

20. Sebestyén

(Az egyik leghíresebb ókeresztény vértanú, 298; ünnepe egy napon van Fábrián pápáéval, 250; de személyes közük nincs egymáshoz.)

Császári testőrparancsnok volt, akit elszánt keresztény hitvallása miatt lenyilaztak, majd miután sebeiből felépült és szolgálatra jelentkezett, halálra botozták. A betegséget és a halált az archaikus hitvilág mind a görögöknél, mind az ószövetségi zsidóságnál a nyíl művének tulajdonította. A pestis nyíla ellen már a VII. században Sebestyén oltalmát kérik a hívek. Tiszteletére 1576-ban (egy évvel a nagy pestisvész után) templomot és emlékoszlopot állított a milánói nép. A máig élő hagyomány szerint a később szentté avatott Borromei Károly, Sebestyén közbenjárásával a pestist ebbe az oszlopba száműzte. A milánói kezdeményezés hatására hazánk közterein is oszlophoz kötözve ábrázolják Sebestyént.

Orfűn e nap reggelén nem mentek be az istállóba, álljon helyt a patrónus. A jószágot nem etették, nem fogták be, nem vitték ki az almot alóla. Bőjtölt az állat is. Az ország leghíresebb Sebestyén temploma Székesfehérvár Felsővárosán áll, amely a város szakrális paraszteletének, céhes jámborságának tűzhelye volt. A búcsúnapon Sebestyén-bált tartottak. Bánd német fiatalsága farsangi felvonu-

lással e napon szintén bálozott. A régi hit szerint ezen a napon kezd az életnedv a fában ismét megindulni, most „kezdődik” (jelét adja!) a tavaszi megújulás. Sárosban azt tartották: „ha ezen a napon alig ér a köd a fák koronájáig, akkor a halál az áldozatait csak a gyerekek közül fogja szedni, és a betegség többnyire a gyerekeket éri; ha azonban felér már az innen látható hegy feléig, akkor leginkább a középkorúak fognak betegeskedni, halni; végre, ha mindent elborít a köd, akkor kivétel nélkül pusztul majd gyerek, fiú és agg.”

21. Ágnes

(Tizenhárom esztendősen szenvedett vértanúhalált.)

Legendájában, amelyet az Érdy-kódexből ismerünk, visszautasítja a pogány fejedelem fiát, aki megkérte a kezét. Az uralkodó feslett életre akarta kényszeríteni, de Isten angyala megvédi Ágnest. Kivégzik. Temetésén fényes köntösben, égi lényként fényes lánysereggel jelenik meg, jobb keze felől fehér bárány áll. Ágnest a képírók báránnyal jelölték.

A régiségben „anglitbornak” nevezték az elsőízben lefejtett dézsmabort, amelyet a jobbágy e napon adott át urának. Jászladány öregjei fejjúgás ellen Ágneshez folyamodtak. Szili regula: „ha Ágnes hideg, engesztel Vince, hogy teljes a pince”.

22. Vince

(Hispaniai vértanú, 304; válogatott kínzásokkal gyötörték halálra.)

Legendája nem ad magyarázatot szőlővel, borral való kapcsolatára. Még a századforduló táján is a pécsi szőlősgazdák egyik pincéből a másikba látogatva áldomásoztak. Voltak, akik vesszőt vágtak le, és meleg szobában rügyeztettek; fakadásából a várható bortermést jósolták. Gyükés szőlőhegy bosnyák gazdái a Bertalan kápolnában e napon bemutatott mise idején hurkát, disznógömböcöt kötöztek a szőlőkarókra, hogy nagy fürtöket teremjen majd a tőke. Mohácson a János-napon szentelt borral szőlőjük négy sarkát hintették meg a gazdák, a széleit pedig szenteltvízzel. Az ormánsági Kémesen azt tartják, ha a Nap Vincekor besüt a pincébe, akkor bősége lesz a bornak, ilyenkor a pinceajtót is kitarják. A horvátok is a szőlőhegyen

mulatoznak e napon. Úgy vélik, hogy sok bor terem, ha esik az eső. Dávod magyarjai takarásakor egy üveg bort rejtenek a tőkék között a földbe, Vince napon megkeresik, és áldomásul megiszszák. Egerben vesszőt metszenek a szőlőben, ez a „vincevessző”; hazaviszik és vízbe teszik, hajtása megmutatja az új termést.

Vince nevének értelme győzedelmes. Legyőzi a tél sötét erőit, a tavasz útját egyengeti. Országszerte ismert regula: „ha megcsordul Vince, tele lesz a pince”. Hajós öreg németjei szerint jó bor terem, ha reggel a kocsí a jégen jár, délután pedig verebek fürödnek a napfényben. Göcsejben az öregek arcú gyerekekre Vince oldó áldását kérik. Figyelemre érdemes, s a faggyal fogó, visszakötő köves, kemény hatalmat idézi Vince ikonográfiájának néhány eszköze: a fejsze, de különösképpen a csákány és az irtókapa.

A fraknoi és a németújvári németek szerint a madarak Vince napján házasodnak, ilyenkor nem szabad az erdőben dolgozni. Az ember ne zavarja meg a madarak menyegzőjét, hiszen majd másnap a Szent Szűz kézfogójának ünnepén nászéneket zeng valamennyi madár a mindenek anyjának, Máriának.

23. Mária eljegyzése

(Másként menyegzője. Hagyományvilága olykor a kánai menyegző vasárnapjának szokásaival is vegyül.)

Mária menyasszonyságának ünnepe, az asszonyi sors megdicsőülése, a parasztlakodalom égi mása. (A lakodalmak javát a régiségben nagyfarsangkor tartották.) E napot általában csak jámbor közösségek: olvasótársulatok, harmadrend tagjai ünnepték meg, rendszerint előljáróik hajlékában. Jászberény kivétel, mert itt az ájtatosság a szentkúti templomban történik (a hagyomány egyébként is a Jászságban virágzik leginkább). Nagykőrü faluban századunk elején az öregasszonyok előljárójuk házában összegyülekezve imádkoztak, énekeltek; majd a végén kalácsot ettek, bort ittak, olykor még táncra is kerekedtek. Guta, Komárom megyei mezővárosban valamelyik háznál e napon csakúgy terítettek, mint rendszeren lakodalomkor, s meghívták az ismerősöket. Készítettek Szűz Máriának „kertet”, s oda tették József vesszejét. A kert Mária szoborból állt, amelyet papír-

rózsával raktak körbe; Szent József (vagy Jézus) vesszeje szintén papírrózsával öltöztetett pálca. Meghívtak hat érintetlen fiatal lányt, s ezek papírrózsa koszorút tettek a fejükre. Egyikük közülük Mária volt, fején fátylat viselt. Választottak aztán Szent Józsefet, s nagy szertartásossággal eljátszották a szűzi menyegzőt.

A hatvani asszonyok Mária menyegzőjére gondosan elkészítik a házi oltárt. Fehér, hímzett terítővel fedik az asztalt, amelyre ránézőt baloldalt Szent Anna képe kerül a gyermeklány Máriával, középre Mária szobra, háttérében sugaras elrendezésben lucfenyő ágai, amelyek ezüstszálakkal ékítettek, s jobb oldalra Mária és a gyermek Jézus képét teszik. Az asztal előtt, lent a ház, vagy a templom védőszentjének képe van. A Nap égi járásának négy fontos pontja, a mindenkor érvényes égi rend időszerű megformálása ez. Ahol a Nap kel a „cselekvést” Szent Anna a gyermek Máriával képe indítja, ők az előzmény, „a múlt”; a jelen, ahol a Nap uralkodik, a sugaras szobor, a menyasszonyságában megdicsőülő, az isteni magfogadására kiválasztott „eladólány” Mária; s a napszentülte oldalán a jövő mutatja meg magát, az istenszülő Mária, aki karján a gyermek Jézust tartja; alul, a Nap születése helyén a ház szentje, akiben mindez megszületik, akinek közvetítésével a jelenlévőkben munkál majd az időszerű égi rend. Azután az asszonyok félkörben helyet foglalnak az oltár előtt, és szertartásukkal végigjátsszák az oltár rendszerét. Szent Anna litániájával kezdik a sort, s azt Józsefé követi, majd a dicsőséges olvasót mondják, s a házi szentről való éneklés zárja az áhítatot. A litániák imamalmos dobolása szabaddá teszi a lelkeket, megszűnnek testben lenni,

s külön valónak, a közösség ekkor egyetlen óhaj-tássá válik; s ez óhajlás adja alkalmát, hogy ki-ki most már magába fogadhassa a Teremtő időszerű üzenetét, Mária szűzi nászát, amelynek történetét a közösség vezetője olvassa föl, és amikor már mindenki testében és lelkében rendezett, a cselekvés ideje érkezik: eljátsszák a kánai menyegzőt, amelynek végén „visszalépnek a földre” víg, folszabadult táncsal; s papucsikat is dobálhatják már.

Perugia városában a mai napig őrzik Mária jegygyűrűjét, ahhoz érintik a házasok a maguk gyűrűjét, hogy megszenteltesék az, hogy egész lehessen házasesetük.

Jegyzet

1. Molnár V József: Immaculata..., Lelkünk várja Jézusát. Egész-ség (Pécs, 1995).
2. Bánt Sándor: Karácsony, húsvét, pünkösöd (Budapest, 1989), Volly István: Karácsonyi és Máriaénekek (Budapest, 1982), valamint „Fényt adó ének” (ez utóbbi lásd e könyv „Tanulmányok az esztendő körének rítusrendszeréhez” fejezetben.)
3. János, Jézus nevenapja, Vízkereszt kiemelkedő szerepéről (lásd Karácsonytól húsvétig c. tanulmányt „Tanulmányok az esztendő körének rítusrendszeréhez” fejezetben.); Egész-ség (Pécs, 1995.)

Irodalom

Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium I-II. (Budapest, 1997)

A magyarság néprajza I-IV. (Budapest, a két háború között)

Újváry Zoltán: Játék és maszk, dramatikus népszokások I-IV. (Debrecen 1983, 1988)

Bak

Kos

Nyilas

Csengersimai festett kazettás mennyezet részletek
(Internet)

Siklósi András

II. RÁKÓCZI FERENC, A LEGHÍVEBB MAGYAR

II. Rákóczi Ferenc szobra
Miskolc-Görömbölyön (Internet)

Nagy emberek életére visszagondolni mindig hálás feladat, a nemzet óriásaira emlékezni pedig kitüntető megtiszteltetés.

A magyarok több ezer éves története szerencsére jócskán bővelkedik kiemelkedő, európai mércével mérve is meghatározó egyéniségekben. *Nimród, Atilla, Árpád, Szent László, Hunyadi János és Mátyás*, a költő *Zrínyi Miklós, Bethlen Gábor, Széchenyi, Kossuth, Petőfi, Mindszenty* bíboros tetteire és művére a világ bármely nemzete büszke lehetne. Velük teljesen egyenrangú, örökké vonzó, serkentő példának Rákóczi fejedelem is. Ha elfogadjuk, hogy *Széchenyi István* a legnagyobb, akkor *Rákóczi Ferencet joggal nevezhetjük a leghívebb, leghűségesebb magyarnak*; bár ilyen kiválóságok közt értelmetlen, s koruk, hivatásuk, küldetésük különbözősége miatt lehetetlen is a patikamérlegesen történő összehasonlítás.

Természetesen most nem vállalkozhatom, hogy Rákóczi útját részletesen bemutassam és elemezzem. Csupán arra teszek kísérletet, hogy írói arcélét felvillantssam, népünk életében játszott sorsdöntő szerepét megrajzoljam, jellemét, bátorságát, erkölcsi tisztaságát, lelki jóságát, haza- és nemzetszeretét kiemeljem, a kortársaimnak szóló szellemi üzenetét közvetítsem - a bőven csordogáló források alapján.

Petőfi Sándor a róla költött (Rákóczi című) remek versében így szólítja meg:

„Hazánk szentje, szabadság vezére,
Sötét éjben fényes csillagunk,
Oh Rákóczi, kinek emlékére
Lángolunk és sírva fakadunk!”

Jeles népi írónk, *Féja Géza*, többek közt a következőket írja: „Elsőrangú ítélőképességét és széles látókörét mindvégig megőrizte. Mindig csúcsról nézte az életet és az eseményeket, nem akadt meg érzelmek kátyúiban, széles tér volt neki az élet, s a maga természetes helyére tett mindent. Nem hevítették elfogultságok, indulatok, szellemi elsőbbsége fensőbbiségében, tántoríthatatlan igazságszeretetben s tárgyilagosságban nyilatkozott meg. A magyarországi háborúról írt emlékirata tökéletes mű; még egyszer feltámadt benne szellemének ősrétege, a vezérlő fejedelem öntudata, vallomásaiban azonban már egészen elszakadt a földtől...”

Rezik János, eperjesi tanár patetikus fohászában ekképp lelkendezik: „Élj, Ferenc fejedelem, hazánk gyöngyszeme! Élj, égi küldött! Ragyogj, mint Hajnalcsillag, a nap s a dél előfutáraként. Annyi forró küzdelem után hozd vissza, felséges fejedelem, a béke és nyugalom napfényes delét!”

II. Rákóczi Ferenc 1676. március 27-én született Borsiban, Felső-Magyarországban, vagy másképpen a Felvidéken. Igen előnyös családfáról származott, ereiben a Zrínyiek és Rákócziak vére keveredett. Férfiágon ükapja *Rákóczi Zsigmond*, dédapja *I. Rákóczi György*, nagyapja *II. Rákóczi György*, édesapja *I. Rákóczi Ferenc* volt (aki fia világra jötte után pár hónappal meghalt), valamenynyien erdélyi fejedelmek. Nőágon nagyapja a császár elleni összeesküvésért lefejezett *Zrínyi Péter*, a költő Zrínyi öccse, édesanyja pedig *Zrínyi Ilona*, a bátor amazon, akinek második házassága révén *Thököly Imre*, a kuruc felkelő lett a gyermek Rákóczi mostohaapja. A kis Ferencet 12 éves koráig anyja neveltette; korán részt vett a vitézi portyákon, elkísérte Thökölyt a hadjáratokba, végigélte

Munkács várának közel 3 éves osztrák ostromát, szóval a megpróbáltatások, nélkülözések során alaposan megedződött, és elleste a hadi mesterség fortélyait, amit később Zrínyi elméleti munkáiból is tovább tökéletesített. A Porta befolyása ekkorra már jelentősen meggyengült, s területeink java mentesült a török iga alól, de nemsokára a még elvetemültebb Habsburgok megszállása alá került. Ahogy Thököly mondta: „Rabságba veti országunkat a német, mihelyt felszabadítja!”. Azaz tovább folytatódott hazánk „két pogány közti” őrlődése. Kapzsi, telhetetlen idegenek grasszáltak mindenütt, gátlástalanul fosztogatták, sarcolták a népet, aki elképesztő nyomora ellen lázadásokkal, alkalmi felkelésekkel tiltakozott. De az általános, össznemzeti szabadságharcra néhány évet még várni kellett.

A serdülő, kamaszodó Ferenc a császár foglyaként 1688-ban átmenetileg a bécsi udvar „védőszárnyai” alá került, s többféle iskolában szigorú, garantáltan magyarelles, lélektelen papok nevelték, azzal a nem titkolt céllal, hogy írmagostul kiirtsák belőle a hazafiságot, a rebellis szellemet, s engedelmes alattvalót, császári hivatalnokot faragjanak belőle. Legfőbb ellensége *Kollonich* bíboros volt, azaz kijelölt gyámja, vagyonának „kezelője”. Egyik elfogulatlan jezsuita tanára az alábbiakat jegyezte fel naplójába: „A fiatal Rákóczi 3-4 évvel látszik idősebbnek koránál. Arca barnáspiros, sötét a haja is, melyet nem rövidre nyírva, hanem hosszan, vállaira omló fürtökben visel. *Egész valójában semmi középszerű nincs.* Szavai, járása, magatartása mind méltóságteljesek, fejedelemhez méltóak, minden kevélység nélkül; amilyen nemes, olyan emberséges, jóllehet tekintélyét mindig megőrzi.” Egy másik tanítója szerint: „Ez a kis hős méltó a részvétre és szeretetre.”

Családjától, *Julianna* húgától, édesanyjától teljesen elszakították, csupán levelezéssel tarthatta velük a kapcsolatot. Jó úton járt afelé, hogy végleg elvesszen a magyarság számára. A dolognak mégis volt annyi értelme, hogy tudásban, műveltségben, nyelvismeretben gyarapodott, horizontja tágult, s ezt később is mindig hasznosította. Zsenge ifjúkorában nagy utazást tett Itáliában: Bécsújhelyből indulva felkereste Velencét, Ferrarát, Bolognát, Firenzét, Genovát, Torinót, Milánót, Nápolyt, Rómát, s *XII. Ince* pápát is meglátogatta. 1694-ben nagykorúsították, majd visszatért Ma-

gyarországra, ahol Sáros megye örökös főispánja lett. Feleségül vette a 15 éves *Sarolta Amália* heszen-rheinfelsi hercegnőt, akitől 3 fia született: az első pár év múlva meghalt, a második *József* s a harmadik *György* azonban szerencsésen felnőtt. Birtokain tartózkodva összebarátkozott *Bercsényi Miklós* ungi főispánnal, később *Aspremont* tábornaggal (a sógorával) és *Batthány Adámmal*.

1697-ben kitört a hegyaljai jobbágyfelkelés, ezt azonban Rákóczi még ellenezte, sőt a látszatát is el akarta kerülni a gyanúsíthatóságnak. Ám környezete nem hagyta nyugodni, kezdett öntudatra ébredni, s levelet küldött *XIV. Lajosnak*, a francia Napkirálynak. Azonban elárulták, ezért 1701-ben „összeesküvés” vádjával letartóztatták, s a bécsújhelyi börtönbe hurcolták. Fél év után külső segítséggel sikerült megszöknie és Lengyelországba menekülnie. Podolinban, Krakkóban és Varsóban múlatta az időt, megismerkedett *Helena Sieniawska* hercegnővel, kivel hosszú évekig rejtett szerelmi viszonyba bonyolódott. Közben itthon elfogatóparancsot adtak ki ellene, s a fejére tízezer forint vérdíjat tűztek. Rákócziban egyre inkább érlelődött a terv, hogy változtasson hazája nyomorúságán.

1703-ban Törökországban meghalt Zrínyi Ilo-na. *Esze Tamás* a tiszaháti kuruc talpasok élén felkereste Rákóczit, hogy jöjjön haza, mert valamennyien őt óhajtják vezérüknek. Az ország legelőkelőbb, leggazdagabb embere rövidesen az önként hozzáserglő legszegényebbek mozgalmának élére állt, kibontotta a „*Cum Deo pro Patria et Libertate*” (Istennel a hazáért és a szabadságért!) jelszóval ékesített zászlót, és átlépte a határt, mint *Caesar* a Rubicont... „Bátorított és erősített az a szándék, hogy megérdemljem a nép bizalmát és szeretetét.” - mondta. A híres *Brezáni kiáltványban* az egész országot fegyverbe, felkelésre szólította a képtelenül adóztató, hatalmaskodó idegen birodalom ellen, s egyúttal felszabadítást ígért a harcban részt vevő jobbágyoknak. De tömegesen csatlakoztak hozzá középnemesek, sőt főurak is, valamint ukránok, tótok, ruszinok; hamarosan egész Felső-Magyarország kuruc kézre került, egymást érték a lelkesítő győzelmek. Vele küzdöttek olyan kiválóságok, mint *Ocskay László*, *Vay Ádám*, *Károlyi Sándor*, *Vak Bottyán*, *Forgács Simon*, *Béri Balogh Ádám*, *Radics András*, *Bezerédj Imre*, *Ráday Pál* (ő volt a titkára és gyakorta társszerzője) stb.

A politikai-katonai teendők mellett kezdett kibontakozni Rákóczi irodalmi tehetsége is. Ek-kortájt írta *Buzgó ének*-ét és *Alázatos imádság*-át, majd 1704-ben latinul és franciául kibocsátotta, a külföld meggyőzése végett, a *Recrudescunt* című kiáltványát („Megújulnak a dicsőséges magyar nemzet régi sebei.”), melyben cáfolhatatlan, alapos indoklását adta a szabadságharc szükségességének. (*A törvényeket megszegő hatalommal szemben az ellenállás nem lázadás, hanem jog.* „Az Isteni Gondviselés elküldött engem pusztá hazámba fegyverért, szabadságért kiáltó szózatnak. Meghallotta ezt a kiáltást mindenki, a szabadság neve megmozgatta a nemes szíveket, se-reglettek és fegyvert fogtak a szabadság visszanyerésére. De ez a szózat nem volt abban a helyzetben, hogy a katonáknak zsoldot, ruhát, fegyvert és lovakat adjon. A néptől kellett tehát kérnünk, hogy adni tudjunk neki. De ugyanez a nép volt katona is, mégis adókkal kellett terhelni, kényszeríteni kellett, hogy eleséget szállítson, ne hagyja abba a föld művelését, és ugyanakkor elviselje a háború fáradalmait.”)

A gyulafehérvári országgyűlésen a székely, magyar és szász rendek Erdély (utolsó) fejedelmévé választották (beiktatására csak 1707-ben került sor Marosvásárhelyt), majd a lengyel trónt is felajánlották neki; ezt azonban többször is szerényen elutasította; mert „...sem célszerűnek, sem becsületemmel megegyezőnek nem tartottam idegen ország koronájáért és önhasznoméért hazám ügyét cserben hagyni, kitévén azt a legnagyobb veszélynek, tudniillik a németek jármának, hogy szabadságának még amaz árnyékát is elveszítse, amely addig megmaradt.”

1705-ben tartotta Rákóczi a *Gyömrői beszéd*-ét („Nincs veszedelmesebb egy szabad nép kormányzásában, mint a titkolózás, amely sok gyanúra és bizalmatlanságra ad lehetőséget... - Nem kívánok birodalmat, nem kincset tületek, s nem egyebet: az igaz, bátor magyar szívet, hogy az magaméval összekapcsolván, veletek éljek és haljak! - Megteszek minden tőlem telhetőt, ha a nemzetnek nyugalmat szerezhetek vele. De ha ez nem sikerül, eljött az ideje annak, hogy üdvünket inkább nagylelkű halálban keressük, mintsem hogy magunkra vegyük a németek igáját. - Mert arra szövetkeztünk és esküdtünk, hogy nem tesszük le a fegyvert, amíg a szabadságunkat vissza nem sze-

reztük.”), majd a szécsényi országgyűlésen vezető fejedelmévé választották. Ekkor született *A szegénylegény éneke* (1706) és a *Responsio*-ja, melyet a vallási békétlenség, főként a jezsuita túlkapások ellen írt. („Nem tűrhetők az országban olyanok, akik hazai kenyeret esznek, és az ellenség parancsát követik!”)

Az egész háború csúcspontja az 1707-es óno-di országgyűlés, ahol megtörtént a *Habsburg-ház trónfosztása* („Eb ura fakó! József nekünk nem királyunk!”), ill. az általános adózás (*köztereh*) bevezetése. Néhány képviselő ugyanitt durván megsértette becsületében, s a közpénzek elsikkasztásával vádolta. Rákóczi könnyekkel küszködve, ám önérzetesen válaszolt: „Édes nemzetem! Ezt érdemlettem tőled bujdosásim után? Életemet, véretem, mindenemet éretted felszentöltem, feleségemet, gyermekimet, szerencsémét megvetettem, sőt ami több, az édes eleim is a virágzó előbbi szabadságodnak helyrehozásáért mindene-ket kockára vetvén, véröket, hitüket feláldozták. Nem tűröm, nem szenvedem, magammal koporsómba viszem: mert te tudod, Istenem, hogy igaz szívű vagyok, és privát javat nem kívánok! Ne szenvedd, édes hazám, rajtam ezt a gyalázatot!” (Ezzel a többséget sikerült meggyőznie, s a renitenseket helyben felkoncolták.) Ugyanakkor figyelmeztette az urakat is az egyszerű nép őszintébb megbecsülésére: „Vigyázzunk nagyon, mert ahogyan mi fellobbantottuk a tüzet az ellenség ellen, ugyanúgy ellenünk is támadhat ugyanaz a tűz!”

A kuruc had hiányosan felszerelt, képzetlen, alultáplált volt, s bizony önmagában a fogyatkozó lelkesedés nem óvhatta meg mindig a vereségektől (pl. Nagyszombat, Trencsén stb.). Ezért írta meg Rákóczi 1708-ban a *Hadakozó embernek tanító scholája* című traktátusát, és katonái előtt számos *beszédet* is mondott (pl. a huszti gyűlésen s a kállói hadiszemlén). A sárospataki országgyűlésen elhatározták a harc rendületlen folytatását, a megalkuvás és a felemás béke elutasítását. A nehézségek viszont egyre szaporodtak; sem a franciáktól, sem az oroszoktól (*Nagy Péter* cár), sem a törököktől nem kaptak mást hitegetésen kívül, így esélyeik egyre romlottak, s az 1710-es romhány-vadkert-i csatavesztés már a végső bukást vetítette előre. Rákóczi ekkor írta meg *Egy igaz magyarnak hazája dolgai felől való elmélkedése* című poli-

tikai művét, majd ismét Lengyelországba indult támogatást szerezni. Azonban 1711-ben a teljeshatalommal megbízott Károlyi Szatmárban békét kötött a labancokkal, majd a majtényi síkon letette a fegyvert (pontosabban a zászlókat), mert nem vállalta a további kilátástalan véráldozatokat. (Áruló volt-e vagy reálpolitikus? – ebben ma is megoszlanak a vélemények. Nem tisztem most ezt a vitát eldönteni. Csupán megjegyzem, hogy 1849-ben kísértetiesen megisméltődött mindez *Görgey*vel Világosnál.) Ezzel véget ért a magyar história leghosszabb (8 esztendő) szabadságharca. Csekély eredménnyel, hisz elmaradt a jobbágyfelszabadítás, veszendőbe ment a belső megújulás s a gazdasági fejlődés, azaz lényegében minden maradt a régiben. Megkezdődött a kurucok életfogytig tartó keserű bujdosása.

Rákóczi 1713-ban Franciaországba ment, csatlakozott hozzá *Zay Zsigmond*s *Mikes Kelemen*, a tehetséges írődeák, jóval később pedig Bercsényi is. Az általános európai rendezésből (ez volt az 1714-es rastatti béke) hazánkat egyszerűen kihagyták, mint azóta is annyiszor! 1715-ben, *III. Károly* nyomására, a pozsonyi országgyűlés Rákóczit és a hűségesküt megtagadó híveit hazárulónak nyilvánította, fő- és jószágvesztésre ítélte. Párizs is megalázta, felszínességével taszította a fejedelmet, ezért egy vidéki kolostorba vonult vissza, ahol szinte szerzetesként élt, és hozzákezdett a *Confessio (Vallomások)* latin nyelvű lejegyzéséhez. Ebben az 1716-19 közt készült 3 részes szubjektív vallásfilozófiai, önéletrajzi „vers-prózában” *Szent Ágoston*-i magasságokba szárnyalt. Az 1717-ben franciául írt *Memoires*-jaival (*Emlékiratok*) együtt ez a barokk utáni, felvilágosodás előtti irodalmi munkásságának vitathatatlan fő műve, a saját idealizmusának s egyben szabadságharcának megkerülhetetlen, európai rangú tükörképe. Ilyen sorok találhatók benne: „Ki a világ előtt fejedelem, a te színed előtt por és féreg vagyok... – Mert ki lehet ellenem, ha te velem vagy, és ki lehet mellettem, ha te elhagysz?”

1717-ben a szultán hívására kíséretével egyetemben Törökországba utazott; előbb Gallipoli-ban, majd Drinápolyban, Jenikőjben, végül 1720-ban Rodostóban telepedett meg. (Bercsényi szó-játéka szerint: „Rodostó – ostorod”.) A Porta is csak ámitgatta, tapasztalatait, szolgálatait elfogadta, de még a maga és társai megélhetését is alig

biztosította. Nem sok reménysége, bizodalma maradt: „... szinte már azt sem tudom, élek-e még, vagy csak azért vagyok a világon, mert elfelejtettek eltemetni. Ugyanis az a szomorú tapasztalatom, hogy a lelki és testi halálon kívül van politikai halál is. Már semmi, de semmi nem köt ehhez a világhoz. Senki nem veszi hasznomat, és amikor magam sem látom hasznát személyemnek, kétszeresen szerencsétlen vagyok.” A zágoni Mikes szerint: „A bujdosásban is bujdosnunk kell.” *Szekfű Gyula*, a neves történész írta a számkivetett fejedelemről: „A száműzetés keserősége csak a földi vándorlás legvégén, a halál kapujában vált meg tőle. Szomorúság volt osztályrésze, nagyobb szomorúság, mint amit a sors egyéb száműzöttekre szokott kimérni. Nem elég, hogy a hazától, a nemzet közösségétől elszakadt, utolsó évtizedeiben a keresztény világ vigasztalását, a nyugati műveltség áldását (?! – S. A.) is nélkülöznie kellett. Végtelen egyedülvalóság feküdt meg lelkét embertelen súllyal, senkitől tanácsot, senkitől útmutatást nem remélhetett. Mindent saját magából, saját gondolat- és érzésvilágából kellett merítenie.”

1721-ben *Meditáció*-i sorozatát vetette papírra, majd 1725-ig befejezte *állambölcseleti munkáit*, közben szorgalmasan *levelezett* sokakkal. Mindkét fiának sikerült megszöknie a bécsi fogságból, s közülük György több hónapig nála vendégeskedett, de valójában fiaiban is csalódott, akik nem örökölték sem képességeit, sem áldozatkészségét és kitartását. 1732-ben elkészült *II. Rákóczi Ferenc politikai és erkölcsi végrendelete*, melyben egyéb intelmei mellett leszögezte: „A fejedelmeknek törvényes hatalmuk van, amelyet a nép szabad és egyhangú beleegyezése adott nekik és tart fenn.” 1735. április 8-án, 59 éves korában halt meg a „*szegénység édesura*”. Szívét a francia Grosbois-ba küldték kézírataival együtt, testét pedig Rodostóban temették el, majd átvitték Konstantinápolyba (Szent Benoit templom) Zrínyi Ilona hamvai mellé, végül 1906-ban nagy pompával mindkettőjük földi maradványait a kassai Dómba szállították.

Rákóczi egész életével a Habsburg-birodalomtól különváló, *önálló, független, központosított új Magyarország felépítésén fáradozott*, mind diplomáciai és katonai, mind pedig gazdasági-társadalmi és kulturális téren. *Tollal és karddal*

harcolt a szabadságért, a nemzeti összefogásért és egységért. Államférfi, hadvezér, művelődéspolitikus, diplomata, író, társadalmi és vallási bölcsező volt egyszemélyben. Már kortársai is nagy tisztelettel övezték a „haza atyjának” karizmatikus egyéniségét, valóságos Rákóczi-kultuszt teremtve ezzel. *Nála a személyes sors s a nemzeti ügy tökéletes összhangban volt; kizárólag népe fölemelkedésével együtt akart boldogulni, s nemes küldetésének bukása okozta önnön tragédiáját is.* Mindvégig vallási toleranciára, a felekezeti viszályok kiegyenlítésére törekedett, kerülte a zsarnokságot, a fölösleges erőszakot; ha szükséges volt, büntetett ugyan, de kegyes és igazságos volt, mértékletes és méltóságos. Mélységes hit, törhetetlen hazafiság, vitézi morál, továbbá emberszeretet, hűség, bölcsesség, kötelességtudás és önzetlenség jellemezte. Ugyanakkor elemző, önfeltáró, vívódó és szenvedélyes alkat volt. Messze előre látta, hogy az egyes társadalmi osztályok közti éles ellentéteket fel kell oldani, sőt azt is, hogy a közép-európai (ha úgy tetszik: Kárpát-medencei) népek csupán együtt vihetik valamire, mert a gyűlölködés és marakodás csak a pusztulásukhoz, elsöp-

résükhöz vezethet. (Bizony nem ártana megszívelni ezt azoknak a vaksi, hazug és barbár „demokratáknak” sem, akik azt hiszik, hogy szabadok és boldogok lehetnek olyan áron, ha egy másik nemzet torkát szorongatják, vagy életterét fondorlattal összezsugorítják.)

A kuruc világnak Rákóczi volt az éltető magja, fáradhatatlan motorja. Tünneményes alakja ő a magyar történelemnek. Szabadságharca, hagyatéka feltüzeltte, megtermékenyítette a lelkeket, melyekből pompás mesék, mondák, dalok és művészeti alkotások fakadtak. Diadalok öröme, kudarcok bánata, remény és lemondás árad belőlük, az igaz ügyért küzdők iránti rajongó szeretet s a szabadságunkat eltipró ellenség dühös megvetése tör föl századok óta. Riadó kürt és kesergő tárogató dobban meg szívünkben, egy daliás kor gyönyöre és gyászja vibrál idegszálainkon. Rákóczi fejedelem emléke állócsillagként tündököl a Hadak Útján, *örök világosságot és példát sugároz* minden árva, szenvedő, sötétben botorkáló magyarnak. Csak fel kell emelni csüggedő fejünket, hogy szembenézzünk vele!

II. Rákóczi Ferenc szülőháza (Internet)

II. Rákóczi Ferenc

Ima a hazáért

Hozzád fordulunk a megpróbáltatásnak
e nehéz napjaiban, népeknek
és seregeknek Ura és Istene.

E nemzet küzd jogaiért és igazságáért,
s Hozzád emeli esdő tekintetét,
mert egyedül tőled várhatja
szabadulásának óráját.

Vitéz hőseink vére áztatja
Hazánk szent földjét,
s az özvegyek zokogásaiba
ártatlan gyermekek és szomorú anyák
könnyei vegyülnek.

E könnyek árja törjön föl az égre,
és ostromolja meg
irgalmasságodnak trónusát!
Ne hagyj elveszni azokat,
akik Benned bíznak,
s a meggyötört szívek sebére
öntsd könnyörületed balzsamát!

Üdvözítő Istenember, Jézus,
ki egykor vérkönnyeket hullattál
a veszendő Jeruzsálem felett,
tekints kegyesen
a mi sanyargattatásunkra,
s oltalmazd ezt a szép hazát,
melyet első szent királyunk
Szűz Anyád, Mária pártfogására bízott.

Boldogságos Szűz Anya, Mária,
ne feledkezzél meg a te népedről,
szegény Magyarországról,
melynek oltalmazója és pártfogója lettél!

És ti, szent királyaink,
akik a kereszttel jelével
és a Boldogságos Szűz képével díszített
zászlóinkat erős karokkal
vezéreltéték győzelemre,
legyetek szószólóink Istennél,
hogy közbenjártok a Mindenható
szívét könnyörületre lágyítsa irántunk,
most és mindörökké.
Ámen.

Siklósi András
HAZAFIAK IMÁDSÁGA

Magyarok Istene! Hozzád fohászkodunk szeretett Urunk, ki a Világegyetemet létrehozta, s benne a ködös tejutakat, az örvénylő csillagokat, a kopár bolygókat, lángoló Napunkat, ezüstös Holdunkat, dajkáló Földünket és egünket teremtett. Hozzád kiáltunk, aki hegyeinket, mezőinket, tavainkat, folyóinkat, növényeinket, állatainkat s végül emberfajtánkat megalkotta, elrendezte és igazgatód.

Téged kérlelünk mindenható Urunk, aki – bár láthatatlanul – jelen vagy mindenütt, a zord viharokban éppúgy, mint szívünk legcsöndesebb öbleiben. Kegyelmezz nekünk, gyarló bűnösöknek, kik gyakran nélkülöd tévelygünk a világ útvesztőiben, s oktalan vadként kívüled keressük az igazságot, a szabadságot és a boldogságot. Irgalmazz nekünk, kik sokszor elfelejtjük, hogy minden erkölcs, igazság és élet kútforrása vagy, s minden világosság, remény és melegség belőled árad. Kívüled nincs anyag, nincs energia, nincs lélek, csak a fekete, üres semmi, csak a biztos halál, a nemlét és a pokol tátongó torka.

Könyörgünk Urunk, Istenünk, mutasd meg arcodat, sugározd ránk tündöklő fényedet, légy fátylánk s iránytűnk bujdosásaink során. Emelj magadhoz bennünket, vigyázd tétova lépteinket, önts bátorságot belénk, és ments meg a Sátán karmaiból. Szeress minket, s add, hogy folyton a jóra törekedjünk, a szépre áhítozzunk, s mindig mindenek fölött szeressünk téged.

Te tudod egyedül, mennyi sorscsapás érte népünket a letűnt évezredekben, s csupán Te látod, mennyit szenvedünk ma is. Sumér, káldeus, szabír, pártus, szkíta, hun, avar testvéreink és elődeink mind elfogytak az időben, de minket megóvtál a pusztulástól, s nem hagytad, hogy ellenégeink elsöpörjenek.

Bűnösök, esendők vagyunk, hiszen csak Te vagy büntelen és tökéletes; de nem lettünk eredendően gonoszok, mint azok, akik életünkre törnek. Történelmünk alatt soha nem vergődünk ekkora veszélyben, soha nem álltunk még ilyen kiszolgáltatottan és tanácstalanul, mint most. Mégis hisszük, hogy célod van velünk, s reméljük, hogy ez a sokat próbált nemzet nem sülyedhet el a jövőben sem.

Bízunk benned Magyarok jóságos Istene, imádkozunk hozzád, hogy vess véget balsorsunknak, mely súlyos keresztként nyomja gyöngülő vállunkat. Nincs erő, ami veled megmérkőzhet, nincs olyan hatalom, mely legyőzhet téged. Nyújts fölénk védőpajzsot, ölelj át atyai karoddal, virágoztasd föl szerencsétlen hazánkat. Élesítsd meg eltompult elménket, acélozd meg sorvadó izmainkat, adj fegyvert kezünkbe, hogy szembeszállhassunk megrontóinkkal. Roppant üllődön kovácsold egységbe szétszórt népünket. Támassz sorainkból legendás hősokeket, Nimródhoz, Atillához, Árpádhoz, Hunyadihoz, Zrínyihez, Rákóczihoz fogható vezéreket, s válassz közülünk táltos költőket, tudós férfiakat, termékeny anyákat, szorgos munkásokat, nemzethű papokat, akik képesek minden áldozatra a magyarság ügyének s a Te szándékaidnak szolgálatában.

Magyarok Istene, egyetlen igaz Isten! Bocsásd meg vétkeinket, hallgasd meg könyörgésünket, tekints ránk fenséges arcoddal, ültess el lelkünkbe vigasztaló kegyelmedet. Tarts meg minket ősi honunkban, a Kárpátok koszorújában, s csírájában vedd kedvét azoknak, akik ki akarnak semmizni jogos birtokunkból, s el akarják veszejteni népünket. Óvj bennünket a nemzethaláltól, kímélj meg az öldöklő harcoktól, de a háborúknál ezerszer rosszabb öngyilkos békéktől is. Add, hogy egészségben, szabadságban, bőségben és boldogságban élhessünk, s napjaink nyugodt, becsületesebb építkezéssel teljenek.

Világ Világossága, Villámló Hadúr, Mennyei Súlyom, Karsú Csodaszarvas, Szentséges Korona, Áldott Rovásírás, Sziklából Fakadó Forrás, Friss Erdei Illat, Édes Falusi Muzsika, Színpompás Nyári Szivárvány, Tisztaság Fehér Lilioma, Szeretet Szikrázó Gyémántja!

Kérünk, ne engedd, hogy idegen élősködők szívják a vérünket, s gátlástalanul üldözzenek és eltapossanak tulajdon szülőföldünkön.

Gondoskodj róla, hogy háborítatlanul növekedhessünk és erősödhessünk a magunk örömére s a Te dicsőségedre. Add Urunk, hogy az idők végezetéig megmaradhassunk féltő szeretetedben, s leborulhassunk végtelen bölcsességed és páratlan nagyságod előtt! Ámen.

Megalkuvás nélkül a magyar igazságért - A 2006-os Szittya Világtalálkozó zárónyilatkozata -

Mivel nem vagyunk politikai döntéshozó helyzetben véleményünket, célkitűzéseinket csupán az ajánlás szintjén fogalmazhatjuk meg. Mindazonáltal reméljük, hogy a nemzeti oldalon sokan elfogadják és megszívlelik; a magunk részéről pedig olyan minimális törekvésnek tartjuk, melynek megvalósítása nélkülözhetetlen ahhoz, hogy a Kárpát-medencében ezután is magyar megmaradásról, méltóbb életkörülményekről és emelkedő nemzetről beszélhessünk. Távol álljon tőlünk, hogy ennyivel beérjük, viszont ködképeket, illuzórikus vágyálmokat sem vázolhatunk föl, hiszen akkor úgy járnánk, mint az egyszeri ember, aki sokat markol, de keveset fog.

A magyarság mindenütt katasztrofális állapotban van; nemzeti létének, küzdőképességének, bizakodásának végső állomására érkezett. Mint a vulkáni hamu, úgy rakódnak rá kudarcai és történelmi tragédiái (Muhi, Mohács, Nagymajtény, Világos, Trianon, a bolsevizmus rémtettei, '56 leveretése, a rendszerváltás elsikkasztása stb.). Ma is hazai és idegen balliberális-kozmpolita, valamint globalista-szabaddkőműves megszállás alatt áll; féktelen gazdasági, politikai, szociális és kulturális elnyomástól szenved; s egy hagyományaitól elrugaszkodott, méltatlan életformát, hamis értékrendet, kilátástalan jövőképet kényszerítenek rá. Éhbérért robotol, félelemben és egzisztenciális bizonytalanságban tengődik, erkölce és hite megrendült, reménytelenségbe és csüggedésbe süppedt, családjai és megtartó közösségei széthullnak, némán tűri önnön kifosztását és elhülyítését, miközben ezer sebből vérzik, és véstesen fogyatkozik. Az olyan magasztos fogalmak, mint igazság, szabadság (kiemelve a cenzúra nélküli sajtószabadságot!), esélyegyenlőség, hazaszeretet, függetlenség, nemzeti öntudat, hősiesség, becsület, áldozatkészség, szolidaritás, tiszta lelkiismeret, isteni gondviselés, derűs életszemlélet stb. már nem vezéreszméi, sőt jószerivel fel se fogja jelentőségüket. Kevés kivételtől eltekintve mindenütt *káosz, nihil, nyomorúság és csőd nehezedik fajtánkra.*

Nem vagyunk mi sem ártatlanok, azonban a bűnök megkerülhetetlen felelőssége zömmel min-

denkori megrontóinkat, szívtelen lélekkufárainkat terheli; akik számára *részünkről nincs bocsánat, s nem lehet fölmentő kegyelem.* Szörnyűséges örökséget, szinte eltakaríthatatlan, sok évtizedes szeméthalmazt cipelünk magunkkal az ő jóvoltukból. (Aligha vigasztalhat bennünket, hogy az emberiség tekintélyes hányada hasonló problémákkal küszködik!) Már-már azt mondhatnánk, itt csak az imádság s a csoda segíthet, mert emberi erővel lehetetlen rendet vágni ilyen sűrű gazban. Mégis *meg kell tennünk mindent, ami tőlünk telik, azaz művelnünk kell a csodát,* nem pedig föltartott kézzel várunk! Amit mi elmulasztunk, senki sem pótol(hat)ja helyettünk!

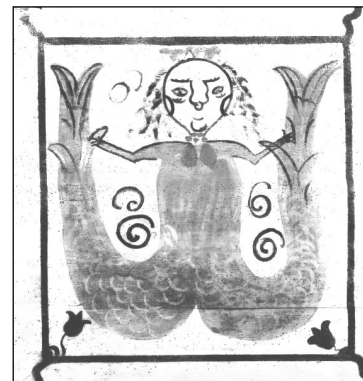
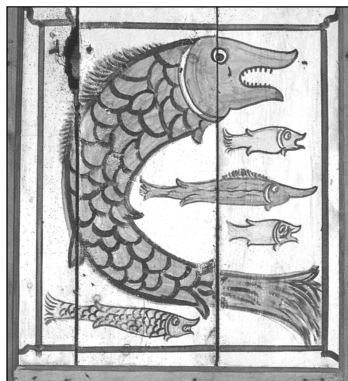
Kulcsszavaink a következők legyenek: *önvizsgálat, önépítés, önvédelem.* Ezek vonzásában próbáljunk meg összetömörülni, kisebb-nagyobb közösségekké szerveződni, majd elindulni a kitűzött célok, a nemzet valódi boldogulása felé. Szögez- zük le, hogy egy nemes ügy elgáncsolása, egy ember kerékbe törése, egy nemzet keresztre feszítése még nem föltétlenül a halált s a véget jelenti, hanem csupán a gonoszság ideiglenes győzelmét. A föltámadás reménye, a magasabb rendű értékek választása mindig üdvösebb, mint a kiüresedett porhüvely megmentése, ill. az elviselhetetlen megaláztatások eltűrése. *A bátor nemzetszolgálat* – legyen bár golyó vagy kötél a bére – *mindenkor áldásos, gyümölcsöző életet jelent,* míg a meddő, könnyelműen elherdált, pláne a nemzet kárára fordított élet, átkot. Könnyekből, búskomorságból, „sírva vigadásból”, dühből és gyűlölködésből építkezni nem lehet. Lelkünk- ből, nemzettudatunkból tehát sürgősen száműzzük az efféle gátló koloncokat, s *kölsönös türelemmel, szeretettel kíséreljük meg az önmagunkra találást,* és mozduljunk el egy megalapozottabb, hasznosabb létezés irányába. Ne verjük fél téglával a mellünket, hogy milyen kiváló hazafiak vagyunk, hiszen selejtes vagy értékes voltunkat úgyis eldönti majd a könyörtelen idő. Ugyanakkor *legyen tartásunk és méltóságunk bármilyen helyzetben;* ne keressük a hatalom kegyeit, s ne bénítson bennünket kisebbrendűségi érzés. Jogainkért, érdekeinkért, anyagi és

szellemi javainkért álljunk ki határozottan; ne hagyjuk magunkat elkábítani és sarokba szorítani; továbbá tartsuk számon sérelmeinket, s támogassuk bajbajutott vagy nélkülöző testvéreinket. Ismerjük meg hagyományainkat, mítoszainkat, mondáinkat, meséinket, dalainkat és táncainkat, népművészetünket, nemzeti irodalmunkat és hamisításoktól mentes (ős)történelmünket. *A magyar nyelvet és rovásírásunkat nyilvánítsuk a Világörökség részévé!* Úgy tanuljunk és tanítsunk, olyan alaposan tárjuk föl gyökereinket, hogy képzettségben és műveltségben toronymagasan ellenségeink fölé nőjünk. Csak tiszta forrásból merítsünk, a médiások által ömlesztett nyugati kultúrmoslékot öntsük a disznók elé. Élünk egészségesen, vásároljunk magyar élelmiszereket és iparcikkeket; ítéljük el a pestisként romboló devianciákat (pl. alkoholizmus, kábítószer-fogyasztás, prostitúció, homoszexualitás, magzatgyilkosság, sterilizálás, „megélhetési” bűnözés, nemzetidegen vallási szekták stb., stb.). Védjük a házasság szentségét, tiszteljük az emberi életet a fogamzás pillanatától, szorgalmazzuk a családok gyermekvállalását, becsljük meg az anyaságot, hogy *megfordíthassuk aggasztó fogyásunkat.*

Végezetül még néhány fundamentális javaslat. *Harcoljunk ki a magyar állampolgárságot* valamennyi azt igénylő honfitársunknak. Kényszerítsük a sovén utódállamok vezetőit, hogy ismerjék el a magyar népcsoportok és szórványok önrendelkezési jogát az egész Kárpát-medencében (beleértve a csángókat is!), melynek feltétele *a személyes és területi autonómia bevezetése.* (Ez persze számunkra nem jelentheti a trianoni revízióról történő lemondást!) *A magyar termőföld és vízkészlet*

maradjon magyar tulajdonban! A gátlástalanul elprivatizált *stratégiai ágazatokat* (pl. könnyűipar, élelmiszeripar, gázszolgáltatás, infrastruktúra stb.) *államosítsuk vissza,* akadályozzuk meg a kórházak magánosítását, az iskolák, posták s egyéb létfontosságú intézményeink bezárását; valamint az önkormányzatok tervezett „központosítását”, s működőképes ősi vármegyéink régiókba gyömöszölését. A leghatározottabban biztosítsuk kis- és közép vállalkozásaink előnybe kerülését a betolakodó multikkal szemben, ill. a lehető legteljesebben *érvényesítsük a magyar érdekeket az EU és a NATO kötelékében,* vagy lépünk ki mindkettőből. Hazánk védelmére ütőképes sorozott hadsereget, a belső rend fenntartására hatékony rendőrséget kell szervezni. Ne engedjük, hogy a kormány, a parlament s a pártelíttek felelőtlen pazarlásainak és korrupciós ügyeinek költségeit ismét „reformcsomagokkal”, azaz megszorító intézkedésekkel fedezzék. Már csontig lecsupaszított bennünket, nem kívánunk tovább a kísérleti nyulai lenni. Vagy megtanul tisztességesen kormányozni (aligha!), vagy *tűnjön el a süllyesztőben!* 16 év után *vívjuk ki a szabadságot, s hajtsuk végre az elszabotált rendszerváltást!* Ne azokat támogassuk, akiknek hatalma van igazság nélkül, hanem azokat védjük, akiknek igaza van hatalom nélkül!

Személyes adottságainkat kiaknázva, a nemzet szükségletei szerint dolgozzunk minden eszközzel, s *bármilyen áldozatot hozunk meg a magyarság fölemelése végett.* Ha így cselekszünk, az összes kínunk és bukásunk eltörpül majd az utókor hálája mellett. S ha holtunkban sem nyerünk bábékoszorút, akkor bizonyára átölel az irgalmas Isten.

Gyügyei kazettás mennyezet rajzok (Internet)

Siklósi András versei

Turul induló

Szállj, szállj sólyommadár
röpülj föl az égre
vess életet s boldogságot
a romlás helyébe

Jöjj közénk vigyázz ránk
emelj fénybe minket
Jézus király igazsága
gyógyítsa lelkünket

Tündöklő szent Turul
hitünk ős-jelképe
szétroncsolt Kárpát-hazánkat
forraszd új egységbe

Add vissza jussunkat
s elillant reményünk
mosd tisztára vértől szennytől
minden nemzetségünk

Isten-küldte Turul
mutasd meg hatalmad
hozz békét és szabadságot
az összes magyarnak

Szent Lászlóhoz

Tán sehol se volt ekkora vitéz
ilyen fenséges győzelmes király
Hited sugárzik erőd megigéz
lelked a mennyből gyakran visszaszáll

Reményt hozol védsz ma is bennünket
éles bárdod hóhérainkba vág
Szívünkbe bújsz fölszítod tűzünket
s vérünkben vágatsz hét határon át

Nem pihenhetsz amíg magyar néped
rablók tiporják pribékek verik
Vezess minket Ősi tekintélyed
s érckarod nélkül hazánk elveszik

Kiálts harcolj és imádkozz értünk
hogy ne sújtson vész ne rontson métely
Ha velünk vagy semmitől se félünk
megbirkózunk minden ellenséggel

Dicsó táltos hős bajnokunk László
űzd a gonoszt s mi bátran követünk
Te égi láng te szentséges zászló
Szabadíts föl Mentsd meg az életünk

Győzni fogunk

(Harci induló
1956 ötvenedik évfordulójára)

Zord vihar dül remeg a föld
jég veri a magyar mezőt
Az aranyló búzaszemek
érett gyöngye sárba pereg
Kertünkben a liliumot
megfojtják a hitvány gyomok
Termőfáink elsorvadnak
gyümölcsseink megrohadnak
Mégmérgezve folyóink tavunk
a kintől majd megfulladunk
Hős nemzetünk megtört beteg
ki szól érte ki menti meg
Virágzik a lopás csalás
a hazugság és besűgás
Gyermekeink nem születnek
falvaink kiüresednek
Tengődünk csak nem is élünk
félő hogy végleg elvérzünk
Mért kellene sírba mennünk
s miért békében elvesznünk

Nem tűrhetjük a rombolást
állítsuk meg a pusztulást
Kiáltsunk egy szörnyű nagyot
söpörjük el a zsarnokot
Tépjük szét a rabláncokat
döntsük le a bálványokat
Kötözzük be népünk sebéit
s tegyük jobbá az életét
Ma még kivert senkik vagyunk
de nő erőnk s akaratumk
Égig lobog bennünk a láng
fényes hajnal virrad reánk
Kitárjuk mind karunk szívünk
állj közénk és harcolj velünk
Jöhet bármi veszedelem
csak a hazánk szabad legyen
Vegyük vissza ősi jussunk
ellenségtől meg ne fussunk

Ha vállaljuk a küzdelmet
az Isten is megvéd minket
Mindenképpen győzni fogunk
s holtunkból is föltámadunk
Kárpátország árva népe
jogot nyert az üdvösségre

Vermes Tibor CHURCHILL ÉS SZTÁLIN

1941. augusztus 12-én az USA elnöke és az Egyesült Királyság kormányát képviselő Churchill miniszterelnök találkozójukon szükségesnek tartják nyilvánosságra hozni a két ország nemzeti politikájának bizonyos elveit, amelyekről a világ jobb jövőjébe vetett reményeiket alapozzák. Megszületett az Atlanti Charta.

1. Országukat sem területileg, sem más módon nem kívánják gyarapítani.
2. Nem kívánnak olyan területi változásokat amelyek nincsenek összhangban az érintett népek szabadon kinyilvánított óhajával.
3. Tiszteletben tartják minden népnek azt a jogát, hogy megválaszthassa milyen kormányzati formában kíván élni, továbbá azt kívánják, hogy helyreállítsák mindazon népek szuverén jogait és önkormányzatát amelyeket erőszakkal fosztottak meg ezektől.
4. Fennálló kötelezettségeiket tiszteletben tartva iparkodnak előmozdítani, hogy a nagy és kis államok, a győztesek és a legyőzöttek, egyenlő feltételekkel vehessenek részt a világkereskedelemben és juthassanak hozzá a világ nyersanyagaihoz amelyekre gazdasági virágzásukhoz szükség van.
5. Azt óhajtják, hogy gazdasági téren megvalósuljon valamennyi nemzet legteljesebb együttműködése abból a célból, hogy mindannyiuk számára megteremthessék a jobb munkakörülményeket, a gazdasági haladást, a szociális biztonságot.
6. A náci zsarnokság teljes megsemmisítése után olyan békét remélnek, amely minden nemzetnek lehetővé teszi, hogy határain belül biztonságban éljen, s amely szavatolja, hogy az emberek a világ minden részén félelem nélkül éljenek és ne szenvedjenek szükségét.
7. Ez a béke minden ember számára lehetővé kell, hogy tegye az akadálytalan hajózást a tengereken és az óceánokon.
8. Úgy vélik, hogy a világ nemzeteinek mind gyakorlati mind eszmei megfontolásból le kell mondanium az erő alkalmazásáról. Minthogy a jövőben nem tartható fenn a béke, ha a határainkon kívül agresszióval, vagy annak lehetőségével fenyegető országok folytatják a szárazföldi, tengeri és légi fegyverkezést, úgy vélik, hogy addig is amíg átfo-

góbb és állandóbb általános biztonsági rendszer nem jön létre, ezeket az országokat feltétlenül le kell fegyverezni. Hasonlóképpen segítenek és bátorítanak minden olyan gyakorlati intézkedést, amely könnyíteni hivatott a békeszerető népekre nehezedő súlyos fegyverkezési terheken.

Az eredeti angol szövegben szerepel az is, hogy Churchill dühösen írta alá az egyezményt, mely kritériuma volt az Amerikából Angliába irányuló anyag és fegyver szállítmányoknak és a „land-leasing” azaz kölcsön-bérlet az USA számára. Anglia léte múlt az amerikai segítségen, ezért zsarolásnak is tekinthető Rooseveltről, hogy a demokráciát gyűlölő Churchillel aláíratta ezt az utópisztikus szöveget, melyet a következő egyezményekben rendre megszegtek. Rooseveltről nagy hazugsága volt a charta, mert a hangzatos szöveg ellentétben van az USA agresszív politikájával. „Az általunk nyújtott minden segítség ugyan azon a bajtársiasságon alapul amely az amerikai kölcsön-bérlet törvény, vagyis formális pénzügyi elszámolás nélkül történik.” – írta Churchill Sztálinnak.

Konferencia Teheránban

1943 november 28-án Teherán környékén dúlt a harc, német kommandósok be akartak jutni a városba, hogy végezzenek az ott összegyűlt ellenséges államfőkkel, sajnos sikertelenül, mert Kréta szigetén gyakorlatozás közben kileste őket egy görög és értesítette a szövetségeseiket, akik felkészültek az akcióra. A bámészkodók sorfala között haladó kocsijában gubbasztó Churchill rettegve hallgatta az ágyúdörgést. Sztálin kihasználta az alkalmat és a megerősített szovjet követségre invitálta tárgyaló partnereit, így pszichológiai nyomást gyakorolt rájuk. Ekkor vetette fel Churchill az isztriai partraszállás gondolatát, de Rooseveltről nemet mondott és „Sztálinnak kifehéredtek a bütykei mikor ökolbe szorította kezét mérgében”, mert vehemensen ellenezte a balkáni partraszállást. Az olaszországi hadműveletek és a lehetséges dél-franciaországi invázió sem nyerte meg tetszését. Az „Overlord” azaz a normandiai partra-

szállást sürgette. Abban egyetértettek, hogy Németországot öt részre feldarabolják.

Quebeci találkozó

Az 1944 szeptemberében Quebecben megtartott angol-amerikai találkozón Henry Morgentau, amerikai pénzügyminiszter bejelentette tervét, miszerint Németországot ketté kell osztani, és nemzetközi ellenőrzés alá kell vonni, az ipartelepeket meg kell semmisíteni, illetve le kell szerelni, a Rajna és a Ruhr vidék bányáit be kell zárni, a Saar vidéket pedig Franciaországhoz csatolják. A Moszkvában bemutatott tervet Sztálin visszautasította.

Potsdami konferencia

Potsdamban a Jungfern tó partján a Neuer parkban álló, a Hohenzollern család egykori kastélyában, Cecilienhof nagytermében 1945. július 17-én megkezdődött értekezleten a nagy kerek asztal jobb oldalán Sztálin és Molotov, elől Truman és Byrnes, bal oldalt Churchill és Eden foglaltak helyet. Július 26-27-én a brit választások miatt az ülés szünetelt, 28-tól a munkáspárti Attlee és Bevin vette át Churchill helyét. Harry Truman terve szerint három német államot hoznának létre, az észak-német állam fővárosa Berlin, nemzetközileg ellenőrzött nyugat-német állam fővárosa Essen, a dél-német államhoz csatolnák Ausztriát és Magyarországot, és Bécs lett volna a főváros. Hosszas vita után Sztálin akaratából a tervet elvetették

„Militarista doktrínák teljes kirekesztése és lehetővé válják a demokratikus eszmék térhódítása” – olvashatjuk ezen üres frázisokat a szövegben. Törvényességet és diszkrimináció mentességet írtak elő, de az előírásokat a következő pontokban önnön maguk felelték.

„A krími konferencia ama döntésének megfelelően Németországnak a lehető legnagyobb mértékben meg kell téríteni az általa az egyesült nemzeteknek okozott károkat és szenvedéseket s, hogy a német népnek ezért viselnie kell a felelősséget...” Ez a közös felelősségvállalás vitatott doktrínája, mind a mai napig érvényben van az EU-ban és Benes Dekrétum néven ismeretes.

Jaltai egyezmény

A Jaltán született paktum megosztotta Európát, csupán Sztálin érdekeit szolgálta. Churchill így írta le a helyzetet: „Számos állam kommunista pártjai felsorakoztak az egyik oldalon, az angol nyelvet beszélő nemzetek viszont a másik oldalon állnak. Fel kell készülnünk a véget nem érő kölcsönös sértegetésekre és az ellentétes politizálásra. Végzetes lenne gátolni a tömegek világgazdasági fejlődését, mely csak háromságunk (our trinity) által érhető el.” Három diktátor tartozott ebbe a „háromságba” Churchill, Rooseveltt és Sztálin. Valóságban a „Két Nagy” hozta meg a döntéseket, mert Rooseveltt akkor már agybeteg volt és az orvosok lemondtak róla. Megalomániás kijelentés az, hogy csak a háromságuk garantálja a „világ népeinek jólétét”. Churchill megalomániájára vall az is, hogy két részre osztja a világot: a kommunisták uralta zónára és az angol-amerikai globális érdekeket szolgáló területekre. Szem előtt kell tartani, hogy Churchill a brit birodalom fenntartásának volt a híve.

Bántó az a cinizmus, ahogy leírja a kommunista csatlós államok sorsát: „Szuverenitásuk és függetlenségük nem lesz-e korlátozva, vagy csak kivetítése lesznek a szovjet államnak akarata ellenére felfegyverzett kissebség által, hogy elfogadják a kommunista vagy a totalitárius rendszert? Hol állunk mi ebben a dologban?” Lehet-e valakinek kételye abban, hogy Churchill képtelen volt felfogni az emberiség ellen elkövetett bűnének súlyát és így alávetette magát Sztálin akaratának. Ugyancsak érzéketlen volt az ellentmondásokra alsóházi beszédében: „Azzal a benyomással tértem vissza a Krímből és a többi találkozásaimból, hogy Sztálin marsall, és a szovjet vezetők megbecsült barátságban és a nyugati demokráciákkal egyenlőségben akarnak élni. Szintén úgy érzem, hogy az ő szavuk az elkötelezettségük is egyben. Erősödött a kötelék ami összeköti a három nagyhatalmat és növekedett a kölcsönös megértés. Mi hárman kezdet adtunk a messze ható megegyezésre, mely egyben gyakorlati és erkölcsi is.” Ismerve Sztálin paranoiás embergyűlöletét és könyörtelenségét, a fenti mondatok minden realitást nélkülöznek és csak egy skizofréniás agy szülte lehet, mivel könyvének egy másik fejezetében ellentmondásba keveredik önmagával: „Az oroszok

viszonya a nyugati szövetségesekhez szétesett. A jövőre vonatkozó minden kérdés megoldatlan maradt. A megegyezéseket felrúgta, vagy félresöpörte a győzedelmes Kreml.” Mit csinált Churchill Jaltában ha minden kérdés megoldatlan maradt? A westminsteri honatyák Churchill zavaros beszámolóját kritika nélkül elfogadták? Sajnos, ez teljes tudatlanságra vagy közönyre vall. „A ház általános reakciója feltétel nélküli támogatása volt a hozzáállásunknak a konferencián Krímben. Erős morális érzés táplálta a lengyelek iránti elkötelezettséget, akik oly sokat szenvedtek a németek kezétől és akik miatt mint utolsó lehetőség, háborúba mentünk.”

Churchill ismételtén meghazudtolja önmagát, mint ahogy másutt azt állította, „nem Lengyelországért és Dancigért mentek hadba, hanem a nyugati értékek védelmében.” Milyen értékekről beszélt Churchill? Sohasem említette, hogy a németek Lengyelországnak csak a nyugati felét foglalták el, míg a keleti országrészbe Sztálin hadserege vonult be és olyan kegyetlenek voltak, mint a németek.

1940-ben Katynban az NKVD 22 ezer lengyel katonát és tisztet lemészárolt Sztálin parancsára. 1943 áprilisában felháborodott Sztálin a londoni lengyel kormány „Szovjetunió elleni rágalom hadjárata” miatt. A lengyel emigráns újságírók ugyanis nagy port vertek fel a nemzetközi vöröskereszt által vizsgált katyni ügy miatt. Sztálin a német fasisztákat vádolta a gyilkossággal, ámde az orvos szakértők szerint a szovjet megszállás idején követték el és ma már tudjuk, Sztálin parancsára. „Az aljas fasiszta rágalmat” nem utasította vissza Sikorski, hanem kérdéseket tett fel a szovjet kormánynak. Sztálin pimaszsága határtalan: „Hitler és Sikorski úr kormánya között kapcsolat és megállapodás van, a hitleri zsarnokság érdekében hitsező csapást mér a Szovjetunióra.” Churchill nyomban válaszolt, hogy ellene szegülnek minden fajta vizsgálatnak. „Sikorski távol áll a németbarát érzelmektől” – mentegetőzött Churchill, de hiába, Sztálin ugyanis kérése ellenére megszakította a kapcsolatot Sikorskival: „Hitlerbarát szájhősökből álló környezetét és fékevesztett sajtóját aligha fékezi meg.” A végső megoldás volt valóban Sikorski távozása az élők sorából.

Churchillt még nem mentették fel a német történészek vádjai alól, miszerint benne volt a keze

Sikorski halálában. A lengyelek egyenlő státuszt élveztek a franciákkal, mivel nekik is volt ideiglenes kormányuk Angliában Sikorskival az élen és több mint húszezer lengyel katona harcolt a szövetségesek oldalán. Ennek ellenére Lengyelország nem élvezett hasonló elbánást mint más szövetséges állam. Churchill segítette Sztálint abban, hogy a másik győztes szövetségest, a lengyeleket gyarmatosítsa. Ez egy nemzetközi bűntett és párhuzam nélkül áll a történelemben.

Churchill írta a *Lengyel Vita* című fejezetben: „Az idő az oroszok oldalán volt és lengyel csatlósai szorítják a hurkot az országon minden fajta mesterkedéssel és rejtve, hogy kívülállók ne lássák. De mi teljes mértékben megegyeztünk, hogy hozzájárulunk egy szuverén, szabad, független Lengyelországhoz, olyan kormánnyal mely teljesen és megfelelően reprezentálja a demokratikus elemeket a lengyelek között, számunkra ez becsület és felelőség kérdése... feltéve Lengyelország barátságos az oroszokkal, ellenkező esetben elfogadhatatlan Nagy Britannia számára.” Diktátornak képzelte el magát Churchill, midőn a megválasztandó lengyel kormánynak előírta a szovjetbarát politikát, ellenére annak, hogy előző mondataiban elismerte a Lengyelország elleni szovjet agressziót és közben demokráciát, becsületet és felelőséget emleget, miközben ő maga a felelőtlenség mintaképe: „Szabadok lesznek ők mint mi vagyunk Angliában?”

A Lengyel Kérdés állandó fejfájást okozott Churchillnek. „Én ellene vagyok lazítani a követelésünkön az oroszokkal szemben a lengyel ügyben. Nagyon odafigyeltem a sokkal fontosabb lengyel témákra és nem akartam bármit csinálni Romániával kapcsolatban, mely esetleg hátrányára lehet a lengyel megegyezésnek.” Churchill és Sztálin nemzetek felett licitáltak a moszkvai találkozón feladva Romániát és Bulgáriát cserébe Görög és Lengyelországért. „Papíron aláírták a jaltai egyezményt, de sárba tapossák azt Romániában. Viszont ha én túl nagy nyomást gyakorolok Sztálinra esetleg azt mondaná: Én nem avatkoztam be az ön dolgába Görögországban: ön miért nem ad nekem ugyanolyan lehetőséget?”

Churchill kettejük magántulajdonának tekintette-e Kelet-Európát, hogy kényükre-kedvükre felosszák egymás között? „Egyik oldal sem fogja meggyőzni a másikat. Személyes kapcsolataim

Sztálinnal biztosítottak abban, hogy hiba volna belemenni ilyen vitába. Attól félttem, hogyha hatalomra jutnak feltehetően a kommunista ellenes románok válogatás nélküli kínvallatásához vezet, akiket fasizmussal vádoltak.” A fasiszta románokért aggódik Churchill, pedig nem rég még tömegével akarta irtani őket. 1942. március 21-én Churchill közli Sztálinnal, hogy kész ezer tonna mustárgázt és ezer tonna klórgázt szállítani. Az örült ötletnek számító gáztámadás tervét nemcsak a brit tábornokok, de még maga Sztálin is elvetette.

Sztálinnak írt levelében bizonytalannak mutatkozott Churchill a lehetséges szövetségesekkel kapcsolatban is: „Anglia hadat üzenne Finnországnak ha átlépi a Szovjet határt.” Úgy tűnik elfelejtette, hogy a Vörös Hadsereg támadta meg a finneket. Hadat üzenne még Magyarországnak, Romániának, igaz csak formaságból, mert „ezen országokban sok a barátunk, ismét könnyen a mi oldalunkra állhatnak, míg egy hadüzenet eltaszítaná őket. A törököknek barátsági és semlegességi szerződése van a Szovjetunióval, másrészt Nagy Britanniával és Németországgal is barátsági szerződés fűzi össze.” Lám okosak a törökök, tanultak a múltban elkövetett hibákból, igaz már későn, mivel birodalmukat már elvesztették.

A hűségesen hunyászzkodó Churchill levelében lekötelezi magát: „Az exelenciás Sztálin marsallnak. A szovjet katonák és a nép bátorsága és szívós kitartása általános elragadtatást vált ki. A Szovjetunió és Nagy Britannia harci szövetségekké váltak.” Miről beszél Churchill, hisz későbbi levelében így ír: „Amíg megállapodás nem születik közöttünk, nyíltan szólva a kölcsönös bizalom nincs biztosítva.” Végeredményben mind ez csak blöff, valójában szolgálai módon lekötelezi a szövetségeseket Sztálinnak: „Mi megteszünk mindent ami erőnkben telik. Minél tovább tart a háború annál több segítséget tudunk nyújtani.” Ez mindennek a teteje: nyújtsuk el a háborút, hogy minél tovább „odaadó” hívei lehessünk Sztálinnak. „Együttesen azon munkálkodunk, hogy a lehető legnagyobb mennyiségben ellássuk önöket a szükséges anyagokkal. Az olajforrások védelme mellett a Perzsiába való bevonulásunknak ennél is nagyobb mértékben az a törekvés volt a célja, hogy még egy biztos átjárót létesítsünk önök felé. Az olajért járó fizetés a sahot illeti meg” – de ki

fizet az olajért? Iráq már angol gyarmat, így lehetséges, hogy „raktárat rendezünk be Bashrában és jól felszerelt kikötőt építünk az amerikai áruk fogadására. Irán csak epizód” – írta Churchill, pedig ez hazugság, hisz havi 400 repülőgép és 500 harekocsi, valamint napi 12 vonat érkezik Iránból a Szovjetunióba 1941 óta Churchill bevallása szerint.

„A szovjet himnusz magával ragadó zenéjét a brit rádió már többször közvetítette, amikor orosz győzelmeket ad hírül. Nagyra becsült Sztálin marsall, őszinte nagybecsüléssel, kegyeskedett segítségünkre lenni, ön barátja, bajtársa, harcostársa, mint Oroszország őszinte barátja személyesen fordulok önhöz és kollegáihoz azzal a felszólítással, hogy jussanak tartós megegyezésre Lengyelország kérdésében a nyugati demokráciákkal és ne taszítsák el a baráti kezét amelyet mi most a világ jövőndő irányítása ügyében nyújtunk.”

„Növekvő súrlódás az oroszokkal” című fejezetben írta: „Itt az ideje, hogy ezen súlyos ügyeket megvizsgálják a nagyhatalmak egymás között. Van a mi oldalunkon néhány súlyos érv az alkudozáshoz, melynek használata esetleg hozhatna békés megoldást... addig míg megelégedettek nem leszünk Lengyelország és Németország ideiglenes orosz megszállásával és a létrehozott állapotokkal az oroszra vált, vagy az orosz ellenőrzés alatt álló országokban a Duna völgyében, főleg Ausztriában és Csehszlovákiában és a Balkánon.” Magyarország meg sem lett említve. Vajon van olyan ember akit nem győzött meg Churchill azt, hogy tudatosan játszotta át Sztálin kezébe a „dunavölgyi országokat”. Churchill bőkezű volt „Józsi nagybácsihoz” az ellentétek ellenére. „Kérlek barátom Sztálin ne értékeld alá különbözőségeinket” – így kezdte el a diktátornak írt levelét.

„Yalta Finale” című fejezetben írta Churchill: „Ahogy lenni szokott a találkozókra sok súlyos téma megoldatlan maradt. A lengyel kommuniké lefektette általánosságban a megegyezést, amit ha lojálisan és lelkiismeretesen kiviteleznek lehetséges, hogy valóban a célt szolgálja: az általános Béke Egyezmény megvalósítását.” Így blöffölt a cinikus Churchill és hidegen hagyta, hogy ember milliókat juttatott a pusztulásba. „Az elnök már ugyancsak haza akart menni.” Elhagyta Jaltát a megelégedett háromság: az elnök, a miniszterel-

nők és a marsall. Európa sorsát elintézte ez a szentségtelen háromság.

Itt volt az ideje gratuláló levelek írásának. „A miniszterelnök Alexander tábornoknak. Örömet okoz nekem a 15-ik hadsereg csoport kitűnően tervezett és kivitelezett hadműveletei, melyek az ellenség megsemmisülését vagy elfogását eredményezve az Alpoktól délre. Ez a nagyszerű, utolsó csata Itáliában hosszú ideig kiemelkedő lesz a történelemben mint az egyik leghíresebb epizód a második világháborúban.” – így ömlengett Churchill. Ez a hadjárat valóban mementó lesz, mivel nagyon drága volt emberéletben és a Monte Cassino apátság szükségtelen lerombolása az arrogáns és kontár módon tervezett stratégia eredménye.

A második világháború egy évvel rövidebb lett volna, és Kelet-Európa nem kerül Sztálin kezébe, ha Churchill nem hajtja fejét a diktátor akaratára előtt, de végrehajtja eredeti tervét a szövetséges csapatok partraszállását az isztriai félszigeten, így szabad lett volna az út Bécs felé. „Mit fog csinálni Magyarország?” – teszi fel a kérdést Churchill, pedig tudnia kellett volna rá a választ a magyar nagykövettől Svájcban, mivel hogy rajta keresztül a Foreign Office, azaz a brit külügyminisztériuma kapcsolatot tartott fenn a magyar miniszterelnökkel, aki állandóan sürgette a balkáni partraszállást, melyet Sztálin vehemensen ellenzett. Csupán az „Overlord” hadműveletet, vagyis a normandiai inváziót fogadta el, mert ördögi kalkulációja szerint így időt nyerhet Berlin elfoglalására. Nos, Churchill nem fogta fel ezt butaságból, vagy tudatosan cinkos volt e pokoli tervben?

Hogy a kérdésre választ kapjunk szemügyre kell vennünk fontos tényeket Európa történetében, melyeket általában figyelmen kívül hagynak. Az angol szakirodalom által dominált Fort Hare egyetemen tartott előadásaim és írásaim azért voltak sikeresek, mert kelet-európai szemléletből magyaráztam meg a tényeket. Ezen az úton haladva fogok fényt deríteni az események hátterére.

Churchill a diktátor

A quebeci találkozón elhangzottak egyetlen forrása az újságíró R. Colliery könyve volt: „A háború amit Sztálin nyert meg” Azt állítja, hogy „Churchill és Sztálin összeesküdött Jaltában, hogy

felosszák a zsákmányolt európai területeket.” Megemlítette azt is a könyvében, hogy Churchill egy papírlapra írta fel a kelet-európai államok nevét, melyeket Sztálinnak feláldozni javasolt a bolsevista diktátor megaláztatására. Ezt az epizódot Churchill nem említette memoárjában, valószínűleg szégyenében, de környezetéből valaki kikotyogta. Colliery szerint Churchill a jaltai konferencia végén kijelentette: „A világ a lábaink előtt hever.”

Churchillt kisebbségi komplexuma sarkallta arra, hogy minden áron megfeleljen ősei, a Malborough arisztokrata család nagynevű tagjai imágenek. Miután az első világháborúban a Törökország elleni invázió Galipolinál véres kudarcba fulladt, eltávolították a közéletből. Depressziótól gyötört Churchillt a „sivatagi menetelés” néven ismert rémálmától a naiv Chamberlain bukása és Hitler túlfűtött ambíciói mentették meg. Ne feledjük, politikai puccs révén került hatalomba, nem úgy mint ellenfele, Hitler, egy demokratikus választás győztese. Churchill a brit globális gyarmat birodalom miniszterelnöke, Hitler viszont kényszerült gyarmatosítani a világot.

„Két arca volt: az erős miniszterelnök képe háttérbe szorítja a gyengeségeket. Ötleteivel súlyosabb károkat is okozhatott volna?” - ily módon vélekednek a szakértők, figyelembe véve a százazrekre rugó, szükségtelenül nagy veszteségeket, miközben Churchill úr a bunker védelmében szivarozva és whiskyt iszogatva tervezget.

„1941 decemberében az amerikaiak is beléptek a háborúba és ettől kezdve erősebb emberek álltak Churchillel szemben. Churchillel folytatott küzdelem ugyanúgy kihívás volt a tábornokoknak mint a háború. Nagyon kevesen tudják, hogy milyen rosszindulatú ember volt valójában” - jegyezte meg Ellen Brokk, brit vezérkari főnök.

„Nem ígérhetek mást, mint vért, küszködést, könnyeket és verejtéket... politikánk a háború, célunk a győzelem - jelentette ki Churchill – Eltökéltük, hogy, elpusztítjuk Hitlert, és gyökerestől kiirtjuk a náci rendszert... Hitlerrel, sem bűntársaival nem bocsátkozunk alkuba, nem tárgyalunk... minden ember és minden állam aki és amely Hitlerrel tart az ellenségünk.” Ez magyarázza Rudolf Hess skóciai repülőútjának kudarcát. Bár a Hamilton család tagadja a kapcsolatot, Hess emlékmúzeumot rendeztek be - bizonyítja az

angol dokumentumfilm és megállapítja, hogy „A találkozót előre megbeszélték és nem csak a brit arisztokrácia tudott az egésztől, hanem a parlament is. A háború már 1941-ben véget érhetett volna, milliók életét lehetett volna megmenteni.” Churchill miért dugta el a kitűnő náci ellenes propaganda alkalmat szolgáltató Hesst és miért titkosak az akták mind a mai napig? Churchill átnyúlt a faszizmussal szimpatizáló brit arisztokrácia feje felett és eltüntette Hesst, mert már az angol-német különbéke gondolata is feldühítette kedves barátját, Sztálint? Ha Hess sikerrel jár, több millió zsidó életben marad, akkor miért részükről a mély hallgatás? „Churchill harcos és hazárd játékos volt mint Hitler” - állapította meg Krockow, Churchill életrajz írója.

Churchill és a diktátorok

Churchill nagyra értékelte a diktátorokat. Virágzó szavakkal magasztalta Lenint: „Elméje nagyszerű eszköz volt, megvilágításba helyezte az egész világot, annak történelmét, szomorúságát, butaságát, szégyenét és mindenek felett annak hibáit. Fókuszába helyezve bemutatta a valóságos tényeket. Nagykapacitású intellekt volt és szuper néhány vonatkozásban. Képes volt általánosan felismerni a dolgokat olyan fokon, melyet ritkán érnek el emberek. Lenin bosszúja személytelen volt. Lenin volt a nagy tagadó. Tagadott mindent, istent, királyt, országot, morált, egyezményeket, adósságot, kamatot, törvényt, az emberi társadalom évszázados szokásait, a végén megtagadta önmagát, megtagadta a kommunista rendszert is.” Mint minden diktátor, Churchill is utálta a demokráciát, így érthetően utálta Mahatma Gandhit, a „félmeztelen dervist” nem ok nélkül, hiszen a szent ember kiutálta az angolokat Indiából. Érthető tehát, hogy besorolom Churchillt a huszadik század diktátorai közé.

Churchill nagyra tartotta Mussolinit monumentális építkezésekért és Etiópia gyarmatosításáért is. Azon sajnálkozott csupán, hogy az olasz diktátor Anglia helyett Németországot választotta partnernek és kivégzése miatt így lamentált: „Mussolini gyilkosa vallomást tett, mely megjelent a Daily Expressben... Szerintem az angol hadsereg tisztogató keze vizsgálatot végezhetne az ügyben.” Milyen tisztogató kézzel beszél? Feliz-

gult a fasiszta diktátor jól megérdemelt kivégzésén, de érzéketlen maradt a több millió ártatlan ember szenvedése és halála miatt, akik a szövetségesek embertelen akcióinak áldozatai lettek. Ilyen tett volt a menekültekkel teli Drezda szükségtelen bombázása. A gulágra vagy a halálba küldte Churchill a kétmillió orosz hadifoglyot, amikor akaratuk ellenére visszaküldte őket Sztálinnak. Ugyancsak az etnikai tisztogatások Kelet-Európában, mely a szövetségesek jóváhagyásával történt.

Az emberi jogokat mélyen sértő Benes Dekrétum 333/13-ik paragrafusa német lakosság Lengyelországból, Csehszlovákiából és Magyarországból való áttelepítéséről rendelkezik. Az 1945. augusztus 2-án publikált dekrétum előírta, hogy minden nem szláv személy elvesztette cseh vagy szlovák állampolgárságát, ezért 3 millió németet és 800 ezer magyart deportálnak. A három érintett kommunista kormány beleegyezett, mert a hátra hagyott vagyonukat bekebelezhatték – csak úgy mint a fasiszták a zsidókkal tették és ugyan olyan gyűlölettel és brutalitással hajtották végre a győztes államok felügyeletének hiányában. A potsdami határozat előírja, hogy az áttelepítésnek szervezetten és humánusan kell végbemennie, ezért a háromhatalmi ellenőrző tanácsnak kötelessége felügyelni a végrehajtást, csak hogy a szovjet érdekszférában Vorosilov marsall volt az ellenőrző bizottság elnöke, így Benes szabad kezet kapott. A kommunista Benes nem rejtegette gyilkos indulatait Moszkvában: „Most az árulókat végzik ki, a nyugati világ ettől rémüldözik.” „Benestől hallottam, hogy semmire sem megyünk a lengyel reakciós körökkel, ezért ki kell majd őket nyírni” – emlékezett rá Molotov. „Az üzenet Benes úr révén jutott el hozzám. Éjjel-nappal azon igyekszem, hogy a dolog úgy haladjon, ahogyan ön kívánja,” így nyugtázta Churchill a Sztálintól kapott utasítást...

Közel állt egymáshoz Benes és Sztálin álláspontja, miszerint léteznek bűnös nemzetek. A közös felelősség és büntetés elvét vallották. Az orientalista Kun Miklós szerint Benes azt mondta Molotovnak, hogy „a magyarokat a németekhez hasonlóan meg kell semmisíteni.” Részletesen körülírták a magyar kérdést a Kremlben, 1943. december 19-én. A cseh nyelvű jegyzőkönyvben kijelentik: „A Szovjetunió segíteni fog nekünk megbüntetni a

Magyarokat.” A szovjet kormány közölte az angolokkal, hogy nem ismeri el az első bécsi döntést és ez Erdélyre is vonatkozik, mire Roosevelt és Churchill sem igent, sem nemet nem mondott. Sztálin egyetértett a Cseh memorandummal, ami a német és a magyar lakosság teljes kitelepítését illeti. „A magyarokat agyagba kell döngölni, mert nagyon is megérdemlik” – mondta Sztálin, akit jobban érdekelt a londoni ideiglenes Lengyel kormánnyal megromlott kapcsolat Katyn miatt és Benest szánta a faló szerepére, hogy megerősítse pozícióját Londonban. „Csókolom Churchillt a barátomat” – mondta Sztálin Benesnek.

Peter Wels a szlovák parlament külügyi bizottságának elnöke Budapesten tartott beszédében a szövetséges hatalmakat hibáztatta a genocidiumért és javasolta, hogy felül kell vizsgálni a Potsdami Egyezményt, milyen jogon hajthattak végre a szlovák hatóságok pogromokat és halálmeneteket? Gustav Husak kommunista pártvezér kijelentette: „a magyarok halálra vannak ítélve.” Az osztrák kancellár, Schüsl válaszolt Milo Zeman cseh államfő német-ellenes kijelentéseire, Ausztria kompenzálta a zsidóságot és most másoknak is követni kéne a példát. Az EU-ban a Benes fiaszóval kapcsolatban úgy viselkednek mint a három majom, agyon hallgatják az ügyet. Ha a magyar politikusok gyávák kiállni e nemzetgyalázó ügyben, a harcias németek részéről érthetetlen a megalkuvó magatartás.

Más forrásból is megerősített tény az, amit Kun Miklós a tévében előadott: „1943 elején Isztambulba érkezett a Nobel-díjas Szentgyörgyi Albert professzor és felvetette titkos tárgyaló partnereinek, hogy szívesen alakítana idővel még kormányt is Magyarországon. A magyar tisztikar jelentős részét szembe lehet fordítani a náci Németországgal. A Kisgazda pártra, a Szociáldemokratákra, a legitimistákra és a katolikusok egy részére nagyon is lehet támaszkodni. Magyarország bizonyára átáll az angolokhoz és amerikaiakhoz amennyiben a Balkán-félszigeten ők szállnak elsőként partra és megindulnak Budapest irányába. Sir Antony Eden feljegyzése: „1943. február 7-én Szentgyörgyi professzor kapcsolatot teremtett megbízottjainkkal és közölte velük számos ismert magyar személyiség nevében szól, beleértve Kállai Miklós miniszterelnököt. Felajánlotta szolgálatait arra az esetre, ha a szövetségesek helyreállítá-

nak egy olyan Magyarországot mely eredményesen bekapcsolódhat Európa újjáépítésébe. Kijelentette, hogy miután az általa vezetett magyar kormány átveszi a hatalmat képes lesz megtisztítani a vezérkart a németbarát elemektől. Szentgyörgyi professzor felajánlotta továbbá a magyar hadsereg szolgálatait a nácik ellen. Sztálinnak nem érdeke, hogy Magyarország kiugrást hajtson végre, hogy angol csapatok érkezzenek Magyarországra a Vörös Hadsereg csapatai előtt” – jegyezte meg Kun Miklós. Churchill jelezte Sztálinnak, hogy időnként partra szállnak a Balkánon, így támogatják Tito gerilláit, de a magyar kiugrásról nem vett tudomást.

ÉLETMŰVEK A HUMOR TÜKRÉBEN

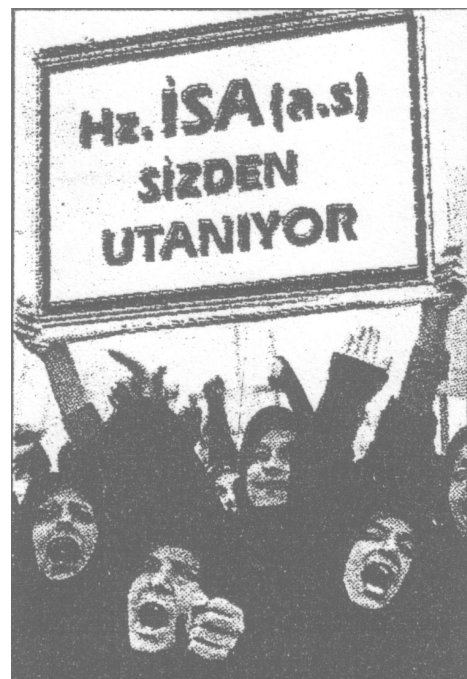
Gyerek: Szolidaritástól a szolid aratásig

Csaucseszku: Illegalitástól az alig ellátásig

Kádár: Árpádháztól a szegényházig

Breznjev: Leninizmustól a szenilizmusig

TÖRÖK ASSZONYOK TILTAKOZNAK AZ ISZLÁM MEGCSÚFOLÁSA ELLEN.

„Jézus szégyenkezik miattatok!” – İSA = Jézus

Tibold Szabina Ágnes

FÉNYBEN JÁRNI, FÉNNYÉ VÁLNI

A 'Fény – Élet – Lélek' körforgásáról a 'Szeretet ölelésében' szeretnék egy kicsit elmélkedni.

Századunk utolsó húsz esztendejének káosza új tudatosságra ébresztette az emberiség egy jelentős rétegét, azokat a lelkeket, akik már fuldoklottak a materiális világ egyre ajzóbb, egyre őrjöngőbb szorításában. A technika és anyag eluralkodása rabszolgálatba taszított, túlnépesedett világunkban úgy tűnik nincsen se célja, se tere emberi kibontakozásunk lényegének, szépségének.

A leberal- kommunista agymosásban (ami a nyugati világban éppen úgy átszővi az oktatás lényegét mint az egykori vasfüggöny államaiban), Isten fogalma nemcsak hogy a 'tudatlan ember babonás világába' kárhoztatott, hanem a Természet kihasználásában és otromba, lélektelen feláldozásában újra és újra megaláztatott. (Mintha a minket magába ölelő Egyetemes Tudatossággal „összeszűrni a levét” a legnagyobb bűn és ostobaság lenne!)

Úgy érzem, ha az emberiségnek van reménye és még maradt tiszta álma, akkor a 'földi politikai és anyagi kontrolláló erő' megszűnik számunkra fenyegető, félelemkeltő és bénító hatásával sorsot uraló „super-power” lenni. Viszont azt ami állandó nem lehet megsemmisíteni, s ha van valami a mi tudatosságra ébredt emberi sorsunkban ami állandónak minősíthető, az a Teremtő/Szerető/Megbocsátó Isten jelenléte. Nincsen olyan ősi vagy modern kultúra, ahol az alapvető emberi viselkedés moráljai ne a 'lelkiismeret = Isten törvényein' nyugodnának. (Azért tettem egyenlőségjelet a lelkiismeret és isteni közé, mert az ember esetében a lelkiismeret hangja egyenlő az Isten hangjával.)

Mindannyian tiszta lelkiismerettel érkezünk e világba. Lelkiismereti adottságunk isteni örökségünk, s marad az egyetlen útmutatónk a hipokráciák tengerében.

Amikor az ember áttöri lelkiismerete korlátait, és jóérzése ellen cselekszik, elszakítódik az isteni gondviselésétől, és egyedül találja magát tettének nyomorúságos következményeivel. Nagyon gyakran fel sem fogja, hogy miért szenved és 'bűn-

hődik', s találja elviselhetetlennek az életét. Ha felismeri ok és okozatát, fel is tud oldódni, mert megbánásában tükröződik azonosulása, az azonosulással pedig felelősen magáévá teszi az élményt, és erőt kap a változtatásra.

A Mindenséget alkotó Tudat törvényei egyértelműek és igazságosak. Az egész Világmindenség e harmóniára alapozott, s számunkra az ok- okozat rendjén billen a mérlege. Ezért is nem meglepő napjainkban, amikor az emberi értékeket éppen olyan tudatosan semmisítik meg, vagy aljasítják alá a domináló erők, mint ahogyan velünk annak idején kinevették Istent és Ősapáinkat az iskolában, hogy azok, akik érzik a mellükben a szívük dobbanását, azt is érzik hogy az a szív nem csak egy izompumpa ami keringeti életünk vérfolyamát, hanem egy érző, tudatos szerv, amely állandóan szól hozzánk, s ha odahallgatunk, akkor nem tévedünk rossz útra, bármily nehéz is maga az utazás.

Régi keleti megállapítás:

„Az a bölcs ember, aki előre látja tetteinek következményeit és felelősséget vállal azokért előre.”

Mint ahogyan a vér kering az erinkben, mint ahogyan az évszakok egymást váltván körforgásban táncolnak, mint ahogyan a Természetben minden megújul, él, majd visszatér elemi 'önmagába', úgy mi sem vagyunk kivételek, sem anyagi, sem lelki mivoltunkban. Nagyon jól ismerjük a Születés és Halál földi mozzanatait, s az e két pillanat közötti utat, melyet életnek nevezünk. De mit is tudunk arról a létről, amely megelőzi a Születésünk pillanatát, majd követi Halálunk magához ölelését? Legtöbbünk Istentől elidegenedetten, a Természet tükrében nem látja önmagát, így hit és bizalom nélkül fél az elmúlástól, az Örök Sötétségtől.

Gyermekkoromban gyakran gondoltam a halálra (talán mert mindig körülöttem kószált?) s én is rettegtem a végzetességétől. Ugyanakkor valami kis hang a szívemet megrendítve azt suttogetta,

hogy: „és mi van ha nincs végzet?” Felnéztem egyszer az őszi csillagos égre és megrendült bennem az infinitás érzése, anélkül, hogy „infinitásról” valamilyen fogalmam is lett volna még. Öt év körüli lehettem akkor, s szavak nélkül megértettem, hogy nincsen sem kezdet, sem vég, s az, amiben élünk határtalan. Ez egy sejtelmes érzés volt, egy megnyugtató belső sugallat, melyet nem tudtam ugyan honnan jött, de éreztem az igazát.

Ha valamire alapozhatnám az életemet, akkor arra a kis suttogó kérdésre helyezném, mert annak a megválaszolása lett életem kihívása és legnagyobb ajándéka is. Én azt nagyon jól tudom, hogy nem az első és egyetlen ember vagyok, aki ezt és hasonló gondolatot vet fel magában megfejtésre, s talál is magának választ, hitet és ha mást nem erőt és türelmet az élet harcainak megvívásához, mégis úgy vettem észre másokkal való elbeszélgetéseimben, hogy az élményeim valahogy mélyebbre hatoltak, mint az általános emberi felismerések tudatosulásai. Ezt azért merem így kimondani, mert az élményeim, meglátásaim, felismeréseim nagyon kevés lejegyzett anyaggal hasonlíthatók, de találtam annyi referenciát, hogy megnyugtassák a szellemem és értékesítsék életutamat.

MEGVILÁGOSULÁS

Huszonöt éves koromban a világom, ahogyan azt addig ismertem összeomlott. Egy óriási lélekpróbán estem keresztül: megjártam a Táltosok (mágusok, sámánok) "Tűz Körét" és bepillantást nyertem a világokat elhatároló fátyol mögé. Ezt a bizonyos 'fátylat', ahogy később felismertem, Mayának, az illúzió fátylának nevezik Indiában, Tibetben és a világirodalomban általában. Rájöttem, nem azért mert illúzió az, ami mögötte rejlik, hanem azért mert a mi valóságunk az illúzió. Meglebbentvén Maya fátylát bepillantást nyerünk az Isteni Valóság Fényébe, s lelki örökségünket újra és most már tudatosan felismervén.

„Megjárni a Tűz Körét” igazán annyit tesz, hogy egy hatalmas lelki erőfeszítéssel áttörünk a sötéttségünkön, miáltal 'elégetjük' az életről alkotott dogmáinkat, bemerevedettségeinket és illúzióinkat, s így megtisztulván a Fény elé járulhatunk. Ilyen és hasonló lélekpróbák ajándéka a 'megvilágosodás'. Mint a mesékben, a 'táltosjelölt' ekkor

a 'Nagy Hármass út' elé állítva találja magát.

ÉLET, HALÁL, TÉBOLY

Élet – erőfeszítés, Halál – megadás, Téboly – tagadás

Ha Életet választja (mely szerintem a legnehezebb döntés), akkor visszatér abba megtisztulva, új 'Éntudattal' és valóságsszemlélettel megáldottan. Bár életútja e tranzformációs újjászületésben kihívásoktól mentesebb nem lesz (sőt!!!), megvilágosodott szellemének ereje, tűrőképessége és bizalma a 'Jó' felé, megrendíthetetlenül varázsolják szándékát. Félelme eltűnik és egyszerű, tiszta Csodálat költözik helyébe, tett és alkotásvágy veszi át élete vezérfonalát.

Szeretném hozzáfűzni itt, hogy 'csodálat' egy olyan csodálatos Magyar szó, amit nem lehet más kifejezéssel helyettesíteni, s más nyelveken úgy vettem észre, nem helyettesíthető be hasonló mélységgel, mint a magyarban. Pl.: angolul több kifejezés is van rá, 'wonder', 'awe', 'being amazed it', de ezek mind csak egy csodálkozó állapotot érzékeltetnek.

A mi Csodálatunkkal egyetemesen rezonál a szeretetünk olyan észrevétlenül és természetesen, még csak meg sem fordul a fejünkben, hogy amit csodálunk, azt ugyanakkor szeretjük is. A szeretet nem exkluzív. Az emberek úgy érzik, hogy intim kapcsolatok, mint a szerelem, anya és gyermeke, családi kapcsolatok, baráti kiváltságok dominálják a szívünket, minden más csak „jaj de édes!” vagy „ki nem állhatom!” A csodálatot (ami lehet, hogy 'csoda állat'-ból tömörült) nem magyarázom, mivel nem csak hogy felesleges, hanem valóban lehetetlen is. Csak annyit, talán, hogy amikor csodálunk, akkor egy pillanatra minden más valóság megszűnik létezni. Az énünk álarca lehullik, s csak azt éljük át teljességében, ami csodával elragadta szétszórtságra hajlamos figyelmünket. Egy pillanat örökkévalóságáig csodálatunkkal szeretünk valamit, és azzal szavak nélkül köszönjük meg az Alkotó ajándékot.

Ezért mondhatom most nyugodtan ki, hogy az Élet maga CSODA, hiszen magával ragadta a lelkünket is, figyelmünket is, s ha csodálatlansággal szemléljük, és odaadással éljük, akkor mi magunk válunk köszönetévé.

Csodálattal szemlélvén a Világmindenséget, létünk csodája is a tudat csodálatos felismeréseivé válik, egy gyermekdeden ámulatba ejtő Életcsodává.

Az Élet magával ragad, és csodálatba ejt mindent és mindenkit, talán csak azért, hogy ezt a valóságot is teljességében magáévá tegye. Élet választása nem más, mint csodálattal feloldott erőfeszítések sora, attól a pillanattól, hogy megharcolunk az első lélegzetünkért, addig a pillanatig, amíg az utolsó is elhagyja az ajkunkat. E között a két lélegzet között lehetőségünk nyílik arra, hogy kipróbáljuk 'a szerves lét fénybe burkolt álmát'.

A Halál választása azért 'megadás', mert az Élet valóságélményei ruházzák fel a Halál titokzatoságát is. Ezek nélkül az élmények nélkül, az újjászületésnél megint csak Maya fátyla mögött ragadnak az örökkévalóság misztériumai. Bármilyen bódítónak ígéri is magát Halál, amely maga a felismerés, hogy az Élet élményvilága az, ami halványítja Maya fátylát a dimenziók között, Halál gyávaságnak tűnik, vagy jobb esetben meg nem érdemeltnek. Halál „könnyű kiútjának” elvetése még egy új felismeréssel ajándékoz meg: **ráeszmélünk, hogy Álom alkotja a hidat a világok között, s Halál csak egy kísérőnk, aki felcsillantja előttünk új valóságálmunk lehetőségét.**

Téboly vár arra, aki átéli a csodát, de letisztulatlan énje és ellenző szelleme megtagadják annak valóságosságát, s a „híd a két világ között” vagy egyáltalán nem épül meg, vagy olyan gyengén áll, hogy önnön súlyától összeomlik. Ha összeomlik, az még a jobbik eset, mert akkor megvan a lehetőség az újjáépítésére, s ha a szelleme elég erős és elég kreatív, akkor tébolyból is van visszaút az Élet-csodába. A megzavart tudat nem gyógyíthatatlan, mint ahogyan a Gordiuszi Csomó sem megoldhatatlan. Az, aki racionális ismereteinek ketrecébe akarja szorítani azt, amit a lélek absztrakciója vetületre hozott, a téboly, vagy dementia útvesztőiben találja magát. Sajnos a lélek csodájának tagadása a dualitások káoszába torkollik.

Joseph Campbell így fejezte ki ezt az állapotkülönbséget:

„Ugyan azokban a vizekben, melyekben a skizofrén fuldoklik, a Látnok erőfeszítés nélkül

úszik.”

(Szeretném itt zárójelben megjegyezni, hogy nem drogokkal és hormonokkal kell elkábítani és „kezelni” azt, aki elveszítette az útját a 'realitás és álomvilág kereszteződésében', mert azok még messzebbre taszítják a szerencsétlent lélekközpontjától; A gyógymód ősi és egyszerűnek tűnő, sámánok még ma is gyakorolják teljes sikerrel.

Szerető, megértő környezetben olyan, logikus rendbe segíteni a megzavart gondolatmenetét, amelyben minden átélt transzcendentális élménye értéket nyerhet anélkül, hogy annak egyelőre valóság vagy 'valótlanság' értéket kellene nyilvánítania. A belső csendre való törekvés hozza meg aztán azt a nyugalmat, melyben a Szellem is csendjére találhat. Ebben a visszhangtalan csendben fényesedik meg a tudat, s ismeri fel minden szükséges válaszát. Kedves beszélgetések, mindennapi elfoglaltságok között az agy megtalálja egyensúlyát. Az emberi agy érzékeny műszer képes regenerálódásra és újrendeződésre – ha hagyják. Az egyszerű, mindennapi elfoglaltságok megerősítik az 'Első Figyelmet!' és eltávolítják a 'Második Figyelemtől!', az absztrakttól. A perspektíva megváltozik, s új vetületből de ismerős fókuszpontból szemlélvén a chatarktikus élményanyagot, a 'híd' a valóságok között újraépülhet. Igaz, hogy soha nem lesz már „ugyanaz” aki volt áttörő élménye előtt, de felismeri a magnitúdóját és új 'belátásait' hasznosítani tudja körében. Ha erős, akkor ezen az úton halad és fejlődik tovább... Mert ha sikerült visszajönnie a 'tébolyból', akkor sikeresen járta meg a 'Táltosok Tűz Körét'.)

A FÉNY – ÉLET – LÉLEK KÖRFORGÁSA A SZERETET ÖLELÉSÉBEN

Bármennyire is próbáljuk a Világmindenség titokzatoságát racionális keretek közé szorítani, dualitásaink elől nem tudunk kitérni. A 'valóságot' számunkra pontosan ezeken az egymást cáfoló, de ugyanakkor egymást mégis erősítő titkokból álmotdák és szőtték meg. Hogyan tudnánk akkor megcáfolni e velünk született kettősséget, vagy kikerülni kihívásait?

A Tudatosság, a Lélek észlelése, a Forma születése tükrözik számunkra a misztikumok 'Szent Három-

ságát'. Ezen belül a 'lélek észlelésének' és a 'forma születésének' kettőssége mindenben megjelenik számunkra, kezdve azzal, hogy két szemünk van (mivel úgy érzem, hogy a csecsemő első tudatos, vizuális észlelése az őt figyelő szempárra esik, a szempárra, mely „a lélek tükre”), befejezésén később jövő ismeretünkkel a két agyféltekénkről, melyek percepcióink és manifesztációink műszerei. Egyszerűen kifejezve, az egyik a valósággal van elfoglalva, a megoldások, praktikuságok irányadója, a másik az elvont, absztrakt fogalmakkal, álmokkal, inspirációkkal, intuitív megérzésekkel szolgál minket.

Az agyunk mindent tárol és regisztrál, majd segítségével a legegyszerűbbtől a legbonyolultabb feladatig megoldjuk időbe és térbe szorított valóságunk sokféleségét. Egyáltalán nem biztos, hogy az agy maga mást is végez, mint hogy segít minket átvergődni lelkes-szerves életünk tekervényes labirintusán.

Vajon véletlen szükségszerűségéből alakultak ki ezek a dualitások bennünk és világunkban?

Én nem hinném. Azok közé tartozom, akik úgy érzik, hogy a Világmindenség infinitásában bármennyire is véletlennek tűnnek a dolgok, semmi sem az, hanem inkább egy átfogó tudatosság szinkronitása. Talán egy megnevezhetetlen Egység mágikus kaleidoszkópja, ahol a tükörképeknek is önálló életük van?

A Teremtő Erő úgy alkotott meg minket, hogy képesek legyünk éppen úgy felismerni azt a csodát, amelyben élünk, mint megismerkedni azzal a csodával, amely mi magunk vagyunk. Ehhez a nem kis feladathoz pedig 'kettős megvilágításra' van szükségünk. Ezért lettünk, gondolom, felszerelve agyunk két lóbalítású remek műszerével. Egy olyan hatalmas tárházzal, amely képes minden élményanyagunkat befogadni és elraktározni, ugyanakkor értelemmel is felruházni, majd azt az értelmet annyi konfigurációba állítani, amennyit csak a képzeletünk elővetíteni képes.

Napjaink dualitása nappalokban és éjszakákban váltakozik. Ébrenlétünk alatt mindennapjaink logikája, az ésszerűség van 'napirenden', míg alvó állapotunkban a szellemünk felszabadul, és útrakél a végtelenben. Az álmaink nemcsak a testünknek adnak pihenést, hanem összefonják a 'va-

lóságunkat' egy kiterjedt, több szinten létező valósággal, hogy egy-egy pillanatra kiemelkedhessünk megrögzöttségeinkből. Alvás alatt óriási lelki munkát is végzünk (általában tudattalanul) álmaink szürrealistának tűnő világában. Alvás közben tudat alatt nagyon sok mindent megoldunk, melyekre ébrenlétünkben, 'lélektől elszakadt' pillanatainkban nem voltunk képesek, vagy egyszerűen nem volt erőnk arra, hogy szembenézzünk a megoldással tudatos szinten. Felébredvén gyógyító álmunkból felszabadultnak érezzük magunkat, mert megmenekültünk gondjaink nyomasztásától. Ilyenkor csak annyit dobunk fel jókedvűen, hogy „de jól aludtam”, mert valahogy már érezzük, mit kell tennünk gondunk megoldása végett.

Rájöttem, hogyha alvás előtt kérem a 'szellemem', vezessen megoldásra, minden esetben felszabadultan ébrednek, már nem nyomasztanak a gondok.

Szellemünk tehát működik tudatos és tudatalatti szinten is, szinte észrevétlenül tartván bennünk a 'fény-erőt'. Rájöttem saját tapasztalatomból, hogy csak akkor szenvedünk igazán valóságunk megleckéztetéseitől, ha minden áron a saját akaratomkat és elképzelésünket kívánjuk ráilleszteni egy adott helyzetre, vagy egy nekünk ellenálló erő manifesztációra. Nem bízunk abban, hogy ha valami megoldhatatlannak tűnik számunkra, akkor is vannak láthatatlan erőforrások, melyek segítségünkre sietnek, ha visszalépünk makacsságunktól és átengedjük nekik a meglepetésszerű megoldások lehetőségét. Ezek azok a pillanatok, amikor elfogadjuk a Nap-Fény jelenét és állandóságát életünkben, még akkor is, ha néha felhő takarja előlünk, vagy sötét éjből csak a Hold arca tükrözi azt vissza ránk.

Egyéniségünk is, fizikai valóságunk is gyakran dualitásokban mutatja arcát világunknak. Arcunk és tükörképe, forma és árnyéka, mind, mind számunkra felvillantott kettősségek, a Fény varázslatos játéka az anyaggal, a szemünkkel és a szellemünkkel.

Ebben a valóságban melyben élünk, három dimenziót észlelünk. Érzékelhetjük, ha kifinomultak vagyunk a negyediket, s több mint sejtjük egy ötödik dimenzióink létezését is. Mind ezt a „majdnem ötöt” nevezhetjük 'sajátunknak' az Infinitis szám-talan dimenzióinak sorából, melyekben tudatunk

ma táncol és utazik. Az ember meg kell álljon egy pillanatra, hogy mély lélegzetet vegyen és meghajtsa a fejét az Infinitum bölcsessége előtt. El kell gondolkodnunk azon, hogy még ezt a behatárolt teljességet sem tudjuk tisztelettel és meghatótt csodálattal magunkévá tenni. Bár számunkra teljesnek tűnik a valóságunk, a Mindenség mércéjén mégis elemi. Be vagyunk szorítva egy valóságba, ahol a „Jó és Rossz” dualitásának elemi harca folyik úgy önmagunkban, mint a kívülünk megjelenő tükröződésekben.

A 'DUALITÁS' megismerése és szintetizálása a kihívásunk. Az emberi sors 'leckéje' az ok-okozat mérlegelésében rejlik. Felismeréseink ajándéka pedig 'HARMÓNIA'.

Harmónia a Mindenség egységének alapja és szerkezete is, melyben elsősorban fel kell ismernünk önmagunk harmonikus rezgését. Zene az egyik tükrünk ennek felismeréséhez. Ha valaki ismeri a hangzásokat tudja, hogy „disszonánsan nem lehet feloldani feszültséget”. A disszonáns mindig hagy maga után kívánni valót. (Minél több közöttünk a disszonancia, annál több feloldásra van szükségünk. Vajon mi emberek tényleg ennyire süketek lennénk?)

Az egyik legősibb példaképünk természetbeli dualitásunk felismerésére az ÉLETFA.

Az Életfa a legköltőibb és ugyanakkor álomszerűségében is valóságos megjelenítése természetbeli kettősségünknek és a Mindenség hatványozott dimenzió sorozatainak. Életfánk tükrözi elénk a világunkban elérhető legoptimálisabb Harmóniát. Csak rá kell tekintenünk és azonnal megértjük, felismerjük helyünket a Világmindenségben.

Az Életfán függünk, abból táplálkozunk, azon alkotunk, s azt gyarapítjuk.

Két Indián közmondás ötlött itt eszembe.

Az egyik a mi „maga alatt vágja a fát” közmondásunk Indián verziója:

„Ostoba ember az, aki azt a gallyat vágja le a fáról, amin éppen ücsörög.”

A másik:

„Még nem láttunk olyan fát, amelyik a saját ágaival viaskodna.”

Valahogy úgy érzem, hogy nekünk Magyaroknak is át kellene gondolnunk az indiánok igazságát.

AZ ÉLETFA VALÓSÁGA ÉS SZEREPE

Talán valahol, a titkos tudatunk legmélyén még emlékezünk arra, honnan is pottyantunk e világba. Az Életfánk még áll. Áll sudáran, álmokkal a lombjain, gyökereivel a világunkba kapaszkodik, virágai a Napunkra mosolyognak, gyümölcssei földünkre hullanak, s a Holdunk el-eltűnik, majd újra kibukkan lombjai közül. Emlékszünk rá még akkor is, ha soha eszünkbe sem jut, mert az Életfa archaikus szülőnk, meg nem tagadhatjuk. Ha kiirtjuk, önmagunkat is megsemmisítjük.

Őseink táltosai 'megmázták' az Életfát, megértették létfontosságát, s azt is, hogy a mi létünk is Életfafüggő. A táltosok, sámánok szerepe az emberiség hajnalától következetesen az volt, hogy fönntartsák a hidat az emberek és a Fény között, amelyhez csak az Életfán lehet feljutni. A táltosok, a sámánok, a jó mágusok átlélik emberi limitációink határait, s szó szerint egy szellemi fejlődésen, evolúción mennek keresztül. Valóban őszinte köszönettel tartozunk a kettős-világ azon úttörőinek, akik meg merték érinteni tudatukkal a mindennapi ember számára elképzelhetetlen 'anyagtalán tudatosság' mélységeit, s élményük tapasztalatit az emberiség javának szolgálatába állították. Megtudhattuk tőlük, hogy amit a szemünkkel látunk, azok nem csak fizikai tömegek formába szorítva, hanem csodálatosan vibráló fénytettek is, tudatosságunk élő energia illuminációi.

A Kínaiak Csi-nek nevezik ezt a mindent átszövő 'erő-energiát', az amerikai Indiánok egyszerűen Spirit(szellem)-nek. Ez a kézzel meg nem érinthető tudatos élet-energia a létünk esszenciája. Magába foglal minket éppen úgy, mint ahogy átszövi az egész Univerzumot. Nem más ez, mint a Lélek Erő egysége, mely Fényben nyer valóságot és mozgósítja, mobilizálja a világokat.

Ahol Fény, ott Tudat, ahol Fény, ott Élet.

Élettelen dolgoknak nincsen fényük. (Egy halott szerves testben csak a kukacok és baktériumok világítanak...)

Az az energia, amely tudatossá és mobilissá teszi a formát organikus létében, kilép a fizikai síkok masszivitásából, és a Fény vibrációs szintjére emelkedik. Talán így is fogalmazhatnám: a Tudat Fényébe lép, s azzal egyesül.

**MI AZ ÉLET ÉS MI AZ,
AMI A MINDENSÉGET ÉLETBEN TARTJA?**

Vajon van-e nekünk valamilyen 'lényeges' szerepünk ebben a csodálatos végtelenségben, melynek egy sugárnyi valóságát mi emberek születésünktől halálunkig az énünkkel mérünk és értékelünk, s végül is válunk vagy áldozatává, vagy csodáló és lelkes alkotótársává?

Azalatt a pár 'köztes' év alatt melyet 'életnek' nevezünk, vesszük környezetünket, különböző személyes „drámáinkat” egyszerűen 'sorsunknak', mellyel szemben általában tehetetlenek bizonyulunk. Még az is sok, amivel naponként meg kell küzdenünk, nem még ezoterikus, elvont dolgok feleslegével tömni a fejünket.

Nagyon keveseknek fordul meg a gondolatai közt az a kérdés, hogy tulajdonképpen mi is tartja létezésben és örök újjászületésben a Természetet mely minket magába ölel, táplál és sajnos elszenved. Na meg úgy általában mi is az, ami összetartja és valósággá formálja a Világmindenséget? És itt nem atomokról és molekulákról kívánok beszélni, azt az okos könyvekben sokkal jobban megmagyarázzák, hanem feljűk szeretnék emelkedni, hiszen ők is csak annak a visszatükörzödése.

Sem matematikával, sem fizikával, sem kémiával, de még biológiával sem lehet megmagyarázni, hogy miért vagyunk egzisztenciában és eltűrve egy olyan eco-szisztémában, aminek a tönkretetéséhez naponta hozzájárulunk. Azon kívül, hogy létezőnk, van e egyéb értékünk? Hozzájárulunk-e mi emberek a bolygónkon lűktető csodálatos élethez fényünkkel, vagy csak szívjuk a levegőjét (amit már agyon szennyeztünk) vizeit mérgezzük, bitroljuk testét, kifosztjuk kincseiből. Mi azt nagyon jól tudjuk, hogy részesei vagyunk a Természetnek, de ezt a felismerést jobbik esetben csak allegorikusan vetjűk fel.

Miért mondom ezt? Mert sem tevékenységünkkel, sem viselkedésünkkel nem bizonyítjuk, hogy valóban felfogtuk az egymásra hatás lényegét. Nem úgy élűnk, hogy harmonikusak lennénk azzal a befogadó világgal, amely a testéből táplál minket és elviseli a létezésűnket önmagunk ellenére is. Elég nevetséges, de még egymással sem vagyunk

képesek harmonikusan élni, sem egymás kihasználása nélkül. Pedig vannak szavaink és tetteink, meg filozofikus eszmeftuttatásaink is, hogy 'mutassuk és magyarázzuk' miért nem vagyunk egymással megelégedve. (Fantasztikus világokat megsemmisítő fegyverarzenáljainkról nem is beszélvén.)

A Földanya nem szavakkal kommunikál. Gyönyörét mutatja ott, ahol burjánzó, nyüzsgő, boldogságot sugárzó élet van, s fájdalomát mutatja az állatok, növények, ásványok kiirtásakor, az Élet-Erő pocsékolásakor, tékozlásakor.

Amikor egy Japán halászfaluban száz és százszámra gyilkolták meg a kegyetlenül bekerített és összetereit delfineket, s a tengerpart amíg szem ellátott vöröslött a szerencsétlenül síró, vergődő állatok vérétől, gondoltak-e arra, azok akik ezt tették, mit érezhet a Föld, a Teremtő?

Mi volt a delfinek bűne? Táplálkoztak és szerették egymást ott, ahol a halászok éppen halászni akartak. Talán nem elég nagy a tenger, hogy mindenkinek jusson? Kapzsiságból és lustaságból tömeggyilkossá váltak azok, akiket a tenger évszázadokig nagyvonalúan eltartott. Az is érdekes, mi történt ezután a horror után. Soha többé delfin nem ment még a környékére sem a falunak, amely a delfineket csodáló turisták mekkája volt, hiszen addig a borzasztó napig az az öböl volt évmilliókon át a delfinek szaporodási helye. De nem csak a delfinek, hanem a halászható halak és egyéb tengeri élőlények is eltűntek az öbölből. A halászat bedöglött szinte egyik napról a másikra. Ez csak egyetlen példa amit felhoztam, de talán elég ahhoz, hogy megrendítsen minket, ha egy jobb, szebb élet felé kívánczozunk.

Atrocitásaink alól fel kell szabadulnunk, s meg kell tanulnunk átélni mások szenvedését.

Szenvedés csak akkor talál meg minket, ha mi valamilyen formán okozói vagyunk annak. Nem verekelni és önkorbácsolni kell, hanem felismerni azt, ami bennűnk a Fény útjába áll. Mindenkinek Fényre vágyik a lelke, még annak is aki tagadja ezt, mert Fény nélkül egyszerűen nincsen sem lét sem tudat. Szent Augustin mondta, hogy „Gonosz nincsen, csak hiány...”

A belső fény hiánya belső sötétség. Ahová nem ér el a Tudat Figyelme, oda a Tudat Fénye sem tud bevilágítani. Fényre vágyunk, pedig fel sem tudjuk fogni ésszel a hatalmasságát, látásunkkal

szépségének erejét és azt a végtelen tudatosságot, melynek szeretete behálózza a Mindenség általa megérintett valóságait. Fordítsuk arcunkat a Nap felé vágyakozón, szívjuk magunkba melegét, gyógyító erejét, gyűjtsuk gyertyáinkat halottainknak, kiknek fénye már egy másik világban él, hogy megérinthessenek minket búcsúzó szeretetük sugallatával. Miért ne tennénk, hiszen a Fény gyermeki vagyunk, s apró fényünkkel, melyről tudomást sem veszünk, mi is hozzászövődünk a Mindenséghez.

MI TÖRTÉNIK FÉNYÜNKKEL?

Napjainkban sokan átestek már – amit angolul úgy neveznek 'Near death experience', - magyarul talán 'halálhoz közeli élmény'-en. Azok, akik visszatértek a 'klinikai halál' állapotából, majdnem mind megemléknek azt a bizonyos hatalmas, vonzó fényt, amely felé minden erőfeszítés nélkül emelkedtek. Gondoktól, fájdalomtól felszabadultan, meg nem fogalmazható szeretetérzésben lebegtek a Fény felé, mely maga volt a Szeretet. Olyan csodálatos állapot ez, hogy senki nem kíván visszatérni nehéz valóságunkba. Aki visszatér, az tudatosan vállalja további sorsát és hátralévő életét. Ez egy valóságos újjászületés, még ha felnőtt testbe lép is vissza a lélek.

Személyes élményem, hogy átesni egy ilyen élményen semmivel nem könnyebb, sem kevesebb, mint csecsemőtestben megszületni, még ha magunkat szüljük is újjá. A különbség az, hogy a gyermeki ártatlanság és bizalom helyett a tudatosulási folyamat azonnal felruház egy olyan kétségtelen felismeréssel, melyben képtelenség tovább az ignorancia álarca mögött megbújni. Mesélni lehet az élményről, de általában aki nem élte át, nem tud azonosulni azzal, csupán, a gyakran kérdőjelbe tett fantasztikumot próbálja boncolgatni. Szerencsére, aki viszont átélte, arra is hamar rájön, hogy teljesen mindegy, ki hogyan reagál elbeszélésére. Hiszen nem az a lényeges számára, hogy meggyőzőn, hanem az, hogy az új élet-ajándékot, melyet a Fénytől kapott, humánusan és kreatívan hasznosítsa a Földön hátralévő útján. A Fény maradt számára az egyetlen Erőforrás és az egyetlen vágy. Rájön, hogy az a hatalmas szeretet-érzés amely a fényben magába ölelte, az egyetlen

érték amit érdemes nyújtani és ugyanakkor magunkba fogadni, hiszen a forrása kiapadhatatlannak tűnik.

TUDATOS SORSVÁLLALÁS

Az, aki tudatosan vállalja további sorsát a Földön, vállalja azt felújult determinációval, s állítja magát Föld és embertársai szolgálatába, mert más lényeket egyszerűen nem talál. Az 'ÉN' új perspektívában találja magát, s így megszűnik dominálása és eloszlanak félelmei. A lélek felfénylik, s énünk annak szolgálatában végre megtalálja örömteljes funkcióját.

De nem szükséges tudatosan átélni Halál tranzformáló élményét ahhoz, hogy lelkiismeretesen és boldogságérzetben tehesük magunkévá létünket. Inkább csak újra olvasgatni népmeséinket és megérteni hőseik sorsvállalását, archaikus élményeik útmutatását. Minden, ami egy lelkiismeretes emberi sorsra érvényes, a Népmesékben tisztán tükröződik. Aki pedig megjárta a 'Nagy Utat', s Halála szárnyain visszatér a Fényből, bepillantásának friss élményével ajándékozza meg világunkat.

Érdemes átszellemülni élményünkkel.

FÉNY, Ó FÉNY

Napunk fénye nélkül nem lenne élet a földön úgy, ahogyan mi ismerjük azt, s ahogyan arra nekünk, embereknek szükségünk van mivoltunk és mibentűnk megvilágításához. Rászorulunk a fényre. Úgy szervileg, mint szellemileg – de miért? Gondolom, mert mi magunk is a Fény elemei vagyunk. Napunk fénye kelti életre világunkat, s amikor mi felismerünk, vagy megértünk valamit, azt gondolkodás nélkül „megvilágosodásnak” is nevezzük.

Lám minden erőfeszítés nélkül fényvel kapcsoljuk össze szellemünk ébredését és kiteljesedés felé vezető útját.

Van-e ugyan az Éltető Napfénynek és a szellem megvilágosodásának metaforikus értelmezésében valamilyen közösség?

Laboratóriumok sora tanulmányozza a fény termé-

---

szetét és mibenlétét, de nem azt, hogy mi köze is van a tudathoz, na meg a lelki valósághoz...

(Persze, ha tagadjuk a lélek valóságát, ez a kérdés fel sem merülhet egy laboratóriumban, mert akkor hogyan lenne a tudósoknak 'lelkük' kísérletekkel kínozni, gyötörni az ártatlan, lelkes állatokat?)

Tegyük fel, hogy a Tudat fény-testet öltve jelenik meg a Mindenségben, s a tudatosulásunk 'táplálékává' válik. Megvilágítja a gondolatainkat, s valamilyen módon hozzájárul azokhoz az apró elektromos pulzusokhoz, melyek fény-útja nemcsak jelzi gondolatmenetünket, hanem fantasztikus sebességgel, elképesztően gazdag mintákba is szövi azokat, megnyitván asszociációs képességünk végtelen kincsesládáját.

Elképzelhető-e, hogy kettős folyamat megy végbe a tudatunkban is?

Egy: maga a gondolat is fényben sugárzik, melyet az agyunkkal képesek vagyunk befogadni.

Kettő: átélt valóság-élményeink Fénnyé válnak és összefonódnak a Mindenség tudatosságának Fényből szőtt hálójával, vagyis fény-testével.

Mind ezeket az agyban lejátszódó folyamatokat szemünkkel nem vagyunk képesek megpillantani. Különleges műszerekkel ezt, azt igen, de a szemünkkel nem. Nézhetjük mi ameddig akarjuk valakinek a koponyáját, akkor sem észleljük mindennapi látásmódunkkal azt a fantasztikus csodát, ami a kis szürke agysejtekből szőre-bőre-csontja alatt lejátszódik.

Ez ugyanígy igaz teljességünk megvizsgálásakor is, szemünkkel csak a valóságunk 'legszilárdabb' állapotában lévő külső burkát láthatjuk. Amit szemünkkel látunk, mind meg is neveztünk, még amit csak úgy láthattunk, hogy szétboncoltunk előtte, azt is többé-kevésbé sikeresen megneveztünk, de mindaz, amit nem láthatunk magunkból és valóságunkból mindennapi nézésünkkel, az teljességében ismeretlen titok marad számunkra. Megnevezhetetlenek, felfoghatatlanok, de többsége még csak a tudatossági-térképünkön sincsen fehér folttal megkérdőjelezve. Amit nem ismerünk önmagunkból, csillagászati számokkal sem kifejezhető halmazban dominál.

Van viszont egy különleges látásmódunk, melyre valójában mindenki képes lehetne, vagy talán va-

lamikor lesz is, de napjainkban mégis kiválasztott lelki felkészültség szükséges ahhoz, hogy gyakorlattá válhasson használata. Ez különleges látásmód (mellyel lehet születni, vagy arra beavatódni és kultiválni azt), a 'látónoki' felismerések nélkülözhetetlen adottsága. Tudunk róla, hiszen kifejezésünk is van rá, 'belső látásnak' vagy néha „harmadik szem”-nek is nevezzük. Csak azt nem tudjuk még, hogyan működök, s hogy miféle percepcióval jár felnyitása. Nem tudhatjuk, mert más figyelem kell hozzá, mint az a figyelem, amellyel mindennapi világunkban navigálunk, s realitásunkba bilincselten nem merjük az absztraktot valóságként magunkévá tenni. (Talán jobb is, hogy egyelőre ezt az ajtót csak azok nyithatják ki, akiknek 'kulcsuk' is van hozzá!)

Carlos Castaneda mestere Don Juan Matus úgy differenciálta ezt a figyelmet, hogy „Második Figyelem” a mindennapi perszepeciót pedig nevezte 'Első Figyelem'-nek. A Második Figyelem tudatalatti 'álm-régiókat' köti össze a tudatossal, amikor a 'Látó' már képes teljes érzéki perszepeciójában tudatos felkészültséggel átlépni ismert valóságunk és a még ismeretlen dimenzióink falain.

A FÉNY ÉS A TÁLTOS KAPCSOLATA

Mert bár a szemeknek is van valamilyen szerepe a 'Táltosi Látásba', mégis egy olyan egzaltált látásmódhoz érkezünk a révült állapotban elért 'második figyelemmel', amely képes a fizikai testen áthatolni, és az azt körülfogó fényttestébe is belátást nyerni. Mert minden, ami velünk az életünkben történik, legyen az szerelem vagy betegség, a fényttestünkben regisztrálódik elsősorban, majd onnan hat át a fizikai testre. Talán hasonlóan, mint az ózonlukak hatása a Föld testére. Ahogy a légréteg ritkul, úgy engedi át az úrból jövő ártó sugárzást. Ahogyan a negatív érzéseinktől és gondolatainktól lassan elhalványul a fényttestünk, úgy gyengül a vitalitásunk, s engedjük magunkhoz a betegségeink sorvasztó hatását, mely végül halálunkat okozza. Az élet örök, ha nem fulladunk saját sötétségünkbe.

A 'látó' Táltos a fény-testet is gyógyítja, míg a betegségtől szószerint 'megszabadítja' a fizikai testet. A betegségokozó energia eltávolítása azonnali fizikai felépüléshez, és a lelki-fény megerős-

sődéséhez vezet. A Fény-test nélkül egyszerűen nincsen szerves élet.

Orvosaink fordítva kezdeményezik a gyógyítást, mivel csak az 'első figyelemmel' követik az emberi egységet és gyengeséget. A fizikai testet próbálják funkcióban tartani, míg a lélek harmóniájának fénye megfakulva ingadozik. Mivel nem 'látják' az orvosok a test 'Fényházát', nem vehetik figyelembe sem, s nem adhatják hozzá gyógyító munkájukat az egészségre való törekvésében.

(Igaz, hogy valóban csak az gyógyul meg, aki meg akar, s az az akarat észrevétlenül a Fény ajándéka. Az akaraterő ugyanakkor táplálja a fénytestet, s ebben a csodálatos egymásra-hatásban kiteljesülünk újra. Elképzelem néha, milyen erős lehet a fénytestem az élniakaráshoz, amikor egész életemben a Halált kísértettem. Nagyon sokat tanultam a Haláltól az Életről.)

A 'Második Figyelem' látásmódja nem csak, hogy megközelíti a műszereink rafináltságát, hanem képes túlszárnyalni minden elképzelhetőn, emberi élményanyagunk tárházában.

A gyógyító Táltos 'Látja' valóságunkat fénybe szóttan, s a Fény ereje, vagy hiánya, mutatja meg számára a betegség jelenét és mibenlétét. A megbetegedett részekben elhalványul, vagy teljesen megszűnik a fény.

Minden igaz Táltos látnok, mert 'Lát' a szem és lélek különleges, közös adottságával. Felismerte már, hogy minden energia. Elfogadja tagadás nélkül a Végtelenséget összes elképzelhető és elképzelhetetlen dimenziójával. Tudja, hogy a Tudat Fénye szövöi át és tartja össze szeretetével a szerves és szervetlen világot. Nem kérdezi a Szellem munkáját és megvalósulásának módját, mert ő is részesévé vált tudatosulása fényével. Látásánál már teljességében a 'Fényttest' veszi át figyelmét, felismeréseinek mibenlétét és magyarázatát. Maga előtt fókuszba állítja kihívását, majd átvezeti az absztrakt világból a szisztematikusba.

MIT LÁT A TÁLTOS?

Látja a fényt, ami minden élőlényt körülvesz, s látja a fénytestet ingadozó erősségét is. Amikor egy szerves lény beteg, akkor a fénye elgyöngül. Mi is

látjuk, amikor valaki rosszul néz ki, szürke az arca, gyengék a mozdulatai, a vitalitása hiányzik, de nem látjuk a betegséget magát, ami megtámadta, és nem látjuk a fénytestet sem. A táltos látja viszont, hogy a fénytesten sötét foltok vannak („ózon lukak”). Így a táltos tudja, hogy a fénytestet valami kioltja, s mivel látja a betegséget absztrakt formájában is, gyógyítani is tudja. Gyógyítani táltos módon, amiről sokkal mélyebb ismeretekre van még szükségem, hogy egyelőre valamit is írni tudjak róla.

A táltosok azt is megpillantották 'látó' állapotukban, hogy amikor valaki felismerésre jut és „megittasodik” a felfedezésétől, akkor a fényteste hirtelen megerősödik. Ez arra enged következtetni, hogy a Fény éppen úgy szellemi táplálék, mint testi, s amit magunkhoz veszünk testi, vagy szellemi úton, az az életünk és tudatunk fényét gyarapítja. A Táltos látja, hogy míg testünknek a Nap fényére egy szerves életen át van szüksége, szellemünk tudatos fényére a Mindenség Fénye vár.

FÉNYBE ÉRKEZÉS

Élet és Halál kézen fogva járnak. Születésünk pillanatában a szülőcsatornából kibukkanunk a fényre. A Halál pillanatában kiszabadulunk kötött formánkból és elindulunk a Fény felé. A hasonlóság döbbenetes, de ugyanakkor lényegesen különbözik is valamiben:

A születésnél a csecsemő tudata egy teljesen behatárolt és függő állapotban találja magát. A lélek szabadsága formát ölt és az a forma teljességében rászorul azonnali környezetére, elsősorban az anyára. Hatalmas bizalomra van szüksége annak a tudatnak, amely vállalja a szerves életet csecsemői kezdettel.

A Halál pillanatában viszont a Tudat felszabadul megkötött formájából és visszatér a Fénybe, oda, ahonnan eredetileg „Énné vált”. Magával viszi életútja tapasztalatait, „kis fény batyujában hamuban sült pogácsáit”. Életében minél nagyobb volt a Mindenségbe vetett bizalma, minél többek a felismerései, minél hatalmasabb volt a szeretetre való képessége, annál fénylőbb tudatossággal ajándékozza meg a Mindenség átölelő fényét. Azt a hatalmas központi Fényünket, melyben az újjászületés lehetőségeinek multitudja várja, hogy

Fény-tudata önálló útjain tovább bontogathassa tudatosulásának szirmait.

JÉZUS, AZ EMBERISÉG LÉLEK-TÁLTOSA

Jézus, az ember, felismerte a Fényt. Életével, tetteivel a Fényt szolgálta. Halálával is a Fényt gyarapította, még pedig nem is akárhogyan. A „csodái” melyekről még mindig sorra megemlékeznek a szószékekről, a táltosi, látnoki gyógyítómód és Erő eredményei voltak. Jézus életében példaképek soraival támasztotta alá tanításait, s halálát is a legmesszebbmenő példaként állította elé.

Utolsó metamorfózisa csodának számított, számít ma is, pedig úgy gondolom, inkább példaképnek kell magunk elé állítanunk, úgy, mint az utolsó tanítását. **Jézus Áldozatot vállalt nem a „bűneinkért”, hanem a Lelkünk Fényéért.** Azt tanította, hogy nem vagyunk fizikai formánk rabjai. Jézus igaz, tiszta ember volt, nem kötött kompromisszumokat. Követte hitét rendíthetetlenül, így a szellem 'súlytalanul' fénylett. A 'Fénnyé-válás' melynél a test is fénybe lép, csak súlytalan lélekkel elképzelhető. Mert a lelkünknek is megvan a maga súlya. Nem kilóval mérjük, hanem fénnel.

Jézus utolsó üzenetében azt vélem, felismerni a legegyszerűbben, hogy az igaz út követése az Örökkévalóság legtisztább tranzformációjához vezet: a végső megvilágosodáshoz, a tökéletes Fény-nyéválás egységéhez. S ez a valóság mindenki számára adott, csak tiszta lelkiismeret kell hozzá. Sok sikert ehhez, mindannyiunknak.

Jézus szavait idézem (Márk: 7. 15-23)

„Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg: Semmi nincsen, ami kívülről jutva az emberbe tisztátlanná tehetné őt; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátlanná. – Mert belülről, jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok; valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség. Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek, s ezek teszik tisztátlanná az embert.”

Itt visszatérek még egyszer a Fény és Tudat egységének felismeréséhez. Bár Jézus nem az egyetlen Táltos, aki 'Fénnyé vált', de valami mégis ki-

emelt helyre teszi őt szívünkben, tudatunkban. (S itt nem a zsidó-keresztény egyházak dogmáira gondolok!) Mert amit Ő tett, tette azt az emberiségért. Nem önmagáért, sem nem egy pár kiválasztottért, hanem a közös emberi tudatosságért, hogy mi is Fénybe emelkedhessünk. Jézusi példánk megrendíthetetlené teszi előttünk a Test-Lélek Fény-átváltozások lényegét: Jézus a Mindenség Fény-Tudatával egyesült, s minden, ami fény, őt is közvetíti számunkra.

Nagyon sokáig nem fogtam ezt fel, de úgy látszik én is egy kicsit „megvilágosodhattam”, amikor a Fény valóságát kezdtem végre megérteni, s megvilágosodott előttem is, hogy Jézus fényével szolgálta és szolgálja az emberiséget, azzal a Fény-tudattal, mellyel őt is megajándékozta a Szeretet Fényével átölelő Mindenség.

SZERETET A NAP HÁZÁBAN

Tudom, hogy könnyebb megmagyarázni a felfoghatatlant, ha a szimbolika köntösébe bújtatjuk, de én most már teljes meggyőződéssel, egy szemmel nem látható valóságról beszélek. Egy csodálatos, szakrális, természeti folyamat valóságáról.

A Napunkra gondolok. A fényadónkra, az élte-tőnkre, a boldogságot hozónkra.

Az ősi 'napimádó' népek tudtak valamit, amit mi már vagy elfelejtettünk, vagy tudatosan elvetettünk magunktól. A Szkíták, az Egyiptomiak, az Etruszkok, Inkák, Aztékok, Mayák ismerték a Nagy Napkorong titkát. Aranykultuszuk sem volt véletlen. Az arany a Nap földi mása volt számunkra, annak tükörképe, így magában hordozta erejét hitük szerint. Csodálatos módon, vagy talán Táltosaik, Mágusaik segítségével tudták, hogy Napunk nem csak egy lángoló, egyszer majd kihűlő gázgolyó, hanem érző, szeretettel feltöltődött, életet adó, fényt sugárzó tudatos lény. Azt is felismerték, talán mert önmagukat is jobban ismerték mint mi manapság, hogy a Nap és a bolygók között szerves és szervetlen kapcsolat van, s hogy nem létezhet egyik a másik nélkül.

Ahol szerves élet van, ott a Fény uralkodik. Még az óceánok legsötétebb mélyében is élnek szerves lények, s testükkel világítanak ott, ahová a Nap fénye nem ér el sugarakban, csak talán láthatatlan szemecskékben. A Fény még oda is eljut, ahol mi

már nem észlelhetjük elbutult érzékszerveinkkel. Az egyetlen létfontosságú Erő, amely összetartja a mindenséget, s ami nélkül még a Fény sem létezhetne talán, a Szeretet Ereje.

A Fény is a Szeretet kisugárzása.

A szeretetet érezzük. Megmagyarázni nem tudjuk, de ha egy-egy pillanatra magunkba szívjuk a Nap melegét, a szeretetérzés kétségtelenül áthat minket. A Szeretet mágikusan a fényben valósul meg, akkor is, ha a Fény maga a Szeretet kisugárzása, s úgy érzem általa is közvetítődik.

Talán a Szeretet teste a Fény...(?)

Ha a Nap ránk sugározza Fényét és az a fény életet ad a földnek, akkor a Földanya és gyermekei azt a fényt, amit a Napból magukba szívtak, viszszaadja a Napba, amikor szerves életük véget ért. El sem tudok képzelni hatalmasabb csodát, mint hogy az életünk teljességével szeretünk annyira, hogy a fű újrazöldülhet, a madárcák kikelnek a tojásaikból és a világunk minden lényé és mozzanata újra és újraénekelheti az Életcsodát.

Szerintem a szeretet ellentéte nem gyűlölet, hanem 'szenvetés'. Ahol nincsen jelen a Szeretet Fénye, ott minden és mindenki szenved. S ha azt mondaná valaki erre, hogy az érzéketlenség is szeretethiány, mégsem lehet szenvetésnek nevezni, én azt mondom, az érzéketlenségnél nagyobb szenvetés nem létezik, mert kihatása tömegek masszív szenvetését okozza, azonkívül megfosztja az érzéketlent az Élet minden gyönyörétől.

Ahol nincsen szeretet, ott nincsen termékenység sem. Ahol nincsen termékenység, ott az élet fénye kihál. Ha mi nem szeretjük a Földünket és egymást, ha szenvétést okozunk és nem gyönyöröztünk, ha eltapsuk a jót, és nem az alkotókedvet segítjük és gyarapítjuk, akkor a fényünk a föld fényével együtt lassan kihúny. A napunk fénye egyre gyengébb lesz, s halálával a naprendszerünk a szét hullás útjára lép.

Itt érdekességképpen megemlítek valamit, ami aránylag új csillagászati megfigyelés. Amikor egy nap meghal, (önmaga energiáját felhasználva magába roskad), az utolsó látható jelenése egy óriási, hófehér fény felszabadulása és eltűnése a Világmindenségben. Nem tehetek róla, hogy a nap halálában ugyan azt a folyamatot vélem felismerem, amit más szerves lények halánál is megfigyeltünk már: amikor a tudat elhagyja a haldokló

testet, akkor azt a felszabadult fényt mi 'léleknek' nevezzük. Több fényképen is láttam már ezt a fenomenont megörökítve. Abban a felszabadult hatalmas fehér fényben, amely a haló napot elhagyja, a nap tudatos fényét, lelkét látom felszabadulni. Talán egy másik dimenzióban megtalálja boldogságát.

„Minden, amit az Erő tesz, teszi azt körökben”
(Lakota közmondás)

FÉNYBEN ÉLNI, FÉNYBE LÉPNI

Amit eddig elmondtam, a racionális agynak valószínűleg fantazmagória, de én mégis találtam valamit, amin a tudományoskodók is eltűnődhetnek, hiszen mintha alátámasztaná meglátásomat.

A tudósok napjainkban nagyon elcsodálkoztak új felfedezésükön, mely szerint amit a Napunkról eddig elméletben megalapoztak, csak részben igaz. Nagyon régen figyelik már hatalmas központi égitestünket, s számításaik szerint, már sokkal közelebb kellene Napunknak állnia a kimúlásához. Amilyen erővel lángol és ontja az életadó sugárakat, sokkal több gázos égőanyagot kellett volna, hogy felhasználjon önmagából, viszont Napunk semmi jelét nem mutatja kihűlése előre prediktált folyamatának. „No csak”, mondták a tudósok fejüket vakargatva, kell, hogy valami más is táplálja a hőreakciókat a Napban, egyébként hogyan lenne magyarázható szinte energiavesztés nélküli öntáplálása? Jó kérdés, de jelenlegi tudományos elméleteinkkel meg nem válaszolható. Ott is ragadt a kérdőjelben.

Úgy érzem, hogy a fenti tudományos dilemma csak akkor lesz eloszlatható, ha a tudomány végre figyelembe veszi, és a lehetségszámításaiba beleszámítja a Fény és Szeretet energiáit, mint alaptényezőket a Mindenségben lejátszódó kataklizmus drámákhoz. Erre úgy hiszem, még sokat kell várni, mert a tudomány lapos és egysíkúan az 'Első Figyelemben' kalimpál.

Oda kanyarodok most vissza, ahol elkezdtem ezt az elmélkedést – a 'dualitásainkhoz'.

Eltűnődöm azon, hogy miért is nem veszi a tudomány figyelembe a Fény-Szeretet energia egységét, mint komoly alaptényezőit életerőnk és tuda-

tunk valóságának, s azok összefonó, befogó erejét a világmindenségben?

Egy: mert szerinte ez egy röhej – gondolom.

Kettő: mert három + egy dimenziós anyagközpon-tú szemlélete megakadályozza a tudományt abban, hogy a lelket, mint Fényforrást és az azt tápláló láthatatlan erőforrást – a Szeretetet – komolyan figyelembe vegyék, amikor a Naprendszerekről, galaxisokról, fekete lyukakról, kukac-likakról, Idő és Tér gyűrődéseiről vagy egyéb komoly, életbevágóan fontos stb. -ről theorizálnak, mert azok ugye mind beleférnek egy quantum ugrás hosszába.

A megértőbbek esetleg udvariasan megkérdezik "Ugyan drága, mi közük lenne egymáshoz?" Igaz is, mi köze az „élőnek” a „halotthoz”? Kit érdekel, mi van a másvilágon, ha egyáltalán van másvilág, amikor ezt is nehéz elviselni... Igazat adok nekik, hogy abból a perspektívából valóban nem sok legalább is addig nem, amíg emberi dualitásunknak ez a leglényegesebb oldala figyelmet nem követel magának. Hiszen minden akkor válik valósággá, ha figyelmet szentelünk rá.

Úgy gondolom, hogy azért van adott képességünk 'kettős' figyelemre, hogy megtanuljuk mind a kettőt használni, s a két figyelemmel felmért valóságunkat kreatívan szintetizálni.

Ha mi erre, mint emberi 'egység' képesek lennénk, akkor felismerhetnénk, azt is, hogy nincsen sem születés, sem halál, csak egy örökkön változó és valóság-élményekben megújuló, folyatóságos Életcsoda, melyben a Gondolat sebessége és a Fény - Szeretet - Tudat egysége határozzák meg 'valóság-élményeink' infinitását.

Optimista gondolatom itt annyi, hogy ha az egyik ember a síkon halad, a másik légben repül, s ha mind a kettő ugyanahhoz a célhoz igyekszik, egy hegycsúcson csak lehet, hogy összefutnak. Pessimista meglátásom pedig a humor kedvéért, hogy még akkor sem biztos, hogy ugyanazt látják, ha nem ugyanabba az irányba néznek mind a ketten, de még úgy sem biztos, hogy ugyanaz a jelenség kapja el mind a kettő figyelmét; ha meg véletlenül ugyan azt szemlélnék, lehet, hogy az egyik a szemével nézne, a másik meg a belső látásával, s a jelenség leírása teljesen eltérne egymástól, pedig ugyanarról a jelenségről számol be mind a kettő. A jó hír az, hogy a megegyezés lehetősége kitágíthatná számunkra a Teret és Időt, ha mind a kettő nézne is, meg látna is egyszerre, s ráadásul ugyan azt a nyelvet beszélnék az egyesség kedvéért, el-

érkezhetnének infinitásukban a 'megvilágosodás' lélegzetelállító pillanatához.

Szóval van remény...

„amikor elveszítéd a Nagy Szellem dobverésének ritmusát, elszakadsz a békétől és az Élet ritmusától.”

(Cheyenne közmondás)

Olyan napokat élünk, amikor a fenti idézet nagyon időszerű. Az emberek döbbenetesen nehéz napokon vergődnek keresztül, anélkül, hogy súlyukra ráeszmélnének. Az élet ritmusa kaotikus, harmonia helyett diszkordok fülsértő zaja jellemzi körünket. Az az élet amit magunk körül látunk, emberiségünk, de nem emberségünk megjelenítése. Ha elfogadjuk azt a valóságot, amit mások tudatlansága, rosszakarata vagy erőszaka alkot körülöttünk akkor mi is részesei vagyunk annak az aktusnak, ami kiszűri világunkból a Fényt, ezért nem úgy élünk, ahogy szívünk jóérzésünk megkívánja. Ha elfogadjuk a szemfényvesztést és hazugságokat valóságunknak, akkor sajnos azzá is válnak.

Van olyan, aki nem kíván a sorsán változtatni, mert vagy sztoikusán elfogadja mint változtathatatlant, vagy képes volt megalkotni egy olyan tervszerű, jelentős valóságot magának, ahol jól érzi magát és benne kibontakozó lehetőségeket lát. Kevesek az ilyen emberek, s kb. két csoportra oszthatók: vagy táltosok, vagy másokon élősködő csalók. Mindenki más közéjük esik, s a köztes nagy réteg változást, bontakozást igényel. Ez a változás nem kívülről, hanem belülről kell, hogy meginduljon.

Az titok amivel a saját sorsunkat mindannyian meg tudjuk változtatni, megvilágosodásunk erejében rejlik.

A horizontunkon minden reggel felkel Napunk és bevilágítja apró fényttestünket. A saját belső tartalmunk és szépségünk, mely a szeretet befogadására és kinyilvánítására való készségünkkel ered, vonhatja csak fénybe sötétségünket.

Ha elfogadjuk, hogy nem csak anyag-test vagyunk, hanem Fényből és tudatból szótt szeretettel felruházott lények, akkor azt is fel kell ismernünk, hogy a *fény-tudatunk az, ami állandó.*

Életünk szabja meg fényünk csillogását. Tetteink, gondolataink és belső, külső tisztaságunk adják

meg fényttestünk intenzitását.

A Földünk, a Napunk, az egész naprendszerünk harmonikus egysége függ attól, hogy milyen közös emberi sorsot alkotunk, s az a sors egyéni megvilágosodásunkon nyugszik.

Nem lehetünk felelősek az egész emberiségért, ha önmagunkért sem vagyunk képesek felelősséget vállalni.

A Magyar Népnél nagyon sok oka van büszkeségre, mell és vállveregetés sem kell hozzá, csak annyi, hogy egy áthatott pillanatban lelkünk feltétel nélkül egyé váljék a fénnel. Feltűnt előttem, hogy van egy átfogó eszmei közösségünk, amely évezredek át a Szkíta népeket jellemezte, és külön állította későbbi népcsoportoktól – ez pedig a Szabadság természetes tisztele, amely megtagadja a rabszolga sorsot.

Előttünk járó őseink tisztelettel megértették, hogy a Mindenség egy végtelen Szabadság, mely irányító (nem béklyóban tartó) igazságokon alapszik.

Ha vállaljuk népmeséink hőseinek magatartását és lélek-emelkedettségét, s megalkuvás nélkül megjárjuk útjainkat, saját élményeimből fakadóan, felelősségteljesen mondhatom, hogy a Végtelen akkor nemcsak fellebbenti előttünk Fénybe burkolt titkairól a fátylat, hanem fel is oldja gúzsakötöttségünket. Ez pedig éppen úgy igaz egyéni sorsunkban, mint a közös sors vállalásánál.

Minél harmonikusabban élünk együtt és működünk a Mindenség Igazságtörvényeivel, annál könnyebben haladhatunk választott utunkon, melynek eredménye egy-egy új állomás a Végtelen Szabadság csodákkal ékes valóságaiban.

Az alábbi idézet azt bizonyítja számomra, hogy a Magyar Nép ősi Szabadságtudata vagy nem áll egyedül, vagy lélekközösségben él az Onondaga néppel:

„Úgy tűnik nekünk, hogy a legkorábbi idők-től fogva Ember természetes állapota szabad volt, ahogyan a nagyapáink mesélték nekünk, és mi elhittük, hogy Szabadság az Élet velejáró tartozéka.

Mi kulcsként ismerjük fel ezt az alapelvet a békéhez, egymás iránti tisztelethez és a természeti törvények megértéséhez, mely mindenek felett uralkodik a Világmindenségben; és ragaszkodásunk ehhez a törvényhez lehet

az egyedüli üdvössége bolygónk jövőjének, Anyaföldünknek.”

(Oren Lyons, Onondaga)

FÉNYBŐL SZÜLETTÜNK, FÉNY VAGYUNK, FÉNNYÉ LESZÜNK

Szeretném befejezni a gondolataimat azzal a csodálattal, amit csak az képes velem mélységeiben átérezni, aki valahogy már közel került Fényvalóságának felismeréséhez.

Mélységes vágy él bennem ahhoz, hogy szerettem is átéljék rajtam keresztül azt a csodálatos felismerést, amely képes volt megváltoztatni az életemet, a Halált megfosztotta félelmetességétől és fel tudott oldozni egy olyan kilátástalanságból, amelyben egy eszméletlen halál volt a legvágyottabb kiút.

Amint szellemünk elindul a Nagy Életútra, nem tudja mit keres, mire vágyik igazán, csak sodródik az életárral. Ahogy nyiladozik tudata, megismeri, majd lassan szavakba, fogalmakba ötvözi a befogadó világot színeivel, hatásaival. Hatalmas ez a világ és masszívan rezisztál mindent, ami puha álomszerű és gyengéd. A megfogalmazhatatlan folyékonyvá válik bennünk és felszívódik egy érzetetlen világ betonfalaiba. Nem marad előttünk más, csak egy statisztikai szám és egy vonalzó.

Az anyagi az egyetlen, ami sokak számára kilátást ígér a megkötöttségéből, mások számára pedig tömegek dominálásával kecsegtet.

Rotchild nagy mondása „Mit érdekel engem, hogy ki a királyuk vagy az elnökük, ha a pénzeserszényük zsinórja az én kezemben van”, aláhúzza napjaink 'attitűdjét'.

Hol van ebben a világban helye a Fény-tudatnak? Itt van helye, közöttünk. Mert aki soha nem engedte el, vagy újra megtalálja magában Fényvalóságát, az a Fényét sugározni is tudja. Igen itt, ebben az elanyagiasodott, masszív és kaotikus valóságban is Fény szövi át a tudatot.

Csak arra kell gondolnunk, hogy világunk ott, ahol a Természet még szűzen uralkodik, lélegzet elállítóan csodálatos, szinte etherikus a valósága. Aki valaha is belépett ilyen szűz területre, tudja miről beszélek. A Fény ott vibrál mindenben, minden körül, s az életöröm zsongása feltölti a szí-

vet és könnyre fakassza azt, aki egyé tud válni gyönyörűségével. Valamikor ilyen volt a világunk, addig, amíg meg nem jelentünk benne, s ilyen maradt még évezredekig, amíg tisztelettel és harmonikusan éltünk új otthonunkban. Amint a Természet dominálására való törekvés vette át az emberiségben a hatalmat, a Föld szenvedni kezdett, s mi vele együtt szenvedünk azóta is, mert olyan ostobák vagyunk, hogy nem vesszük észre, ha gyógyítunk, gyógyulunk is.

Fényből születtünk, Fény vagyunk, Fénnyé leszünk, ha nem hagyjuk a Fényt kihalni magunkban. Nem kell mást tennünk, csak igaznak és bá-

tornak lennünk, s akkor a fényünk felszabadul, hogy megindulhasson gyönyörű útján haza, a Nap Házába.

„Álmot láttam, a Föld sötétségben volt. És minden alkalommal, amikor az ujjammal mutattam, egy fény felvillant. A fények különböző méretűek, alakúak és színűek voltak. Megkérdeztem a Teremtőt, mik ezek a fények? Azt válaszolta a Szellem, hogy ezek emberek, akik majd hozzám jönnek tanítványnak.”

(Sun Bear, Chippeawa Saman)

Indián sámán

Révülő sámán

Táltos életfája

Gyógyító sámán

Táltos

(A képek az Internetről)

PÁL fia ATTILA*

Tiszta víz, fehér kenyér

A kezdet

„Ismét pokoli hőség van”. Izzadságban fürödve ébredt a bérelt faházban Barát Attila erre a gondolatra. Lassan kikászálódott ágyából cigarettát kotort elő, majd instant kávéit ivott. Gondolatai fáradtan követték egymást: vajon mit akarhat tőle tizenöt éve nem látott nagyapja? Miért hívta ide a Balaton északi partjára, ahol csak kövek vannak az erdőben?

Lassan magához tért a forró italtól és az erős torokkaparó füsttől. Lezuhanyozott, majd beült jól bevált Ladájába, és elindult Badacsony felé. Megkereste a falu szélén a kőkerítés mögé rejtett alacsony parasztházat. Az ajtón sokáig kopogott, szolongatta nagyapját, de nem válaszolt senki. Mikor belépett azonnal érezte, hogy valami nincs rendben. A kicsiny sötét szobában nagyapja élettelen testét pillantotta meg. Arca békés volt, a hátán feküdt ágyában, mellkasán összekulcsolt kézzel, kezében olvasó.

Attila nem volt vallásos, neveltetése nem ebben az irányban vezérelte. Mivel nem tudott imádkozni, így azt mormolta el ami eszébe jutott. Intézkedett, orvost hívott, majd kérte a jegyzőt, hogy rendelkezzen a ház és a holttest sorsáról. A jegyző Veszprémbe küldte egy ügyvédhez, akihez nagyapját munkaviszony fűzte.

Dr. Kelemen József egy lezárt borítékot adott át Attilának, majd kérte, hogy jelenjen meg a végrendelet felolvasásán, amelyre az időpontot csak 4 nap múlva tudta vállalni a közjegyző. Attila visszatért nagyapja otthonába, de nem volt képes a házba menni, valami zavarta. Első gondolata az volt, hogy halott nagyapja miatt nem képes bemenni a házba. Talán a halott lelke zavarta, vagy talán az erő, amit magában hordozott a lélek. Félt is, de vonzotta is az öreg ház. Eszébe ötlött a levél. Leült hát az udvarban a szőlőlugas alá egy tuskóra, a kerek kőből készült asztal mellé, felbontotta

a borítékot és olvasni kezdett:

Attila, egyetlen unokám!

Biztosan nem érted, hogy miért kerestelek meg 15 évnyi hallgatás után. Most léptél abba a korba, amikor benőtt a fejed lágya. 30 éves vagy, most kell az örökömbé lépned, ha ez számodra is fontos. Ha nem fontos számodra, akkor ne tégy semmit, csupán a temetéssel kapcsolatos kérésemet teljesítsd.

Azt szeretném, ha az udvarban, a nagy diófa árnyékában, a kőlapokkal fedett, előre kiásott sírba helyeztetek örök nyugalomra. A sír alján találtak egy kő koporsót, ebbe helyeztetek a testem, ne változtassatok semmin, ne tegyetek párnát, vagy lepedőt a koporsómba, és leplet sem szeretnék. Öltöztess abba az egyszerű szürke kámzsába,¹ amelyet a szobámban találsz kikészítve. Ne tegyetek keresztet, vagy hasonló kegytárgyat síromba, vagy sírom fölé, csupán azt a mellkeresztet szeretném, ami a kámzsámra van készítve. A temetésem legyen jelen egy katolikus pap aki eltemet, a Római Katolikus rend szerint. Légy te is jelen, és a szertartás közben kérd a Boldogasszonyt, hogy fogadja magához a földbe a testemet.

Kérlek teljesítsd a kérésem, hogy nyugodtan pihenhessek. Ha az örökségem érdekel, akkor fogadd el az alábbi tanácsomat, és megleled a legnagyobb kincset, amit valaha is remélhetsz. Nem arany vagy drágakő kincs, hanem az a tudás, ami a világot irányítja, amivel megértheted a világ működését. Ez is olyan kincs, mint a többi: nem leszel tőle boldog, sőt több szorongást, félelmet és szomorúságot fogsz kapni tőle mint azt valaha is képzelted volna, de felgyullad lelkedben a tűz, mely a remény tüze. Ez fog téged életed során és munkádban segíteni. Ha belefogsz, nincs visszaút, így csak akkor olvasd tovább, ha bele akarsz mélyedni.

*Detrich Attila

¹ A korai Pálos barátok szürke kámzsát viseltek (szerk.)

Menj ki az erdőbe, és kövesd a szíved útját. Ne viselj feszületet magadon, sőt láncot sem a nyakadban. Élelmet és vizet vígy magaddal, másra nem lesz szükséged. Lehet, hogy napokig fogsz engedni az erdő és a természet hívásának, de amíg ezt nem tetted meg, addig nem veheted magadhoz a következő levelemet.

Sok szertettel:

Barát Pál

Badacsony 2003. június 16.

A levél felkavarta amúgy is kavargó érzelmeit, de tudta, meg kell tennie, amit nagyapja kíván tőle.

A temetés úgy történt, ahogy nagyapja kérte. Ettől erőre kapott, úgy érezte, mintha ismerné a világ titkait, az emberiségnek tett volna hatalmas szolgálatot. Az eufórikus érzés belekergette abba a kivrándulásba, amelytől sokat vagy semmit sem remélt. Felszerelkezett, elindult hát ásóval, iránytűvel, térképpel, mint aki nem bízik saját lelkében.

Beavatás

Az erdő nem fogadta be, nem szólt hozzá, de megbüntette. Fizikailag büntette meg, fájdalmat okozott neki, de valami mégis visszahívta oda, ahol elesett, és megütötte mellkasát, hátát. Nem értett semmit, de az erdő vonzotta. Visszatért üres kézzel. Az erdő befogadta, beszélt hozzá. Megmutatta önmagát, az ősi viszonyokat, az életet és a halált. Elindult hát az őstudás felé vezető rögzös ösvényen.

Visszatérve nagyapja házába megérezte a keserű érzést, amit a tudásszomj és a félelem okozott lelkében. Mintha eddig ott sem lett volna megkapta a következő üzenetet, és sorban elvégezte a nagyapja által ráruházott feladatokat. Az utolsó a hetedik levélben olyan üzenetet olvasott, melytől megfordult vele a világ:

Ha eddig eljutottál, akkor már hinned kell. Ha mégsem hiszel akkor komoly baj van, de ezen is tudok segíteni. Bontsd fel a síromat, nyisd fel a koporsómat, és helyezd el testemet abba a barlangba, amely a ház alatt húzódik. Bejáratát úgy találod meg, ha felbontod a szobám padlóját, az

alatta talált kőlapot felnyitod. A barlang mélyén találsz több halottat, helyezz el engem is közéjük. A Kelet felé nyíló járatban találsz egy kő szarkofágot. Hajtsd fel a tetefjét, feküdj bele, majd zárd magadra. Úgy kell intézned, hogy a szomszédok ne keressenek, ne zavarjanak meg az utolsó beavatás közben. Ha kész vagy az utolsó beavatással, akkor már nem lesz rám szükséged, magadtól is tudni fogod, hogy mi a dolgod.

Attila megtette, amit nagyapja kért tőle. Meglepetésére a 3 éve eltemetett nagyapja teste teljesen romlatlan volt, olyan mintha csak tegnap zárták volna rá a koporsó fedeleit. A barlangban még öt szerzetes holttestére bukkant, szintén teljesen romlatlan állapotban. Ami azonnal feltűnt számára, hogy a barlangban meleg van, szinte forróság. Semmiféle élet nyoma sem látszott, sem pókok, sem férgek, de még csak por sem volt. A keleti járatban még sokkal melegebb volt, a forróság szinte tapinthatóvá vált. Mindenféle világítás nélkül mégis csak fény derengett a teremben, pedig a nap nem süthetett be. Körülnézve a terem szabályos kör alakú volt. Szabályos tízszög sarkainak megfelelően tíz kis ablak volt vágva a falakba, középen pedig egy szarkofág állott. Az ablakokban kőből faragott ősi jelképek álltak mindegyikben egy-egy. Az elsőben a tűz, a másodikban a víz, a harmadikban a föld, a negyedikben a levegő, az ötödikben pedig az élet jele volt. Színükben is megmutatkozott a jelkép, vörös, kék, sárga, fehér és zöld szín. A szarkofág, mely olyan kőből készült, melyet még soha nem látott, meghatározhatatlan színű volt. Ez jelképezte a megfoghatatlant, az Isteni erőt. Mikor magára zárta a tetőt, eltűnt számára a külvilág, kivonult térből és időből. Mikor 3 nap múlva kiszállt a szarkofágból, táncolni és énekelni kezdett, és nem tudta befejezni napokon át.

Nagyapja kérését teljesítette végigment a beavatás minden fokozatán. Meg is kapta első feladatát a sűrke ruhás barátoktól, akik a túlvilágról üzentek neki.

Szerezd vissza az ősi kincseinket, hogy népünk lelkét újra felemelhesd. Nincsenek segítőd, te vagy az utolsó beavatott. Mi segítünk neked a másik oldalról, de figyelned kell ránk is.

Kutatni kezdett azok után az iratok, és könyvek után, melyek még Szent István előtt készültek, vagy az őstudás hordozói, mint titkos iratokat készítettek el.

A harc megkezdődik

A barátok nem küldtek üzenetet, hallgattak. Talán egy szent helyen sikerül újra kapcsolatot teremteni, talán ellátogathatók egy olyan helyre, ahová régen vágyok. Budapest, Ferihegy, Santiago de Compostella. Előkészített mindent gondosan az utazáshoz. Beült reggel Ladájába, csomagjaival együtt. Az autó megmakacsolta magát, nem volt hajlandó elindulni. Fél óras ügyeskedés után mégiscsak nekivághatott útjának. A Balaton keleti végénél megcélozta az autópályát, száguldott az öreg járgány Budapest felé. Hirtelen csattanás, az autó kacsázik az úton, majd nagy nehezen megáll a leálló sávban. Durrdefekt, a bal első keréken. Szerencséje volt, hogy ilyen sebességnél meg tudta fogni az autót. A kerékcseré sem ment simán, a rozsdás emelő inkább csak csikorgott és nyögött, feladatát nehezen végezte. Újabb fél óras küzdelem után továbbgördült célja felé.

Még nem hitt igazán, nem értette, hogy jeleket kapott. Nem jár jó úton. A következő meglepetés már a körgyűrűn érte, ahol az autó egyszerűen leállt. A „sárga angyal” kicserélte a kommutátort. Folytathatta útját végzete felé. A baleset, mely miatt újabb várakozás elé állította, már nem lepte meg. Még mindig nem értette, hogy nem jó irányba halad. A repülőt lekéste. A kilenc óras várakozás sem szegte kedvét, bevásárolt néhány képes lapot, napilapot, és a váróban olvasgatni kezdett.

A szemben levő széksoron egy idős Úr üldögélt, napilappal a kezében, kopott zakóban, kopott nadrágban és cipőben. Mégis szinte sugárzott belőle a fenségesség, valami felsőbb rendű, magasabb szintű létezés. Mintha nem ebben a világban élne, itt csak pillanatokra jelenne meg. Észrevette Attila olvasóját, melyen kettős kereszt volt, egyszerű feszület helyett. Igazából nem valódi kettős kereszt, hanem két feszület egymás felett, egy karikával összefűzve. Meglepetődött, de nem mutatta ki meglepetését. Elővette saját szintén két feszülettel díszített olvasóját, úgy, hogy szemben ülő szom-

szédja jól lássa. Attila ügyet sem vetett rá, észre sem vette.

A kapcsolatot valahogy meg szeretne volna teremteni az idős Úr, így odasétált Attilához, és kért tőle egy már kiolvasott képeslapot. Közben ügyesen olvasóját elejtette, majd várta a hatást. Attila felvette a földről, megnézte, zsebéhez kapott. Csak bámult, és kezdte érteni a késést. Itt van valaki, akivel találkoznia kellett. Felállt, és bemutatkozott:

- Barát Attila vagyok, Badacsonyból. - az öreg kézfogása határozott volt, de nem durva. Bizalmat ébresztően erős, barátkozó.

- Benedek fia Jakab, Nagyvázsönyből. A mi körinkben fontos, hogy ki kinek a fia, és honnan jött. A vezetéknev nem olyan fontos, mint ahogy nem fontos a biológiai apa sem. A beavató apa a fontos, aki az utat megmutatta.

- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból. Soha nem gondoltam, hogy valaha is találkozom valakivel, aki hozzám hasonló. Nagyon örülök, és nagyon remélem, sikerül valamiféle eszmecsere-t lefolytatnunk.

- Sajnos sem az idő, sem a hely nem alkalmas az elmélkedésre. Örülök, hogy fiatalok is soraink közé kerülnek újra. Óvakodj azoktól, akik fekete kámzsában az általuk ősinék vélt keresztény hitet terjesztik, és védelmezik. Ha újra találkozni akarsz velem, üzenj a barátokkal, akik a másik oldalról segítenek.

- Már nem szóltak hozzám régóta, mintha nem is lennének nekik már fontos. Vajon mit követhetem el?

- Menj el Nagyszakácsiba, és keresd meg Eszter nénit. A faluban mindenki ismeri, de ha nem boldogulnál, most özvegy Lukács Mihálynénak hívják. Ő segít rajtad, meg fogja tudni mondani, hogy mit követtél el, vagy mit nem tettél meg.

Szoros baráti ölelés után az idős Úr lassan eltávolodott a mosdók irányába. Attila szeme sarkából látta, amint két férfi utána fordul, de egy repülőtéri forgatagban ez nem tűnt fel.

Összeszedte holmiját, újabb úti cél felé vette az irányt. Nagyszakácsi - valahol Somogy közepe táján van. Autójában a térképet fürkészve megtalálta a falut, és megtervezte útvonalát. Az öreg motor

nagyot nyögött, mint egy segélykiáltást hallatva, mikor fuldokolva elindult. Most meg mi a baj? Semmi. Az autó felvette a fordulatot, majd mintha megtáltosodott volna suhant Dél-Nyugat felé utasával.

Az autópályán bekapcsolta a rádiót, ahol éppen híreket mondtak:

„- Szerencsétlen baleset történt a Ferihegy repülőtér mosdójában. Egy 87 éves Úr olyan szerencsétlenül húzta le a WC-t, hogy a víztartály leszakadt a falról, és agyonütötte. H. Jakab halála olyan bizarr, hogy akár krimibe is illene. A repülőtéri biztonságiak szóvivője elmondta, hogy, a tartály az előírásoknak megfelelően volt felszerelve, így a későbbi rendőrségi vizsgálat fog pontos magyarázatot adni a történetekre.”

A szerencsétlen autó kacsázni kezdett az úton ahogy Attila agyában felvillant a Jakabot követő két fekete öltönyös alak. Rövidesen egy pihenőhöz ért, ahol megállt. Hányt, sírt, majd imába fogott. Mibe keveredett? Ez lesz az Ő sorsa is? A félelem felkúszott a gyomrából a torkáig. A mosdóba ment, hogy rendbe szedje magát.

Siess - hallotta a lelkével - folytasd utad mielőbb. Az időd fogy.

Ismét itt vannak. Segítsetek - gondolta, kérlelte a szürke ruhás barátokat. Az autó, mint zabolátlan táltos paripa száguldott korát, és képességeit meghazudoló sebességgel. Falta a kilométereket, így csakhamar a Balaton partra érkezett. A Balatonboglár - Lengyel-tóti lehajtó előtt néhány száz méterrel egy fekete színű, fekete ablakos hatalmas BMW érkezett a háta mögé. Agresszívan dudált, a kerekeit csikorgatta, majd mintha uralmát veszítette volna a sofőr egy pillanatra meglökte hátulról a sokkal kisebb Ladát. A Szamara Attilával a fedélzetén megbillent, de csakhamar visszanyerte uralmát a gép fölött, és folytatta útját. A BMW veszetül dudált, villogott, és mindegyre a leálló sáv felé indexelt. Mintha nem is értené miről van szó, Attila tovább hajtott. Szíve a torkában dobogott, szeme előtt Jakab képe, félelme már szinte eszét vette. Csak néhány másodperc - ennyi telt el az ütközés óta, de mintha megállt volna az idő. Hir-

telen ötlettel a Szamara lehajtott a pályáról Boglár felé. A BMW nem tudta követni, így tovaszáguldott. Attila lehajtott a régi hetesre, majd Ordacsehinél vissza az autópályára. Tudták, valahonnan tudták, hogy vissza fog térni a pályára. A Lada tükrében hamarosan megjelent a fekete BMW. A rémület torkon ragadta Attilát. Most hogyan meneküljön el? A legjobb lehetőségét elpuskázta. Szinte sírva könyörgött a barátoknak, hogy segítsenek rajta.

Tövíg nyomta a gázt. A nem megszokott megerősítéstől rázkódott az egész autó. Ide-oda cikázott a teherautók között, de üldözőjétől nem szabadulhattott. Az idő itt nagy segítség, észvesztő tempójával eljutott az utolsó lehajtóig, ahol gumicsikorgatás mellett hagyta el az autópályát. Marcali felé vette az irányt, szerencséjére az utolsó még a pályán megtett manővere során bevágott egy kamion elé, ami feltartóztatta üldözőjét a szűk lehajtón. Mindjárt Kéthelyre érek - gondolta a tükröt bámulva. Mi lesz, ha megelőzik a kamiont?

Porfelhő jobbról, az út mellett. Egy földút! Ez az! Ilyen útra úgy sem mernek bejönni a hatalmas lapos hasú BMW-vel. Ha mégis, itt már Én leszek előnyben.

Beváltott a Balatonújlaki szőlőhegybe, majd néhány méter után megállt a keskeny erdősávba hajtván, és az utat kémlelte. Rövidesen észveszejtő sebességgel húzott a hatalmas cirkáló az aszfalton. Kiszállt, majd imádkozott, és hálát adott az Úrnak, és a segítőknek, hogy nem veszejtették el.

Az aszály miatt hatalmas port vert fel autójával, de nem bánta, újra szabadnak érezte magát. Nem mert visszatérni a főútra, így végighaladt a Marcali háton, egészen a Kanizsai dombig, ahol rátért a Nagyszakácsi felé vezető útra. Szinte csak kocogott korábbi tempójához képest, bár a földút után üdítő száguldásnak tűnt az autózás. Szócsénybe érve meglátta a BMW-t az út szelén. A gázba taposott, az autó a sok megpróbáltatástól hörögve lódult neki. Elszáguldott mellettük, de rájuk sem mert nézni. A tükörből látta, hogy a cirkáló utána indul. Elérte a Nagyszakácsi elágazót, de nem mert ráfordulni, féltette Eszter nénit. Menekült, de a rossz kanyargós úton a kisebb Ladával köny-

nyebb dolga volt. Vésén Böhönye felé fordult, majd észvesztő sebességgel száguldott a 61-es úton. Láta a tükörben, hogy a jobb minőségű úton csökken a két autó közötti távolság. A géptelepről sorban kanyarodtak elé a traktorok. Segítetek – kiáltotta, és halált megvető bátorsággal kezdett cikázni a traktorok között. A BMW követte, de elvétette az egyik gépet. Csattanás, roncsok repülnek mindenfelé. A Lada tovább hajt, de már nyugodtabb tempóban. Attila a volán mögött imát mond üldözői lelki üdvéért és azért a szerencsétlen traktor sofőrért is, aki csupán rosszkor volt rossz helyen.

Mire a 68-ason visszaért a Nagyszakácsi elágazóhoz már beesteledett. Nem illik ilyen időben beállítani ismeretlenül - gondolta - valahol megalyszom, és reggel felkeresem Eszter nénit. Marcaliban bevásárolt, aztán a Kék Hold szállodában szobát vett ki. A parkolóban nem látott csak egy-két nem feltűnő autót. A portástól hét órára kért ébresztőt. Az ágyba fekve szinte elájult a nap kimerítő eseményei után. Reggel összeszedte holmiját, nekivágott a most már veszélytelennek tűnő, rövid útnak.

Tapsonyba érve aztán hatalmas meglepetés várta: a BMW. Mintha a tegnapi ikertestvére lett volna. Beváltott a hegybe, és földúton keresztül eljutott Nagyszakácsiba. Az autót nem hozta be a faluba, gyalogszerrel több eséllyel indulhatott Eszter néni keresésére.

A falu közepén a Barátok Presszó hívogatta. A név önmagáért beszél, ide be kell menni. A külsőleg kellemes hely belülről már nem volt kellemes. Szomorúan vette tudomásul, hogy Eszter néniről itt még csak nem is hallottak. Szemben vele egy italbolt volt minden különösebb elnevezés nélkül, csak számozva, mint a régi ÁFÉSZ egységek. Itt már barátságosan fogadták, és útba is igazították, de mielőtt távozott felhívták figyelmét a jól működő polgárőrségre.

Óvatosan többször hátranézve osont el Eszter néni házáig. A ház a falun kívül az erdő szélén állt. Stílusában a 60-as éveket tükrözte, elhanyagolt, omladozó vakolat, betört ablak, itt-ott bedőlő kerítés. A látvány lehangoló. Az udvaron embernél maga-

sabb gaz, bodza, és folyondár szövedéke. Látszik, hogy valakik elkezdtek dolgozni, hátulról, a nyugati földút felől a növényzet már lassan levágásra került. Itt-ott már kilátszanak a valaha szép rózsabokrok a gazból. Az odakészített építőanyag a ház felújítására is következtetni enged.

Alacsony, vékony talán 40 kilós idős hölgy fogadta. Az elaggott, ráncos testben parázs fürkésző tekintet. Mozgása, szelleme, hihetetlen friss és fürgé.

- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból. Benedek fia Jakab küldött.

- Isten nyugosztalja szegény Jakabot. Eszter néni vagyok. Beavatást nem olyan formában nyertem mint Te fiam, Én a női beavatáson vettem részt. Beavatóm Magdolna volt, így ha tartanám magam a Ti hagyományaitokhoz nevem Mária lánya Eszter volna. Én viszont csak Eszter néni maradtam. Már vártalak. A szürke ruhás testvérek már üzentek, hogy jössz, mert, neked hiába kiabálnak, Te befogod a füled. Most is itt állnak mellettünk, de még nem szólnak, várják, hogy rájuk kerüljön a sor. Körülöttem, mint sok hangszóró ott állnak mindig, de Te csak akkor veszed észre őket, ha már kitörök a kezed, lábad. Még nem hiszel teljesen, még nem tudsz a lelkedre figyelni, csak egy pillanatban. Hallgass és figyelj!

- Nem hallok tőlük semmit, itt állok egyedül, pedig megígérték, hogy segítenek. Miért nem hallom őket?

- Mert nem engeded, hogy segítsenek! Te vagy a hibás abban, hogy elhagytak! Vedd le a nyakadból az ostoba láncot, az ostoba feszülettel!

- Már hallom Őket!

Tetted olyan vétek melyet nem bocsáthatunk meg! Meg kell mentened egy lelket, hogy a tiédet ne öljük meg. 40 napot kapsz arra, hogy megmentsd a lelkét valakinek, akiben valaha megbíztál de elárult téged. Ha nem sikerült, lelkedet úgy zárjuk el előled, hogy élőhalott lelketlenné fogsz válni. Megtagadtad az Istent, a Boldogasszonyt és minket is. Eredj hát és végezd a dolgod!

- Fiam keresd meg a menyasszonyod, akinek nem bocsátottál meg az árulásáért, és a megaláztatásért, amit tőle elszenvedtél. Ő most nagyon magá-

nyos. Ha sikerrel jársz térj vissza ide és a további feladataidat is megtudhatod. Te vagy a kiválasztott, aki lelket ad a prófétáknak, akik a Magyar népet tanítják majd. A Magyar nem egy egyszerű nép, hanem a lélek, a természet ismerője, egy olyan magas szellemi és lelki minőség, melyet nem nagyon tudnak a tudatlan nyugati civilizációban elképzelni.

- Kevesen vagyunk akik egyáltalán értik, hogy miről beszélsz. Hiába áll ki sok próféta, nem lesz már anyagba süllyedt népünkől elég aki értené. Hát miért harcoljak Én, ha nem győzhetünk soha?

- Ha nem harcolunk a világ elvész. A kifosztott Föld, a kiirtott természet, az élet és a lélek semmibe vétele Isten haragját vonja maga után. Az ember 2000 éve megölte Istent. Megölte fiát egy lándzsával, majd megölte magát Istent is azzal, hogy elvette teremtményei és közte a kapcsolatot. Ha mi sem leszünk, nem lesz senki, aki még élte-ti, aki még kapcsolatban marad Istennel, akkor végleg meghal, vagy művét újragondolja. Elküldi a földre a vízözönt, a jégkorszakot, vagy Nibirut. Az élet eltűnik, a Föld felépül sebeiből, melyeket mi ejtettünk rajta, és akkor újra életet küld rá Isten.

- Mi az a Nibiru? Még soha nem hallottam róla.

- Nibiru egy a holdnál kicsit nagyobb bolygó, mely 40000 évenként megközelíti a földet. Ha Isten kapcsolatban van velünk, akkor elsuhan a föld mellett, ha nincs, ha elvesztette a kapcsolatot, akkor megtisztítja a földet. Robbanás, tűzvész és a végén özönvíz.

- Köszönöm néked a segítséged, ha munkám elvégeztem, visszatérek.

- Isten kísérjen utadon, és vigyázza a lépteidet.

Nem vagy egyedül

Hazafelé Badacsonyba már nem történt semmi útján. A neheze csak most következett: megkeresni Makai Anitát, a volt menyasszonyát. Mobiltelefonjából még nem törölte ki a számot, de mielőtt felhívta volna megivott egy nagy pohár szürkebarátot. A hegy leve bátorságot öntött a szívébe: tárcsázott. Két kicsengés, három...

- Szia Attila!

- Szia Anita! - még nem törölte a számot - a gondolat örömet okozott neki, de szíve még mindig a

torkában kalapált.

- Örülök, hogy felhívtál, remélem, hogy nem csak valami véletlen félretárcsázás miatt történt a dolog.

- Nem a telefon szándékos volt. Találkozni szeretnék veled, talán nosztalgiából, talán mert jó lenne valamit kezdenünk egymással.

- Nem bánom, Én nyitott vagyok mindenre. Ma csütörtök van, holnap még dolgozom, de aztán két hét szabi jön. Erre a két hétre tervezhetsz velem.

- Örököltem egy házat Badacsonyban, nem bánám, ha mielőbb le tudnál jönni.

- Boldogan, péntek este ott vagyok, csak írd meg a címet sms-ben.

- Várlak.

Újabb pohár bor. A kezdetek sikeresek, de a neheze csak most következik. Megmenteni valakinek a lelkét, akit nem is ismerünk, és erre már csak 39 nap van, de mire megérkezik már csak 38 lesz. Nehéz, gondterhelt lélekkel, és szellemmel kezdett neki a nagytakarításnak. Péntek este a lugasban várakozott, percenként kifutott a kapuba. Egyik cigaretta a másik után, tervek gondolatok cikáztak a fejében. Este hét körül Suzuki fékezett a ház előtt. Attila reménykedve nézett az autóra. Leparkolt, majd kiszállt Anita - milyen szép - vilant át Attila agyán. Kaput nyitott, a lány belépett, de nem tudták mit szóljanak egymáshoz, csak egy puszi, majd még egy végül egy csók lett a köszönéből. Betessékeltte a lányt, megmutatta a házat, aztán leültek a lugasban borozni. Sok mesélnivalójuk akadt az elmúlt négy év történéseiből. Elindult valami, ami kettejük között a teljes megbocsátáshoz, egy régi-új kapcsolathoz vezetett. A testi és a szellemi kapcsolat azonnal kiépült kettejük között, már csak a lélekkel kellett kezdeni valamit.

Attila még nem értette, de azzal, hogy teljesen megbocsátott a lánynak és a lány is neki azokat, amiket szakításkor a fejéhez vágott, már meg is tisztították egymás lelkét. Egy hetükbe került mire mindezt megértették. A lány autójával indultak útnak Eszter nénihez, hátha azt nem szúrják ki az üldözők.

Az eseménytelen utazás végén a házhoz érkeztek. A hely megváltozott, a növényzetet a bozótot fel-

váltották a dísznövények, melyek eddig a folyondár alatt lapultak. A ház ugyanolyan kopott volt, mint azelőtt, az építőanyagok eltűntek. Az ajtón papírszalag, rajta a jegyző pecsétjei. Attila megjött, szinte lélekszakadva rohantak a kocsmába, hogy megtudják mi történt. A falu népe szomorúan mondta el, hogy Eszter néni rablógyilkosság áldozata lett, mindössze 6000 Ft-ért ölte meg egy nyomorult gazember. A nyomozók két nap alatt elfogták, és azonnal be is csukták, de ez mit sem segít Eszter nénin, akinek egy baltával zúzták be a koponyáját.

Attila teljesen összetörve, hallgatagon ült a hazafelé vezető úton. Most mit tegyen? Megtette a dolgát vagy sem? Mi a következő feladat? Észre sem vette, amikor Keszthely előtt mögójük állt egy fekete BMW. A lánynak feltűnt, hogy követik őket, de nem tulajdonított neki komolyabb jelentőséget, és nem is akarta felzaklatni amúgy is hallgatag vőlegényét. Átérve Keszthelyen megfordult egy parkolóban, majd visszament a város túlsó végére. Ekkor már tudta: bajban vannak, a cirkáló rájuk vadászik. Kirúgta a gázpedált és eszelős száguldozásba kezdett a városban. Rövid kergetőzés után lerázta ellenfelét. Attila ebből mit sem vett észre.

Innen már csak egy rövid túra volt hátra Badacsonyig, megérkezésük zökkenőmentes volt. Attila nem állta meg elmondta történetét töviről-hegyire Anitának, aki itta minden szavát. A végére érve megcsappant a palackban a szürkebarát, Anita fejében azonban gondolatok születtek, melyek vilámként cikáztak. Egy rendőrtiszt akkor is keresi az összesküvést, ha az nem létezik, de most látta, hogy valami nagyon komoly dologról van szó. Attila ezzel szemben megkönnyebbülést érzett, mert elmondhatta valakinek titkát, emellett viszont óriási ürességet, elhagyatottságot és kiszolgáltatottságot. A törvény melyet még beavatása előtt mélyen beváltak tudatába:

„Aki illetéktelennek elárulja a titkot, annak lelke örök időkre szürke ködbe vész, testét és szellemét pedig titkos féreg járja át. Így bűnhődik aki megszegi a táltosok ősi törvényét lelketlen élőhalottként szenvedve végzi be életét.”

A törvény most ott keringett tudatában, lassan

érezte, hogy ereje elfogy, teste elgyöngül, szelleme tompul, lelke pedig mélyen hallgat. Be kell avatnom, vagy avattatnom Anitát, így van esélyem arra, hogy tovább élhessek.

Az egyetlen nyom ami még maradt, Jakab. A temetésén bizonyosan lesznek rendbéli társai, akik majd segítik útján, megmondják, hogy szörnyű hibája után mit kell tennie. A rá rótt feladatot nem kezdte meg, nem is értette, de már élet-halál harcot vívott a fekete BMW-k utasaival, a szürke ruhás barátokkal, és saját szükségletei miatti hibáival.

Lesétáltak a mólóra, hírlapárust keresve, ahol meg is találták a gázsjelentést egy megyei lapban. A temetésig még hat napjuk volt, ezt valahogy lelket erősítve, testet, szellemet szinten tartva akarta eltölteni. Visszatérve a házba megkérte Anitát, hogy bármi is történjen, ne menjen utána a szoba alatti barlangba. Ha nem jönne elő három nap múlva, azaz a hetvenkét óra után várjon még egyet, és ha akkor sem kerülne elő, ne nyúljon semmihez, felejtse el mindent, és meneküljön vissza régi életébe.

A barlangban

A falak meleget és fényt sugároztak, szinte izzotak, mikor újra lement a barlangba. A szarkofágba feküdt, és várta, hogy lelkét az Úr maga elé rendelje, és ítélkezzen fölötte. Mikor átadta magát annak a furcsa bódult állapotnak, amiben nagyon könnyűnek érezte magát, lelke kiemelkedett testéből, és látta magát feküdni a szarkofágban. Nem jött senki, nem hívta az Úr magához. Nem értett semmit, de úgy érezte, fel kell mennie megnézni mit csinál a lány.

A kertben a lugas alatt egy napozóágyon feküdt, és szinte gyermeki nyugalommal szendergett. Milyen édes, bájos, mennyire megkapó ez a nyugalom. A kapu felől egy kavics csikordulása hallatszott. A lány szeme kinyílt, de mintha tekintete ködös lenne, félálomszerű mozdulattal lassan fordította fejét az utca felé. Résnyire nyitott szemével látta amint két fekete öltönyös, fekete inges, fekete nyakkendőös férfi lopakodik óvatosan a ház bejárata felé. Attila rémülten figyelt, szüksége lett

volna testére, hogy segíthessen a lánynak. Tehetetlenül nézte, hogy mi történik, de nem tehetett semmit.

A lány óvatosan a dereka alá nyúlt, majd előhúzott egy hatalmas parabellum pisztolyt. A fegyver a szolgálati fegyvere volt, mégsem volt hajlandó még szabadsága alatt sem megválni tőle. Most áldotta az eszét, hogy magával hozta ezt a kézi ágyút. Közben a két fekete ruhás férfi a bejárathoz érkezett, Anitát észre sem véve lopóztak be a házba. A lány agyán átvillant a gondolat - mi van ha tudnak a barlangról, és megölik öntudatlan kedvesét - hangtalanul pattant fel. Ügyelve az ablakokra, a bejárathoz osont. A két öltönyös pillanatok alatt felmérte, hogy nincs itthon senki, hiszen egy konyha, és mindössze két szoba volt a házban. Mire a lány az ajtó mellé ért, egyikük már kifelé tartott figyelni, hátha közben valaki hazaérkezik. Ahogy kilépett a kapu felé indult, a szobából pedig hallatszott a kutató zaja. A lány egy öklömnyi bazalttal dobta tarkón, hogy a férfi azonnal eszméletét veszítette. A zuhanás zaja behallatszott, és sietős léptek hallatszottak bentől. Készenlétbe a fegyvert, ahogy az iskolán tanították kis felület, Én lássam meg először, a meglepetést ki kell használni. A gondolatok, az unásig gyakorolt szituációs gyakorlatok, most jól jöttek. Az öltönyöst nem tanították meg ilyen jól, kilépve a társa felé lépett, mire megértette mi történt, tarkóján nagyot csattant a parabellum agya.

Attilát ellenállhatatlan erő húzta teste felé. Boldogan repült vissza, de meglepetés érte a barlangba érve: két sűrű ruhás barát várta lelkét, megragadták, szemét lefogták. Repült velük engedve az erőszaknak, míg hűs szellő érintette arcát. Szemét kinyithatta, de mikor megtette, azt kívánta bár soha ne tette volna. Egy kőkör közepén állt. A kőkör nem Stonehenge méretű volt, hanem egy egyszerű huszonöt-harminc centi átmérőjű kerek kövekből álló kb. négy méter átmérőjű kör volt. Majdnem a közepére vonszolták, ahol térdre eresztették, így várakozva egy lapos kő előtt. Körben tíz kő helyezkedett el, mindegyik mögött egy sűrű ruhás Pálos szerzetes állt szemére eresztett csuklyával, lehajtott fejjel. A lapos szikla felett egy fény tengely jelent meg, mely oszlop volt az ég felé, de lefelé a föld alá is lehatolt. A fényoszlop

alsó feléből és a felső feléből is egy csillag jelent meg, melyek mielőtt összeértek volna megálltak. A hangok nem tudni honnan jöttek, ha egyáltalán hangok voltak, mert ezek inkább csak érzések, lelki üzenetekként jelentek meg:

„- Vétkeztél fiam ősi törvényünk ellen. Tettetted nem magyarázható, csak testi gyengeséggel, vagy szellemi magánnyal, Saját életed nagyon fontos, hiszen te vagy a kiválasztott, aki az Ország tanítójának lelkét ápolni vagy hivatva. Szükségünk van rád, de nem vagy pótolhatatlan. Azok akik életüket áldozták a rendért, az őstudásért, és azért hogy mi élhessünk, most lehajtott fejjel állnak körülötted. Az elmúlt 40.000 év alatt mióta működik a rend, nem volt példa árulóra köztünk. Mondjanak hát Ők ítéletet feletted.

- Én nem segíthetek rajtad, pedig felajánlottad nekem nagyapád testét. Mindaddig megtetted amit kértünk tőled, de most nagyon nagy bűn terheli a lelked.

- Teremtő Atyám, Boldogasszony. Kérlek benneteket ne ítéljete el gyarlóságomért. Segítsetek, hogy a lány, aki odaát vár rám társam lehessen, hogy együtt egymást segítve végezhessem el a feladatokat.

- Mi most távozunk, a fiú aki a lelked Irányítja, végrehajtja rajtad majd társaid ítéletét, de a döntés az Ő kezükben van.

A két csillag, ahogy érkezett, úgy távozott fölfelé, és lefelé. A fényoszlop lassan megvastagodott egy embernyi hosszúságban, majd kialakult belőle egy Krisztust formázó emberalak. A fényoszlop alulról és fölülről az alak felé csökkent, míg csak a fényesen ragyogó Krisztus maradt meg. Ekkor Attila körülnézett, és megdöbbenve látta, hogy több ezren állnak körülötte lehajtott fejjel. Barátok sűrű ruhában, fejedelmek, vezérek harci öltözetben, táltosok koronával, dobbal és királyok egytől-egyig a Magyar Szent Koronával a fejükön. Krisztus vette át az ítélőszék vezetését:

„- Lépjenek elő a királyok, kik földi életükben is ítélkeztek! Ti hozzatok döntést megtévedt testvéreink ügyében, Ti mondjátok ki a végső szót.

Kiváltak a királyok, körbe álltak. A többiek hátrébb húzódtak, és várakoztak. Krisztus újra szó-

lott, és igazságossága, látásmódja megrendítette Attilát:

„- István király, és Mátyás király! Ti mondjátok el a véleményeteket, Ti véditek, és Ti vádoljátok meg testvéreketet,

- Én István nehezen mondok ítéletet, mert életemben Én is elárultam a rendet, de még életemben megbántam, és vezekeltem is érte. Nem kívánom neki, hogy ugyanazt a büntetést kapja amit Én elszenvedtem. Testem és szellemem lassú sorvadása, lelkem szürke ködbe süppedése, borzalmas élmény. Halálom előtt lelkem visszakaptam, megbocsátás, lelki tisztaság volt az ajándékom a hosszú évekig tartó szenvedés után. Mindenkinek volt társa közülünk a feladata teljesítése során, szerintem adjuk meg neki a lehetőséget, hogy a lány lehessen a társa. Kérlek benneteket társaim ezt tartsátok szem előtt mielőtt döntéseketek meghozzátok.

- Én Mátyás soha nem árultam el a rendet. Támogattam segítettem munkájukat, életüket anyagilag és erkölcsileg egyaránt. A bűn melyet elkövettem, oly szégyenletes, hogy nem beszélek most róla, akik mellett állnak ismerik, akit viszont visszaküldünk nem szeretném ha ismerné, mert nem szeretném ha továbbadná. Nekem teljesen el-sorvasztott testtel kellett utolsó évemet eltöltenem, mely végén megváltás volt a halál. Szellemem friss maradt, de lelkem elbűjt, jelet nem kapott. Benedek, Pálos Generális segített életem során oly sokszor, hogy a jeleket megértsem, és segített életem estéjén, hogy jeleket kapjak. Nekem is volt társam, vétkem ellenére segítségem volt, és itt maradhattam közöttetek testvéreim, hogy részt vehessek továbbra is a Magyar lélek felemelésében. Engedjék hát neki, hogy társa legyen, segítsége, és folytathassa munkáját, mely éltünk célja volt valaha.

Néma csend lett, légy sem hallatszott, szellő sem rebkent, mintha megállt volna az idő. A koronás fők felemelték fejüket, szemük, tekintetük szinte izzott. Krisztus fénye ha lehet még erősebben felragyogott, majd hang nélkül küldött üzenetet, melyet nem értett senki a jelenlevők közül. A földből egy sárkány pattant ki, kezében egy ostorral, majd Krisztus előtt szinte meghajolt, ahogy állával a földet érintette:

„- Földanya szolgálója téged kérlek fel, hogy a büntetést, melyet a királyok kiszabtak végrehajtsd. Három ostorcsapást kell mérned Attila lelkére. A büntetés végrehajtását mielőbb kezd meg!

- Krisztus! Könyörülj rajtam! Ne engem kérj fel a büntetés végrehajtására, hiszen tudod, hogy karom erős, a lélek pedig gyenge. El fog hasadni, és ettől az Én szívem is meghasad. Kérlek ne velem mérsd ki a csapásokat, kímélj meg a szenvedéstől.

- Nem kell félned! A cél, hogy lelke meghasadjon, és új társa, ha érdemes rá, megforrassza a sebeket lelkén. Mérd, hát ki az ütések.

Attila nem érzett semmit az ütések során, csak azt látta, hogy a csapások során repedés keletkezik a testén, de nincs vér, vagy más olyan érzés, látvány ami a sérülésre utalna. Teste a csapások során négy egyenlő részre szakadt, majd darabonként fogták a részeket, és visszavitték a szarkofághoz, ahol egymás mellé helyezve a testébe visszaszáraztatták.

Az ébredés szörnyű volt, nem értett semmit. Em-lékei fakók voltak, mintha évek óta pihent volna a szarkofágban. Lelke mintha elhagyta volna, rossz volt közérzete, fájdalmat érzett, de nem testi, hanem valami megmagyarázhatatlan fájdalmat. Fölbotorkált a szobába, átment a konyhába, majd a másik szobába, ahol a két öltönyös megkötözve feküdt. Szemben velük a lány egy szék támlájára hajtott fejjel aludt, kezében a fegyverével. Éberen pihent, mert Attila közeledtére felriadt.

- Sikeres volt a látogatásod a barlangban?

- Igen, de most már neked is van feladatod. A lel-kemen ejtett sebeket kell meggyógyítanod. Hogy ez hogyan lehetséges, még nem tudom, de azt gondolom, először is szárnyalnod kell. Meg kellene hallgatnunk ezt a két embert, akik csak egyszerű katonák.

- Jól van, de vannak saját szabályaim ehhez, amiket még az iskolán tanultam és kihallgatási taktikám eddig is jól működött. Kérlek, ezt bízd rám.

- Rendben, de szeretnék jelen lenni.

- El kell különítenünk egymástól Őket a kihallgatás idejére. Vigyük át az egyiket abba a szobá-

ba, ahol a nagyapád lakott.

Nem szeretném, hogy „ott” legyen egyedül. Azt szeretném, ha kivinnénk hátra a fürdőszobába.

A házhoz egy modernizálás során egy fürdőszoba is épült, de kívülről az udvar felől volt csak bejárata. Kicipeltek hát az egyik megkötözöttet, aki nem tért magához az atrocitás során sem. A másikat felocsolták, és megkezdődött a kihallgatás, melyet a ruházat átvizsgálásával kezdtek. A lány gyakorlott mozdulatokkal szedte el az öltönyös holmijait:

- mobiltelefon GPS műholdas nyomkövetővel
- rádió adó-vevő készülék, mely rövid távú, de apró, a fülbe helyezhető
- apró számítógép internet kapcsolattal
- „svájci bicska” nagyon sok funkcióval
- mindenféle zárnyitó eszköz
- légpisztoly, műanyagból, hogy ne érzékelje a fémkereső, kábító lövedékekkel

Iratok, pénz semmi. Nem volt meglepő, de az átvizsgálás közben a lány azonnal megérezte, hogy mekkora szerencséje volt: az öltöny kevlár betéttel volt ellátva. Modern kori páncélos katona, golyóálló öltönyben. Ha fegyverrel fenyegetőzött volna, valószínűleg megtámadják, hiszen a fegyvertől biztonságban érezték volna magukat.

- Ki vagy?
- Kaphatnék egy pohár vizet?
- A nevedért cserébe.
- Kovács János.

Attila egy pohár vizet töltött, de mielőtt odaadhatta volna, a lány megállította.

- Várj! Nyisd ki a szád, hadd lássam nem rejtegetsz-e valamit?

Nem volt engedelmes emberünk, mintha valamit forgatott volna a szájában. A lány egy pillanat alatt leütötte újra. A száját felnyitva egy kapszulát látott. Miután óvatosan kivette, átkutatta a száját, a nyelve alatt, és a fogai üregeiben is. Nem talált semmit, de a másik embernél már pórul jártak a kapszula el volt harapva, a test élettelenül hevert.

Miféle fanatikusok lehetnek, akik képesek meg-

ölni magukat, csak ne kelljen elmondani titkukat? Hogy vihet rá bárkit a lélek ilyen szörnyűségre?

- Láttam már ilyeneket. Az arabok, a komolyan vallásos fanatikusok még rosszabbra is képesek. Nem akarok senkit megbántani a vallása vagy a világnézete miatt, de sokszor olyasmiket is lehet látni a világban, amiért a Jóisten bizony ráncolja a szemöldökét, és akkor még enyhén fejeztem ki magam. Próbáljunk kommunikálni vele, hátha megnyílik. No jó reggelt Uram. Mondhatna valamit magáról.

- A kérésemet egy pohár víz iránt még mindig fenntartom.

- Rendben, add oda neki, amit az előbb töltöttél. Mialatt iszol, gondolkozz! A neved érdekel, kinek dolgozol, mi a dolgod. Nem túl nagy kérdés, de nekem ezek a legfontosabbak. Hát rajta mesélj!

- A nevem természetesen nem Kovács János, de nem szeretném elárulni, hogy ki vagyok, mivel nem fontos minden szemcse neve a homokórában. Nagy egészében fontos a homokóra, és az nélkülem is jól működik majd. Mivel elvettétek a végzetem, így nem maradhat meg nekem a számunkra megváltó szent halál. Ha mesélek, talán van esélyem arra, hogy bűneim megbocsátást nyerjenek, és ne az örök kárhozat tüzeiben szenvedjek az idők végezetéig. Történetem 14 évvel ezelőtt kezdődött, amikor nagykorú lettem. Megkeresett egy férfi a nevelőotthonban, akit addig még sohasem láttam. Kalandot, jó és könnyű életet ígért, és egy misztikus, földön túli boldogságot. Mint akkoriban sok társam akiknek senkije nem volt beálltam a csapatba, és örültem, hogy, tartozhatom valahová, biztos megélhetésem, szállásom van. Vallásos nevelést kaptunk, és fanatikussá tették bennünket. Ennek részleteiről nem árulok el többet, de a lényeg, hogy a szent inkvizíció nem tűnt el a közép-korban, hanem új, modern formában létezik. Én is egy vagyok a katonák közül, akik máglyára küldik az eretnekeket. Már nem azokról van szó, akik nem járnak templomba, nem hisznek Istenben, vagy szemfényvesztők, hanem azokat üldözzük akik a római katolikus vallással nem összeegyeztethető, vagy vele ellentétes ígét hirdetnek. Ennyi a rövid történetem, bízom benne, hogy kegyesen gyors és fájdalommentes halál lesz a jutalmam a vallomásomért.

- Sajnos nem részesülhetsz abban a kegyben, hogy általam, vagy általunk veszítsd el életedet. Ami

viszont továbbra érdekelne, hogy ki pénzeli a szervezetet, milyen méretű a szervezet, és milyen elvek alapján működik? Érdekelne még, hogy ki a főnök, és hol van a központ?

-A pénzt nem tudom, hogy honnan kapjuk, de azt hiszem látszik, hogy nem vagyunk szegények. A szervezet nem igazán nevezhető szervezetnek, sokkal inkább szerzetesrendről van szó. A Domonkosok elpuhultak, és már nem kellő hévvel szállnak harcba az eretnokség ellen, így megalakult a Szent Athanázról elnevezett Atanázosok rendje. Szent Athanáz volt az aki a III-IV. században püspökként működött Alexandriában, és tűzzel vassal, kínzással, halállal vagy száműzetéssel büntette a Paulinusokat, Arianusokat és mindenki mást aki a 325-ös Niceai zsinat határozatai ellen fellépett. A szervezet világméretű, de szinte kizárólag Magyarországon van tennivalója, mert Magyarországon élnek még ma is Pálosok, akik nem képesek befogni a szájukat, és nem képesek beállni a sorba a többi megjuhászodott fehér ruhás szerzetes közé. A főnök természetesen a Vatikánban él, személye még számunkra is titok, de ez választ ad a központ helyére is.

- Magyarországon is van gondolom tartományfőnök. Ő hol van, és hol van a Magyar központ? Mennyire átfogó a szervezet? El lehet előle bújni a határokon belül?

- A Magyar tartományfőnök, ahogy Te nevezed, valójában apát úr Veszprémben van, a Ti területek közepén. Itt van a központunk is, de a pontos címet nem adom meg. Európában sem lehet elbújni a rend előtt. Aki megbánást tanúsít, és eltűnik a szem előtt, az természetesen nyerhet bűnbocsánatot tőlünk, ha nyíltan megtagadja hitét.

- Veletek mi lesz, ha szabadon engedünk innen?

- Ránk halál vár, mégpedig a középkori kínzóeszközökön szedik ki belőlünk, hogy mit árultunk el, és mit nem. A vége általában a kínhalál, de van hogy az apát együttműködőnek minősít, ilyenkor megússza az ember, valamely egyszerű baleseti halállal. Menekvés számunkra nincs. Jobban jártunk volna a kapszulával, és ezért reménykedtem a Ti kezektől elszenvedett gyors halálban,

- Sajnos egyelőre várnod kell, a halállal és a szabadon bocsátással is. Maradj nyugodtam, amíg társadat is kikérdezzük.

- Várj Anita mégiscsak közbe kell szólnom. Mit tudnak rólunk a központban? Pontosan rólam, a

barátnőről, és arról a helyről, ahol élünk?

- Nekünk azt mondták, hogy fiatal pár akik még nem tudják mibe ütötték az orrukát, de itt az ideje, hogy megijesszük őket, mivel egy szent helyen laknak, ahol az ősi pogány isteneknek van szentély fenntartva. A szentély mint általában itt is a föld alatt van, ahol segítséget kaphatnak földanyától a pogányok.

- Köszönöm, hogy ezt elmondtad. Mond csak, ha elmehettek, és azt mondanátok otthon, hogy nincs itt semmiféle szentély, és nem tudnak ezek az emberek semmiről, akkor mi történne?

- Kínhalál nekünk és nektek. A házat feltúrnák, a szentélyt berobbantanák. Sokat tettek már azért, hogy a szent helyek eltűnjenek. A Budai hegyekben befalazták őket. Somogyban és máshol betonnal öntötték fel „véletlenül” egy-egy építkezés során. Kaposvárott a Somogy területén működő táltosok gyülekező, éves találkahelye egy szent barlang volt, ami több barlangból állt, még könyvtára is volt. Ezt a sávház építéskor egyszerűen felöntötték betonnal örökre megszüntetve ezzel a szent hely kisugárzását.

- Várj türelemmel, rövidesen visszatérünk.

Gondterhelten mentek ki az udvarra. Meneküljenek, harcoljanak, vagy tagadják meg hitüket? A kérdések válasz nélkül keringtek a fejükben, nem szóltak egymáshoz, csak várták, hogy a másik döntsön helyettük.

- Én nem menekülhetek, és nem is adhatom fel, részemről a harc az egyetlen választható út. Velem tartasz, és vállalod ezt a küzdelmet, vagy szakítottunk ismét?

- Veled tartok tűzön vízen át, hiszen megmondta a katona, hogy már mindenképpen megkínoznak, ha maradok, ha megyek. Ha maradok, akkor viszont tiszta lesz a lelkem,

Megcsókolták egymást, és Attila lelkén egy hasadék máris beforrt. Erősnek és boldognak érezte magát, amiért kedvese vele maradt. Visszatértek a fürdőszobába, ahol foglyukat hagyták. Izgatottnak látszott szerencsétlen, de nem mert megszólalni.

- Mikor kezdenek el keresni benneteket, és bennünket? Mikor ér ide az erősítés? A kutyúkkal lehet-e nyomon követni, hogy mikor érkeznek meg

a többiek?

- Már valószínűleg elindultak, mivel két napja nem jelentkeztünk be és nem is mozdultunk. A mentőcsapat nem követhető a mi felszerelésünkkel, csak akkor, ha elárulom a kódot, és azzal át tudjátok állítani a szerkezetet. A kód LOKI. A segítségemért elvárom, hogy ne adjatok a társaim kezére. Lehet, hogy már a kapu előtt várnak, de az is lehet, hogy már az ajtó előtt vannak.

- Már érkezik az erősítés, nemsokára beér a faluba. Mondd a számot, hogy beszélhessek a főnökkel!

- A híváslistában megtalálod ítélőbíró néven.

- Jó napot kívánok! Bizonyára tudja, hogy ki vagyok, mert női hang ebben a telefonban csak egyet jelenthet. Arra szeretném felhívni a kedves figyelmét, hogy az embere beszélt. Mivel a szervezetükről, mely önjelölt rendként üzemel, elég sokat tudok, mielőtt ideérnek a katonái, a BRFK már tudni fog mindent, ugyanis hangfelvételt készítettem a vallomásról, amit máris elküldök nekik. A srácok jót fognak nevetni, mint tréfán, de ha Attila vagy Én eltűnünk, akkor bizony bajban lesznek.

- Mit akar tőlünk?

- Semmit, de ezt komolyan gondolom. Az embereit hívja vissza, Én elengedem, az Ön embereit. Nem ártok magának, ha vőlegényemmel az ősi titkokat fürkészem, és nem hozom nyilvánosságra az eredményeimet. A saját szórakoztatásomra pedig azt teszek, amit akarok. Ha nem ért ezzel egyet, akkor valamiféle lépést kell tennem az Ön rendje ellen.

- Rendszerben embereimet visszahívom. Az elfogottakat engedje el, a felszerelésükkel együtt. A szavamat adom, hogy nem fogok semmit sem tenni önök ellen, amíg nem vonulnak a nyilvánosság elé.

- Sajnos az egyik elfogott embere ráharapott a kapszulára, így Őt nem tudom egészségesen visszaküldeni, de a másik emberét igen. A soha viszont nem látásra-hallásra.

A fogoly rémülten kapkodta a fejét. A szánakozva ránéző két ember tekintetétől csak még idegesebb lett.

- Megígértétek, hogy nem adtok ki nekik! Kérlek ne tegyetek ilyen gonoszsgot!

- Ne félj semmitől, kapsz egy autót, és oda mész ahová csak akarsz. Megölheted magad visszame-

hetsz, vagy egyszerűen megszöksz. Mi ebben a rossz?

- Nem fogok a faluból sem kiérni, máris a nyomomban lesznek, és velem nem bánnak kesztyűs kézzel.

- A másik lehetőség, hogy eltüntetünk. Kimegyünk a faluból, megteszünk valamennyi utat, majd otthagysz a felszerelést, a hullát és az autót, mi pedig magunkkal viszünk, egy másik új világba.

- Próbáljuk meg, de kevés lehetőséget látok a sikerre.

Foglyuk már nem kötéllel, vagy bilinccsel volt fogoly, hanem a félelem és a jó, a megváltás felé vonzódtás tette fogollyá. Attila, aki jól látta a lelküket, már derengést, fényt látott a fekete lelken, foltokban elkezdődött a tisztulás. Együtt társként többre mennek, főleg akkor, ha az ellenség sorából kerül ki új segítsége. Mégsem avathatta be saját titkaiba. Eljött a temetés napja, el kellett menniük Nagyvázsönyba, hogy tiszteletüket tegyék Jakab sírjánál. A temetésen alig voltak néhányan: a falu idősebb asszonyai, akik megrendüléssel vettek részt a szertartáson, néhány idősebb férfi, akik egymás mellett állva nézték végig, ahogy barátjukat a sírba teszik.

A lélekkórház

Attila kereste az olvasót, az ősi jelképet, amely segítségével kereshet újabb lelki társat. Nem látott sehol ilyen olvasót, mindenki a szertartásra koncentrálna állt és figyelt. Elő akarta venni saját olvasóját, de valami zavarta, így nem merte előhúzni, nem mert jelet küldeni. Volt ott négy fiatalabb ember is akik, mintha valami újságtól jöttek volna, vagy turisták lettek volna fényképeztek, beszélgettek. Ruházatuk egyszerű, a nyári időszaknak megfelelő rövid ujjú ing, és hosszú szövetnadrág volt. Mivel új barátjuk nem mert velük jönni, így nem volt kitől megkérdezni, hogy valóban turisták-e, vagy az inkvizíció katonái. A félelem nem tudott erőt venni rajta, sokkal inkább erősítette szívét az izgalom, és a lehetőség, hogy rendtársait megtalálja. A szertartás végén a szélrózsa minden irányába távoztak az emberek. Attila kiválasztotta azt az embert, aki legszimpatikusabb volt számára, és akit a legkevésbé nézett ellenség-

nek. Követte, óvatosan, reménykedve, de torkában dobogó szívvel. Mikor a parkolóhoz érkeztek, autóba ült az akit követett. Ahogy beült körül sem nézve elhúzta kilógó ingét a zsebéről, mintha véletlenül tenné, és kivillantotta alóla a két fészületet. Mintha mindent értene, hívta, csalogatta Attilát, de egyben azt is sugallta, hogy nem szabad nyilvánosan, mindenki előtt mutatkozniuk együtt.

- Hozd gyorsan az autót! Megvan aki után mennünk kell!

Anita szó nélkül rohant autójáért, amíg figyelte, hogy öreg rendtársa milyen soká babrál az autójával. Mintha szándékosan húzná az időt fészkelődött, pakolászott, igazgatta ruházatát az autóban. Ekkor a négy „turista” ment el Attila mellett, egyenesen a Trabant felé tartva, mintha az idős bácsival akartak volna beszélni. Menekülj! Küldte telepatikus üzenetét Attila, de mintha ebből nem értene semmit, az öreg csak fészkelődött. Beindította a motort, mire a „turisták” meggyorsították lépteiket, de elérni már nem tudták, a járgány lassan kigördült a parkolóból. Ebben a pillanatban fékezett Attila mellett a Suzuki. Már indultak is, suhantak a Trabant után, közben rádudált a lány a turistákra, akik mint verebek rebbentek szét előttük, és ugrottak le az útról. Hosszas autózás következett, feltűnés nélküli követés, ahogy azt az iskolában tanították. A lány jól ismerte szakmáját, nem volt neki nehéz olyan kunsztokat produkálni, amelyeket egy civil csak nagy koncentráció árán tud megtenni.

Útjuk Somogyba vezetett, egy olyan kis faluba, ahol békésen élnek egymás mellett az emberek, a pár száz lélekből mindenki ismer mindenkit. Hatalmas elhagyott gazdasági épületek, külföldiek által vásárolt, ultramodernné varázsolt parasztházak és istállók, és néhány szegényesen berendezett, rendes de tiszta környezetű kisebb házikó. Ez a község Varászló, Somogy és Zala határán, egy eldugott kis falu.

A Trabant keresztülroboh a falun, majd a földes utak határán, a falu utolsó házánál megáll. A Suzuki tempója lépésre szelődül, majd, mint varázsintésre, az öreg intésére megáll az út szélén.

- Kerüljetek beljebb.

Az udvar nem volt elhanyagolt, de nem is látszott rajta a feltűnősködés. Egyszerű nyírt fű, ízlésesen itt - ott egy-egy díszbokor, és a Magyar udvar elengedhetetlen kellékei, a diófa, szőlőlugas, és a kertészeti könyvek által egyszerűen parasztbarnacknak és parasztalmának titulált gyümölcsfák. A lugas alatt asztal és székek, ügyesen elrendezve, hogy az utcáról ne legyenek láthatóak.

- Foglaljatok helyet, a lugas alatt. Én hozok valamit inni, és valami harapnivalót.

- Köszönjük a kedves invitálást, de az izzasztó út után szükségünk lenne egy kézmosásra...

- Ha megfelel a természet tiszta vize, a patakot arra találjátok - mutatott vendéglátójuk a kert vége felé - de ha a csap vizére vágytok azt is megtaláljátok amarra egy kerti csap képében.

- A patak megfelelő lesz, azt hiszem az igazi felfrissülést a forrás, a patak, vagy az eső hozhatja el.

A kertben tett séta kellemes volt, fenyők és gyümölcsfák között. A kert végében tiszta vizű patak csobogott vidáman. A kéz, és arc mosás mintha nem csak a port és izzadságot mosta volna le róluk, hanem a bűneiktől is megszabadította volna őket. A tisztaság boldog érzésével tértek vissza a lugasba, ahol terített asztal várt rájuk. Könnyű fehérbor, tiszta víz, parasztkenyér, és sonka. A kínálat a Magyar emberek gyomrához - szájához való. Az első pohár bor, a bemutatkozás itala volt.

- Lőrinc fia Benedek vagyok, Varászlóról.

- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból, a lány pedig a menyasszonyom Anita.

- Örülök nektek. Már sokat hallottam rólatok, és igazán örülök, hogy sikerült még földi formában találkozoznunk. Sajnos az Atanázosok rendje a végső csapást készül ránk mérni. Ők vannak helyzeti előnyben, mert velük van a pénz, és ezáltal elkorcsosult világunkban a hatalom is. Nagyon kevesen maradtunk életben, és mi is életveszélyben vagyunk. Félelmeiről tanúbizonyságot adott a temetés. Az elmúlt 69 évben nem került sor beavatásra, és most itt ül velem szemben az aki átveszi az örökséget. Sajnálom fiam, hogy egyedül vagy, de neked már nem az a feladatod, hogy őrizd a titkot, hanem az, hogy tovább add a nagy tanítónak. A mi időnk lejárt, az életünk már a végéhez közeledik. A feladat a tiétek, hogy továbbadjátok

a tudást, hogy felemeljétek a Magyar lelket a régi fényéhez.

- A feladatom nagyon nehéz, és nem tudom, hogy hol kezdjek neki. Egyszerűen Én nem árulhatom el a titkot, és nem látok lehetőséget sem arra, hogy nyilvánosság elé álljak, tanítsak. Nem tudom mit kellene tennem, hogyan kellene nekilátnom a dolgoknak.

- A menyasszonyod aki hallgatagon melletted ül most, már tudja a választ, de annyira nem képes elrugaszkodni a földtől, hogy nem képes kimondani, felvállalni a szerepét. Kérdezz csak rá, hogy mit kell tenned, tennetek.

- Én nem merem ezt a feladatot bevállalni. Nem vagyok képes arra, hogy ilyen magas szinten folytassam a munkám. Magyarságkutató diplomát szereztem, de csak azért, mert érdekelt. Felkértek, hogy tanítsam a Magyarságkutatókat az egyetemen, és folytassam közben a tanulmányaimat. Nem tudom elképzelni, vagy elfogadni, hogy rajtam múlik a világ sora, hogy ha jól végzem a dolgom, akkor az ősi tudás visszakerül a köztudatba... - Anita sírva fakadt, nem tudta elviselni a hatalmas nyomást - segítséggel sem biztos, hogy képes leszek rá.

- Már mindent értek, a feladat, és a titok napvilágra került. - Attila érezte, amint újabb hasadék forr be lelkében - Már csak az a kérdés, hogy mit kezdjek a burkusfa katonájával, aki foglyom.

- Vidd el Nemeskisfaludra. Keresd meg az öreg tanítónőt, aki most a polgármester. Ha veled lesz a fogoly megtudod, hogy mit kell tenned vele. Ha ezzel végeztél, menj el Pannonhalmára. Lapozd fel a telefonkönyvet, és keresd meg az irodai eszközöket javító mestert. Hívd fel, valami irodagép javítási ürüggyel, majd kérdezd meg tőle, hogy Jakab számára nincs-e küldeménye. Ha azt válaszolja, hogy nincs akkor mond neki, hogy mivel Jakab meghalt, és nincs utódja, így csak Te veheted át a csomagot, és csak Te segíthetsz neki a továbbiakban.

- Köszönünk mindent, köszönjük a vendéglátást.

- Az Én Istenem kísérje lépteiteket rögös utakon!

A hazaút oly csendben telt el, hogy szinte vágni lehetett a csendet. Badacsonyan mindent rendben találtak, foglyuk nagy várakozással nézett rájuk. Már fordultak is, és hármában tették meg az

utat vissza Somogyba. Az út némán telt el, a fogoly nem mert kérdezni, csak várta sorsa beteljesedését. Nemeskisfaludon pillanatok alatt megtalálták a tanítónőt, aki be sem mutatkozott, csak kézen fogta a foglyot, és magával vitte. Érezték, hogy nem ilyen egyszerű a dolog, meg kell várniuk amíg visszatér. Jó benyomást keltett bennük a hölgy. Magas, erős alakja volt, de nem volt kövér, haja ősz, szeme élénk, és mintha furcsa csillogás volna a feje körül. Mindkettejükben megfogalmazódott: glória van a feje körül. Néhány perc múlva visszatért, és beinvitálta Őket a házába. A ház egyszerűen berendezett, de tiszta és kellemes, nyugalmat árasztó volt. Leülve a tanítónő belekezdett a mondandójába:

- Erzsébet vagyok. Ez az otthonom, és már vártam, hogy valaki újabb katonát hozzon nekem. Nektek sikerült olyan jóságot sugározni a katona felé, hogy már szinte nincs is szükség az Én munkámra. Ebben a faluban sokan élnek lélek nélküli élőhalottként. Bolondnak mondják Őket, meg belterjes idiótáknak, pedig szinte mindegyikük katona volt valaha. Persze vannak itt olyanok is, akik alkalmatlanok voltak a feladatukra, ezért a lelküket szürke homályba zárták saját maguk előtt. Ezekkel van a legnehezebb dolgom, mert Őket nem lehet meggyógyítani. A katonákat ha sikerül jó útra téríteni akkor meggyógyulnak, és a Mi sorainkat erősítve vetik magukat további küzdelembe.

- Ez itt akkor valamiféle rehabilitációs központ, vagy valamiféle elmeegógyintézet?

- Nem, itt nem a szellemet gyógyítjuk, és nem is a társadalomba való beilleszkedést céloztuk meg hanem azt, hogy lelküket megmentjük. Megtisztítjuk.

- Soha nem gondoltam, hogy a rendünk ennyire erős, és ennyire komoly háttere van. Ha valami problémám lenne esetleg Én is eljöhetnék ide pihenni, felépülni?

- Nem, ide csak azok jöhetnek, akiknek beteg, tisztátalan vagy elveszett a lelke. Ez nem üdülőhely, vagy szanatórium, ez lélekispotály. Akinek pihenésre van szüksége, vagy rendet akar tenni saját lelkében, annak ott vannak a szarkofágok, ahol a kapcsolat során tisztázódnak rendeződnek a dolgok.

- Köszönöm a szíves vendéglátást, és a felvilágosítást. Ha a továbbiakban elfogok egy katonát, azt is

ide fogom hozni, mert tudom itt jó kezekben van.

Hazafelé nem sok szó esett közöttük. Mindegyikük a saját gondolataival próbált dűlőre jutni. Hazaérve a ház előtt egy fekete cirkáló állt, melyből azonnal kiszállt két fekete öltönyös férfi, amint a Suzukit meglátták.

- Vajon mit akarhatnak?
- Szerintem az elveszett katonát keresik.
- Most nincs semmi okunk kergetőzni, kérdezzük meg, hogy mit akarnak.

A két férfi azonnal két oldalról közrefogta az autót. Anita nem állította le a motort, hogy bármikor gázt adhasson, és menekülhessen, ha arra kerül sor. Az ajtókat bezárták, és az ablakokat is csak öt centire engedték le. A jobb oldalon álló férfi egy mobiltelefont nyomott az ablakhoz, kijelzőjén az „ítélőbíró hívás” felirat volt látható. Attila lejjebb engedte az ablakot és átvette a telefont.

- Attila?
- Igen én vagyok.
- Nem ebben egyeztünk meg. Hol van az elveszett katonám? Hol van a felszerelése? Ha békét akarsz válaszolj kérdéseimre!
- A felszerelést ennek a két katonának adom át, akik most itt állnak mellettem. Sajnos a katonád kit hiányolsz már nem adhatom át, mivel könnyőrege nyomán elengedtem. Nem akart visszamenni hozzád, de nálam sem akart maradni. Sajnálom, hogy ilyen formában fel kellett rúgnom az egyezséget, de nem voltam képes arra, hogy visszaküldjem hozzád, mivel nem is tudom hol lehet téged megtalálni.
- Rendben van, az áruló majd elnyeri büntetését, ha megtalálom. A felszerelést add át, a béke továbbra is érvényben marad.

Kattanás a telefon bontott. Attila kiszállt, majd a csomagtartóból egy tasakot húzott elő, és szó nélkül átadta, a telefonos férfinak. Az belenézett, társára pillantott, majd távoztak. Az éjszaka nem telt nyugodtan, a nyomás most már nem engedett nyugodt álmot szemükre. Reggel a szokásos kávé - cigaretta szertartás után megkezdték valódi küldetésüket: irány Pannonhalma

Az iratok előkerülnek

- Mi lesz, ha nem találjuk meg azt, akit keresünk?
- kérdezte kétségektől gyötörve Attila - Mi valakinek eláruljuk magunkat, mielőtt teljesíthetnénk a küldetést?
- Nem kell aggódnod. Biztos vagyok benne, hogy a helyes utat követjük, és a helyes döntést hozzuk meg. Inkább azon törd a fejed, hogy mivel fogjuk kicsalni a városból az irodagép szerelőt!

A megoldás kézenfekvő volt: elromlott mobil nyomtatót kellene megnézni. A hívás, és egy kis rábeszélés sikeresnek bizonyult. A várostól nem messze, egy erdő szélén várakoztak a szerelőre. A forgalom ritka volt, így minden elhaladó autót megbámultak, de nem látták rajtuk a szerelő reklámját. Egy fehér Fiat furgon húzott el mellettük, melyen „irodagép javítás” felirat volt. Nem lassított, csak elhúzott, majd 2-300 méterre megállt. Várakozott néhány percet majd mikor nem történt semmi hátramenetben visszatért a Suzukihoz. Mellette állt meg, úgy hogy menekülhessen, letekerte az ablakot, és átkiabált:

- Maguknak rossz a nyomtatójuk?
- Igen, mi kerestük telefonon. - kiszálltak mindketten, és úgy álltak meg az autó mögött, hogy a szerelőnek is ki kelljen szállni - Na jöjjön itt van a probléma - és Anita felnyitotta a csomagtartót
- Máris - mondta a szerelő, és óvatosan félve szállt ki, és bújva óvatosan ment a Suzuki mögé. A csomagtartóba pillantva azonnal látta, hogy nincs benne nyomtató, így menekülni próbált, de Anita gáncsot vetett neki, és a mellkasára ült - Jaj nekem. Kik maguk, és mit akarnak tőlem?
- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból. Mivel Jakab meghalt, így Én jöttem el a csomagért.
- Miféle csomagért?
- Nincs más rajtam kívül, aki a csomagot elviheti - elővette olvasóját - nekem kell átadnod.
- Rendben van - megszűnt minden ellenállás, és megnyugodott a szerelő - ha felállhatok, elindulhatunk a csomagért.
- Elnézést de nem hagyhattam, hogy dolgunk végezetlenül menjünk el. - Anita fölsegítette a földről - Remélem nem ütötte meg magát.
- Semmi gond, nem történt semmi. Kövessenek kérem.

A Fiat egy erdei úton indult el. Követték, de aggodalmuk a rossz út miatt egyre fokozódott. Egy kilométert haladhattak, mikor a furgon zökkenve megállt. Kiszálltak mindhárman, és elindultak az erdő belsejébe. Néhány lépésre gallyakkal fedett rókalyukszerű üreg bukkant fel előttük. A szerelő lámpát varázsolt elő, majd lemászott az üregbe. Anita és Attila követték. A szűk lejárát után egy 5-6 méter átmérőjű kerek barlangban találták magukat. Körben irodagép ládák sorakoztak egymás mellett, és egymás felett is. A szerelő gyorsan mozgott, elővett egy géppapíros dobozt, és Anita kezébe nyomta, majd még egyet, amit Attilának adott. Végül elővett egy harmadikat is.

- Mehetünk. Ennyi a tiétek, a többi csak álca, azokat vissza kell majd juttatnom. Valószínűleg már gyanakodnak rám, így nem lesz bonyolult visszaadnom a rendőrökön keresztül a többi iratot. Talán megúszom olcsón, ha megbánom, és mindent visszaadok. Valaha én is az inkvizíció katonája voltam, de elfogtak, és elvittek a tanítónőhöz aki meggyógyított. Ezért vállaltam a rendért ezt a börtönnel járó nehéz feladatot. Tudom ha kijövök majd, akkor sem feledkeznek meg rólam, és lesz jövőm.

- Köszönünk mindent, sok szerencsét a továbbiakhoz.

Már aznap este a híradóban bemondták:

„Pannonhalmán a kolostort kirabolták. Egy irodagép szerelő, akinek szabad bejárása volt a levéltárba, évek óta lopta az iratokat. Amatőr műgyűjtőként a felbecsülhetetlen értékű iratokat magának akarta megtartani, így azokat a közeli erdőben, egy föld alatti üregben gondosan becsomagolva találta meg a rendőrség. A szerelő vallomást tett, melyben beismerte tettét. A Pannonhalmi Apátság levéltárosa az előzetes vizsgálatok alapján hiánytalannak ítélte meg a feltalált iratokat.”

Megdöbbenve nézték a híradót, és nem merték kibontani a kincseket rejtő ládákat. Mi az, amit nem mernek bevallani Pannonhalmán? Mit lehetett onnan ellopni, amit a nyilvánosság előtt nem lehetett bevallani? A kérdések cikáztak a fejükben, de megegyeztek, hogy egyelőre nem nyúlnak a ládák tartalmához. Biztonságban levitték őket a barlangba, ahol a szarkofág mellé helyezték el őket.

- Indulnunk kell! - Anita ellentmondást nem tűrő hangon szólt Attilának - Miskolc nem a szomszédban van!

- Rendben van induljunk, bár nem érzem, hogy fel lennék készítve erre az útra.

- Csak egy hétig maradunk, amíg tart a konferencia. Megismerheted azokat az embereket, akiket majd tanítanom kell, láthatod közelről a fészket, ahonnan a Magyar lélek ápolói kiindulnak. A konferencia során megismerkedhetsz újabb társakkal is akár. Ne légy ilyen! Induljunk!

- Rendben, de menjünk Keszthely felé, hogy korábban feljuthassunk az autópályára.

- Na végre rászántad magad.

Balatonmárián ebéd gyanánt meettek egy lángost, majd mielőtt tovább indultak volna vettek egy Somogyi Hírlapot. A halálozás érdekelte Attilát, ahol meg is találta amit keresett:

„Mély fájdalommal tudatjuk, hogy ...Benedek varászlói lakos életének 92. évében elhunyt. Halálát hirtelen rosszullet okozta. Temetése folyó év augusztus 16-án lesz a varászlói temetőben.”

Tudták, hogy mit fognak az újságban találni, mégis szomorúan vették tudomásul a tényt, hogy Benedek nincs többé. Nehéz szívvel indultak útra Miskolcra a Magyarságkutatók konferenciájára.

Faragott zárkó Remete Szent Pál
(Internet)

Hervay Tamás

Útinapló Nagy Magyarországról

Előzmények, Wass Albert: Hazatalálás című művéből.

„A Felső-Maros mentén, magasan Gödemesterháza fölött a hegyekben van egy kiugró sziklakő, amit a rege szerint villám védelmez a betolakodótól; legyen az kíváncsi hegymászó, vadász, eltévedt juhászbojtár, vagy szökött rabot, bujdosó székelyt kereső, idegen katonaféle. Nyári melegben, tél fagyában, csillagos tavaszi éjszakán vagy süvítő őszi szélviharban villám csattan a sziklán, szemet vakít, s rettegéssel tölti meg a levegőt, valahányszor idegen kerül a közelébe. Olyan villám ez, ami nem az időjárásról múlik.

Valamikor nagyon régen, amikor a király páncélos idegen lovagjai üldözőbe vették a nép sámánjait, titoktudóit, gyógyító véneit, a legtitkosabb titkok tudójának egyikét, Bogát táltost elfogták volt a zsoldos katonák tova a Mezőség mocsarai között, s kimondták reá a máglyahalált. Előbb azonban az új Isten papjainak kívánságára véresre kellett ostromozzák a katonák, hogy kiverjék belőle az ördögöket.

Nos, két idegen beszédű királyi fegyveres elővezette öreg Bogátot a pörbíró udvarára. Ott állt a két idegen között, szikáran, magasan, fölemelt fővel, s szembenézett a király bírójával. Vállig omló hosszú, fehér haján, fehér szakállán megcsillant a lenyugvó nap fénye. A pörbíró fent állt a tornácon, mellén összefont karokkal, s szigorúan nézett alá az Öregisten papjára.

-Tisztelem a korodat, öreg - mondta ki a szót -, s ha megvallod bűnödöt, áttérsz az igaz hitre, kegyelemmel lehetnék irántad. Keményen nézett szembe vele az öreg.

- Légy kegyelemmel magad lelke iránt, király embere - mondta mély, zengő hangon -, magyar vér folyik erredben, magyar anya szült a világra, s idegen urakat szolgálsz mégis, nemzeted kárára! Ki vagy te, hogy kegyelmet adj nekem, az Úr táltosának?

A királyi pörbíró homloka ráncba szökött. Arca elsötétedett, szája széle megrándult.

Ostromoztatók meg - mordult a zsoldosokra -, tanul-

jon tisztességet halála előtt! Azzal sarkon fordult, s döngő, haragos léptekkel bement a palotásházba. A két fegyveres emelte már a kezét, hogy letépje a vénemberről a hosszú, fehér táltosi köntöst, s a két hóhérsegéd is elfoglalta kétoldalt a maga helyét hosszú marhaterelő korbáccsal a kezükben, amikor valami különös és érthetetlen dolog történt. A vénember fölemelte két kezét az ég felé, némán..., s a következőpillanatban fehér köddé látszott foszlani ott a szemük előtt. Valami hirtelen szélroham csapott alá az udvarra, megkavarta a port, fölkapta a fehér ködöt, s már ott se volt. Katonák, korbácsosok szájátva bámultak egymásra.

....

A szóbeszéd szerint pontosan ugyanabban az időben, amikor öreg Bogát köddé változva tovatűnt egy szélroham hátán a pörbíró udvaráról, jó háromnapos lófutásnyira onnan, a Felső-Maros zúgó vize mentén, a nagy hegyek lábánál Göde mester, az ősi magyar rovásírás tudója, ott ült háza előtt a padkán, s vésőkéssel a kezében rötta bele egy tisztára gyalult tölgyoszlop fájába, rabonbán parancsára, a székely szállások rendjét. Egyszer csak forgószél támadt az udvarán, s ahogy odanézett, hát csak ott állt hosszú, fehér köntösében öreg Bogát, a táltos ember.

- Nocsak - hökkent meg Göde mester, s fölkelte a padkáról illedelmesen -, nem hallám kegyelmed érkezését Tisztelje már meg házamat, ha itt van!

...

- Baj vagyon, fiam - mondotta mély, szomorú hangon -, idegen acél hasít a magyar fába. Metszi a rostját, aprózza erejét. Magyart magyarral állít szembe idegen hasznára. Békességről beszél, s háborúságot csinál. Alázatot hirdet, s gőgös erőszak jár a nyomában.

Sóhajtott, s folytatta lassú szóval:

- Mondád valamikor, *hogy* jól ösmered itt a hegyeket. Mutass hát egy helyet, ahonnan messzire elláthat a szem, ahol barlang is akad, miben megszállhatok, víz, amit ihatok, erdei gyümölcs, kószáló vad, amin élhetek, míg megérik az idő, s

nem emel többé fegyvert magyar a magyarra.

Göde mester eltűnődött néhány pillanatra, aztán földerült az arca.

- Tudok ám egy olyan helyet, hogyan tudnék! Együtt van ott minden, amit kegyelmed kíván, s még több is eggyel: Idegen ott meg nem leli soha, ha ezer évig is keresi a nyomát!

- Azzal ne legyen gondod - mosolyodott el az öreg táltos a szakálla megett - megvéd engem azoktól az Úr a maga módján.

...

A régi nagy titkok tudása ott van ma is, mondják, a Villámkő barlangjában valahol, s csak arra vár, hogy megérjen az idő, s visszatérjen Urához, Istenéhez a magyar. Kőbe vésve, fába vésve s a szentkönyvbe megírva ott van ma is a törvény: „A nemzet, mely önmagával meghasonlik, elvész, s a ház, mely maga ellen támad, nem marad meg. Testvér-gyilkos átkozott az Úr előtt”

Honnan tudják mindezt az emberek ott fönt a hegyekben? Onnan, hogy minden hetedik esztendőben van egy éjszaka nyár derekán, amikor leg-hosszabbak a nappalok, és legrövidebbek az éjszakák, s amikor pontosan azon az éjszakán ott áll a telihold a nagy szikla felett. S aki azon az éjszakán föllopózik a szikla alatti kicsi tisztáshoz, arra nem csap alá a villám. Az csöndben leülhet a kis forrás mellé, s ha csöndben ül ott, kisujját se mozditja, pontosan éjfélkor megláthatja a telihold alatt az öreg táltost, amint aláereszkedik korszójával a vízre. Szót is válthat vele. Kérdezhet tőle ezt vagy amazt, amire igaz választ kapnia fontosnak tűnik. S bármiféle betegség gyötörné, azt egyetlen szóval, egyetlen érintéssel meggyógyítja a titoktudó öreg. De csak akkor, ha az, aki ott áll előtte, az lelkében, szívében, tetteiben és minden szándékában valóban magyar. A titoktudó látóember ott, Gödemesterháza felett a hegyben ezt fölismeri nyomban. S jaj annak, aki csalás szándékával megy oda föl. Egyetlen villámcsapás csalánná változtatja az ilyent.”

2006. 07. 21-26-ig Erdélyi út

Miután a csütörtöki megbeszélésen kiderült, hogy csak vasárnap indulunk Marosvásárhelyről, és hogy legalább szerdáig fenn kell maradni a hegyen, borult nekem is minden programom. Hétfőre Balatonföldvár, keddtől a felvidéki Gyürki lett megbeszélve, hiszen Erdély a hét közepétől hét

végéig ígértetett. Pap Gábor autója így szintén bizonytalanná vált. Péntek délelőtt jött a telefon: mégis tud jönni! Ekkorra már többször próbálkoztam felvidéki és balatoni ismerőseim elérésével, de csak üzenetet tudtam hagyni. Ennek ellenére, éreztem, menni kell!

Pénteken este 9 órakor indultunk útnak. Szombat reggel 6 óra tájt Kolozsváron kettős szívárvány fogadott bennünket, Hollós Mátyás, jó királyunk így köszöntött minket! Marosvásárhelyen éjszakáztunk, barátainknál, kik azután velünk is tartottak. A végső létszám még mindig nem alakult ki, mert voltak, akik csak az utolsó pillanatban döntöttek el, feljönnek velünk! Vasárnap reggel, már Szászrégent is elhagytuk, mikor a réten álló karóra előttünk szállt le egy ragadozó madár. Megérkeztek, jelezte! Ezután Istenszéke fölött - bár közel-távol semmi felleg - egy felhőpamacs, mintha arcot formázott volna, majd később átalakult egy halomról felszálló, vagy arra aláereszkedő Turullá! 11 óra táján indultunk fel a rétre, ahol majd tábort verünk. Jó 20 kilós hátizsákom igen nehézzé tette számomra a három órás utat, bár többször is megálltunk pihenni. De hát nem szokta a cigány a szántást! Isten segítségével azonban felértem én is, mint mindannyian, bár nekik sem volt könnyebb a feljutás, mindenkinek maxi csomag jutott! A réten első dolgunk a sátrak felállítása volt. Mihelyst befejeztük, elsötétedett az ég, majd hatalmas eső zúdult a nyakunkba. Ámbár akkor már a félig szétszedett faházban álltunk. Itt beszélgettünk az előttünk fenn lévő csoporttal is, kik azután vezetőnkkel mentek le. Ekkor derült ki az is, hogy éppen tizenketten leszünk, 6 férfi, 6 nő. Fél öt körül, mikor a visszamenő csapat már jócskán lenn járhatott, megjelent először egy, majd még egy hegyi-pásztor kutya, s kisvártatva megjelent a juhnyáj is! Egy öreg és egy gyermek volt velük, s egy terelő puli, vagy pumi. Ekkor még bőven jött az áldás, bár az égszakadáshoz képest már csendesebben. Mire a bárányok elvonultak, a nap is kisütött, és a sátram is jól vizsgázott, még csak át sem nedvesedett belül. Este hét felé dobogást hallottunk, majd meg is jelentek a lovak. 21 ló, köztük 4 kiscsikó! A táltos megjelent köztünk! Másnap egy újabb kiscsikóval gyarapodott a ménes, ámbátor nem újszülött benyomását keltette, s előző nap sem láttuk vemhesnek egyiket sem, bár elég közről megszemlélhettük őket, két lépés-

nyire még a legfélénkebbek is közel engedtek minket. Azt is tudni lehetett, hogy a lovak általában meg sem jelennek, ha a réten ember van, de ritkán így is átvonulnak. Az azonban, a helyiek szerint, teljesen egyedülálló, hogy ilyenkor a réten éjszakázzanak, s még kivételesebb, hogy velünk is maradtak mindvégig, csak délutánonként mentek el vízre, ám néhány óra múlva vissza is tértek, s minden éjjel és reggel a réten érte őket, sokszor szinte a sátrak között. Imola azt mondta, én hívtam oda a lovakat! Talán igaza is van, hiszen kerestem a táltossal a kapcsolatot, szerettem volna vele találkozni. Ma már meggyőződésem, hogy találkoztunk a táltossal, aki, a lovak képében, végig velünk volt!

Hozzátartozik az igazsághoz, volt köztük egy sunyi is, egyik nőtagunkat meg is csípte. Ennek történetét majd ő meséli el! Nem volt igazi harapás, de a bal felkarján nagy bevérzés keletkezett, és kissé fájdalmas is volt. Hja a mi bőrünk nem lóbőr!

Visszatérvén a vasárnaphoz. Vacsora után dobolást tartottunk, hisz végül is táltos-dobolásról szólt a tábor!

Én ugyan a hagyományban nemigen tudok doboló táltosokról, ezt azonban másutt tárgyalom. Amúgy, bármilyen, jó szándékú és működő gyakorlattal hajlandó vagyok együttműködni, ha az segíthet a világ jobbításában, s ha az isteni rendet segíti valósulni!

A doboláshoz körbe álltunk, a koronát középre helyeztem. Utána derengett csak fel bennünk, így a tizenharmadikat is megidéztük, Jézus Krisztus is közöttünk volt! De ha az ő nevében akár ketten is összegyűlnek, Ő ott van!

Mind turulunk (valószínűleg kánya, vagy vércse), mind hollónk (Mátyás és a pálosok madara!) lett, s ezek a madarak is mindennap megjelentek felettünk.

Imola már első nap javasolta, hogy aki a segítő állatát szeretné meglátni, keressen egy kézbe illő követ, mely megszólítja őt, s majd e kő segít a látomásban. Én, részint, mert álomban a táltosló apámnak mondta magát, így magam is ló vagyok, részint, mert hiszem hogy minden állat a segítőm is, nem keresgéltem követ. Azonban, mikor a rét felső részén nőtt bükkfa mellett álltam, Imola a hátát nekivetve, Gábor a kezével nekitámaszkodva révedezett a fa más oldalain, a szemem sarkából azt láttam, valami ugrálva, gurul mellém. Mikor a

szándalomnak ütődött, lehajoltam, és egy 3x5 cm-es, kb. 2 cm vastag, alul teljesen lapos, felül kissé háztetőszerűen domborodó követ találtam ott. Az alja jó 1 cm mélyen még az előbb is a földben lehetett, hiszen fekete, nedves és földes volt, míg a teteje száraz, szürkésfehér. Közel-távol senki, aki idedobhatta, gördíthette volna! Felvettem, s zsebre tettem, bár segítőállatot továbbra sem akartam vele keresni. A ház alakzat azonban, lévén hogy Gödemesterházáról indultunk fel, elgondolkodtató, és később még jelentősége lesz!

Hétfőn, ismét eső után, Ági egy szarvas alakját látta kibontakozni füstből és párából, mely még vissza is fordult felé!

Kedden dél körül indultunk a Zászpás (Zespezel) csúcsra. Ez ugyan csak két órás út volt, és hátizsák nélkül, de meredekebben, és sziklák közt kapaszkodva kellett előrejutnunk. Fenn majdnem két órát töltöttünk. Dobolás után tettem a szert, s mint az a pár perces videofelvételről hallható, imígyen kezdtem:

Héjjjeeeeee....jjja! Héjjjeeeeee....jjja
 Hegyek Öregapja, Táltos Fiad szólít!
 Héjjjeeeeee....jjja! Héjjjeeeeee....jjja
 Táltos Lovak Öregje, Táltos Fiad szólít!
 Héjjjeeeeee....jjja! Héjjjeeeeee....jjja
 Nagynevű Őseink, Táltos Királyaink, Táltosok,
 Gyógyítók, és minden Uraink!
 Én, a Ti Fiatok, mostan szólítalak!
 Héjjjeeeeee....jjja! Héjjjeeeeee....jjja
 Gyertek, segítsetek! Hogy felnövekedjünk!
 Gyertek, segítsetek! Nyomtokba léphessünk!
 Népünk emelkedjék! A világ gyógyuljon!
 Ehhez rajtunk, szellemünkön, (által) szellemetek
 erőt adjon!
 Héjjjeeeeee....jjja! Héjjjeeeeee....jjja
 Tiszta szeretetfény bennünk szétáradjon!
 Mindannyiunknak is nagy tisztulást hozzon!
 Héjjjeeeeee....jjja! Héjjjeeeeee....jjja

Lefelé induláskor a zsebembe nyúltam, és a követ elhelyeztem a csúcs végére. Ez a házikó lett a szellemi, lelki otthonunk jelképe, s így KŐTődünk a továbbiakban e helyhez.

Igen különös volt a pillangók viselkedése is. Többünk testén, kezén napoztak, s a mozgás sem zavarta őket, például Robi a kezéről a fejére sé-táltatta át egyiküket!

Még meg kell említenem 24-én délutáni találkozást Hubával és Anikóval, valamint Maszattal a pulival.

A hazaúton Szerda este, a kocsiban, már Marosvásárhelynél, bár a klíma nem ment, s ablak sem volt nyitva, kis örvényszerű légmozgást éreztem. Ekkor búcsúztak el tőlünk, akik eddig velünk voltak. Sajnos, bár nem véletlenül, Gábor kivételével mindenki más aludt, ő azonban a vezetéssel volt elfoglalva.

Amúgy ide tartozik az is, hogy mikor hetek múlva, Péteréknél összejöttünk, Imola, s Robi velem szemben ülve egyszerre mondták: látom az aurádat! Hát igen! Aki bennem van, kivel igyekezem jól együttműködni, illetve Neki átadni a vezetést, kicsit nagyobb nálam, így „kilóg” belőlem, és Ő fényes! Na, Őt látták! De ők, voltak kik látták, nekik mutatkozott meg! És itt a lényeg, nem én vagyok fontos e történetben (sem)!

Istenszéke távolról

Kilátás Istenszékéről (Távolban a Havasok)

Istenszéke

Gödemesterháza

Zászpási kilátás

Laudatio Dr. Borbola Jánosról

Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyeteme
2006. szeptember 23. Budapest, Magyarok Háza

A Miskolci Bölcsész Egyesület elnöksége és doktori bizottsága 2006. szeptember 18-án díszdoktorrá fogadta Dr. Borbola János írástörténész tudóst, aki az egyiptomi hieroglifákat a magyar nyelv hangzótörvénye alapján olvassa és ezt a gyakorlatát az ősi matematikai feladatok helyes megfejtésével igazolni tudja. Unas fáraó piramisfeliratainak megfejtésével az egyiptomi hitvilágról hiteles képet alkotott, amely megegyezik a turáni népek hitelveivel. Tevékenységével igazolást nyert a magyar nyelv és az ősegyiptomi írott nyelv közös eredete.

Szerk.

Díszdoktorrá avatás szeptember 23-án
(Dr. Borbola János és Dr. Gyárfás Ágnes)

Dr. Borbola János 1943. december 22-én Kassán született. Édesanyja Aradon, Édesapja Eszéken látta meg a napvilágot. Értelmiségi családból való, édesapja mérnök volt. A három testvér közül ő a középső. Polgári családban nyugodt körülmények között nevelkedett. Dr. Borbola János egész életét alapvetően meghatározta a sport szeretete, és valamiféle belülről jövő indíttatás, amely idősebb korában is tanulásra készítette. Budapesten a II. kerületben a II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban kitűnőre érettségizett. A Fogorvosi Egyetemre jelentkezett, ahova nem vették fel, tehát dolgozott egy évig. Másodszorra – ekkor már munkásnak számított – sikerült a felvételijére, s a fogorvosi egyetemen Cum laude végzett. Ezt követően szakorvos lett, a MÁV kórház szájsebészeként dolgozott.

1967-ben nagy fordulat következett a család életében. Hollandiába költöztek. A tanulás még nagyobb érdeklődéssel folytatódott tovább. A Leideni Királyi Egyetemen egyiptológiát tanult. Nagy hírű professzorok vezették be egy olyan tudomány világába, amely az érdeklődését megállíthatatlanul indította el abba az irányba, amelynek az eredménye számos tanulmány, könyv és a mai nap eseménye, a díszdoktorrá avatás.

Az egyetemen tanulta a hieroglifák megfejtését. Elmondása szerint a hieroglifákat kétféleképpen lehet olvasni. Az egyik, hogy jelcsoportokat olvasunk. A másik lehetőség pedig a Gardineri rendszer alapján történő olvasás. Ez utóbbi a jelcsoport-olvasásnak a tovább fejlesztett formája. Mindezt olyan kitűnő tanártól tanulhatta, aki öt nyelven jól beszél, az európai egyetemek számára írta és írja a jegyzeteket. A tanulás, az új ismeretek szerzése megállíthatatlanul vezette el őt a kutatáshoz, amelyben a tanárain kívül nagy segítségére volt és ösztönző erőként hatott Nino egyetemi könyvtárának a közel-keleti anyaga.

Mi mindennel foglalkozott az egyiptológián belül? Átdolgozta pl. Gardineri rendszerét. Az, hogy más alapokon dolgozik, mint Gardineri, már abból is kiderül, hogy ebben a munkában segítségére voltak a magyar magánhangzók, továbbá a matematikai példák.

E kutatási részterülethez tartozik egy nagyon izgalmas, az általános és alkalmazott nyelvészet számára is kulcsfontosságú terület, mégpedig a matematika, annak is a körrel, a gömbölyű idomokkal foglalkozó szöveges példái. Számos nyelvészeti és történeti, kultúrtörténeti tanulsága van annak, amikor sikerül megtalálni a választ néhány alapvető kérdésre, mint pl.: Hol található ezeknek a számításoknak a megfelelői? Hol, mely nyelvi kultúrákban ismert, milyen építkezéseken használták? A piramis, a kúp, a félgömb kiszámítása, megépítése stb. E tudásnak megannyi klaszszikus, nagy hírű épület köszönheti a létét. Nem lényegtelen kérdés, hogy a mértékegységek közül melyik volt az alapméret, a könyök vagy a láb?

Ha kör, akkor a Szent Korona méretével is foglalkozott, korona-kutató is lett. Aztán a hajótörött története... papirusz teljes feldolgozását végzi. A munka során derült ki, hogy nincs hajótörésről szó. A 'nagy zöld' kifejezést mindig a tengerrel azonosították. Nincs köze a tengerhez. A 'kígyó' jele arra utal, hogy áldozati szertartásról van szó. Aztán, nádasban, kör alakú oltárt hogyan készítenek el? Sok-sok kérdés, amelyre megtalálható a válasz, ha a vizsgálatok során a tényekből, az adatokból indulunk ki – ahogyan dr. Borbola János is teszi – és nem feltevésekből.

Az egyiptológiában az egyik legnagyobb gond az, hogy nem ismerik a képtérteket. Dr. Borbola János úgy látja, hogy a megoldáshoz az a felismerés vezet, hogy a képek hangtani rendszer alapján kerültek össze. E nélkül a felismerés nélkül a kutatók helytelen analízist végeztek, nem is végezhetek mást, csak nagyjából tudták meg, mi történt az írás szerint.

S hogy mennyire nem öncélúak dr. Borbola János egyiptológiai tanulmányai és a kutatásai, megismervén azokat kiderül, hogy az általános és alkalmazott nyelvészet kulcsfontosságú kérdéseire is választ kaphatunk. Közéjük tartozik, pl.: Az emberi nyelv születésének kialakulásának módja, helye, ideje; A kommunikáció fajtáinak (beszéd, ének, írás, rajz, tánc, hangszeres zene stb.) az egymással való kapcsolata; Az ember és a természet kapcsolatának hatása – a kezdetektől a mai napig – az emberi tudat fejlődésére; képet kaphatunk arról, az újabb és újabb megismerés hogyan tükröződik a nyelvben; stb. Mindennek pedig az életünk valamennyi területén, a tudományok egész sorában tanulságai vannak, köztük a számunkra kiemelt helyen a nyelvtudományban és az őstörténet-tudományban.

Törvényszerű, hogy dr. Borbola János munkássága segíti a magyar nyelv kutatását, jobb megismerését, ugyanakkor az is természetes, hogy az ősmagyar nyelvet szeretné felhasználni abban a munkában, ahol a régi, ősalakokat akarja helyére tenni, azaz közvetlenül a hieroglifákat olvasni. Szomorú, hogy nemes gondolatai, melyek mindannyiunk, s a tudomány épülésére szolgálnak, másutt nem találtak fórumra. Örvendetes ugyanakkor, hogy a Nagy Lajos Király Magánegyetem Miskolci Bölcsész Egyesületének vezetése, tanárai felismerték ennek a munkának a nagyságát, s

lehetőséget nyújtanak ahhoz, hogy egyre többen megismerjék őt és a munkáját.

A mai napon csak megerősödött bennünk a gondolat, mely szerint csak az igazán nagyok képesek arra, hogy komolyan vegyék a tanulás – kutatás – tanítás hármast, elválaszthatatlanul összetartozó egységét és a szerint éljenek, munkálkodjanak. Dr. Borbola János számos megjelent könyve közül az utóbbi három tananyagként is szolgál azért, hogy mások is elindulhassanak a kutatás gazdag birodalmának az útjain. Könyveiből több alapgondolatot ismerhetünk meg, amely a hangtannal kapcsolatos. Úgy tűnik, a hangtan jelentősen nem változott 4 ezer év óta. A probléma elsősorban az olvasás és a jelentés körül mutatkozik.

Ugyanakkor a későbbi alakok segítségével – amelyek már kibetűzhetők – fel tudjuk gördíteni az egész rendszert, miközben nagyon is jelentős rész kérdésekre kínálkozik válasz, mint pl. arra, hogy a koptok nyelve már nem volt ugyanaz, mint az elején. Dr. Borbola János munkásságából kitűnik az a nagyon lényeges alapgondolat – amelyet a nyelvet kutatóknak mindig szem előtt kell tartani – mégpedig az, hogy a nyelv úgy teremtődött, úgy alakult, hogy ebben a folyamatban mindig a már ismertet megőrizve hozott létre, alkotott újat az ember. Ez azt is jelenti, hogy a nyelvünkől ma kiolvasható annak nemcsak a jelen állapota, a szinkroniája, hanem annak a története, a diakroniája is. Következésképp dr. Borbola János nagyon is helyes úton jár akkor, amikor a magyar illetve az ősmagyar nyelvet hívja segítségül a régi ősalakoknak a helyreállítási munkálataiban, hogy a hieroglifákat közvetlenül olvasni lehessen. Az emberiség máig legnagyobb találmánya, teremtménye az emberi nyelv – köztük a magyar nyelv –, amely értékeinek, működésének, egész rendszerének a megismeréséhez, megismertetéséhez járult hozzá Dr. Borbola János őszinte, igaz emberi hozzáállással végzett munkájával. Köszönet érte.

Dr. Czeglédi Katalin

Megjelent munkái

Borbola János: Olvassuk együtt magyarul! A Moszkvai Matematikai Papirusz két feladatának magyar nyelvű olvasata (Budapest, 2000). ISBN 963 03 9613 0

DÍSZDOKTOR AVATÁSOK

Borbola János: Királykörök. A Rhind Matematikai Papyrus királyköreinek magyar nyelvű olvasata. A Szent Korona egyiptomi mérete (Budapest, 2001).

ISBN 963 00 7468 0

Borbola János: Csillagszoba. Út a szakkarai piramisfeliratok magyar nyelvű olvasatához (Budapest, 2004).

ISBN 963 214 963 7

Borbola János: Tutankhamon a számadó

(Budapest, 2004)

ISBN 963 216 967 0

Borbola János: A Magyarok Istene (Budapest, 2005)

ISBN 963 2192 1 5 X

Közönség a díszdoktorrá avatási ünnepségen

Dr. Borbola János székfoglaló beszédének bevezetője és összefoglalása Szerző levele alapján

Dr. Borbola János székfoglaló beszéde közben

A hieroglifás írás közvetlen olvasása során ismeretlen távolságok, mélységek nyíltak meg, melyek a tudomány szinte teljes palettáját átkarolják. Mindezt egy solitaire kutató önmagában képtelen áttekinteni, így az olvasott szövegek értelmezéséhez, rendszerezéséhez tudós társak ismerete, szakszerű, ill. tudományos-kiegészítő segítsége nélkülözhetetlen.

A sorrendiség igénye nélkül szívből jövő köszönetem fejezem ki önzetlen segítőtársaimnak, közöttük a Miskolci Bölcsész Egyesület Elnökszónyának és magyarságtudató professzorainak, a nyelvészeknek, a magyar és könyvtárszakos, turkológus, tolmács/fordító és történész barátainak, az archeológus, az antropológus, valamint a műszaki, matematikai ismeretével segítségemre siető mérnök barátomnak, ill. mérnök barátainak, az irodalmár/költő, az aranyműves, az informatikus

és számos tanár, valamint orvos társamnak, sőt a filozófia egyik külhonban élő doktorának, és nem utolsósorban a hittörténész teológus pap barátomnak. Végül köszönettel tartozom családomnak, akik türelmükkel, biztatásukkal jóban-rosszban mellettem álltak, és írásaim megjelenésében támogattak. Szeretném remélni, hogy ezt a csapatmunkát a jövőben is közösen folytathatjuk, kiteljesedésén, anyanyelvünk valós gyökereinek feltárásán együttesen munkálkodhatunk.

Hiszen hatalmas munka vár ránk!

S ez nem kevesebb, mint a teljes hieroglifás, hieratikus írásanyag újraolvasása, és átértékelése.

De miért is kell mindezt újraolvasni, az egyiptológia eddigi ismereteit ismét mérlegre tenni?

A művelt világ számára Champollion óta megfejtettnek tekinthető az egyiptomi hieroglifás írás.

Röviden: miért kell ezt a már ad-acta tett tételt felülvizsgálni?

Nos, a most következő oratióban erre a miéltre szándékozom választ adni.

Szöveg helyett ábrák látványossága segítségével szeretném önöket kutatásaim eredményével megismertetni:

Ősmagyar szokás szerint kezdjük a lényeggel, a legfontosabbal, az alapokkal:

Három mondatot, három állítást hoztam magammal, ezek képezik eddigi munkálkodásom alapját, együttal erre lehet a jövő kutatását is építeni:

A Nílus-völgyi hieroglifás írás fonetikai alapokon nyugvó összetett képírás

*

Ezt az írást csak egyetlen nyelven lehet olvasni, azon, amelyiken írták

*

A Nílus-völgyi írás alapja az ősmagyar nyelv

***

ÖSSZEFOGLALÁS

A következő pontokat érintettük:

- 1.) A Nílus-völgyi hieroglifás írás alapjai, hangtani és szerkezeti kérdések

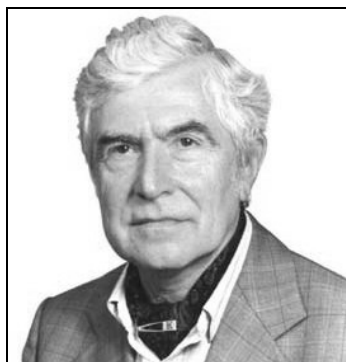
- 2.) A magánhangzótáváltás fogalmköre
- 3.) Az olvasás mai és ősi módjai, összehasonlítás
- 4.) A hieroglifás írás napjainkban követett analízisének, megfeleltetése, a kerülőút
- 5.) A transliteráció
- 6.) A közvetlen olvasás és a magyar nyelv összefüggése

Végezetül megállapíthatjuk, hogy az ősi írás megőrizte eredeti hangalakjait, eredeti szerkezetét, így csakis ezen az egyetlen nyelven lehet az egyiptomi hieroglifákat közvetlenül olvasni. Ez a nyelv pedig édes anyanyelvünk, a magyar nyelv őse.

Laudatio Dr. Kiszely Istvánról

Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyeteme

2006. október 6. Miskolc, Oktatási épület

Dr. Kiszely István

A Miskolci Nagy Lajos Király Magánegyetem elnöksége és doktori bizottsága díszdoktorrá fogadta október 6-án Dr. Kiszely István antropológust, magyarságkutató tudóst. Az indoklás szerint „szakmájában elért kimagasló eredményeiért, Petőfi-kutatásáért, és azért, mert tudását, erejét, kutatási eredményeit egyetemesen a magyarság múltbeli, jelenkori és jövőbe ható érdekeinek vetette alá, és működésének minden mozzanatát áthatotta a tiszta, szent hazaszeretet”.

MAGYAR DEMOKRATA 2006. 41. sz. 11. old.

Bölcsésztanár, zeneakadémiát végzett muzsikusként, biológus és antropológus. Június közepén látta meg a napvilágot, amikor a hajdani korokban a Nílus áradásra készült, amikor a magyar ember feni a kaszáját, mert készül az aratásra. Ekkor de-
lel az ég közepén a Kígyótartó, a Kígyógyító Ophiucus, a táltosok, sámánok, gyógyítók, a nagy segí-

tők csillagképe, s ez az a kozmikus pillanat, amidőn a Skorpió felkészül Orion eltiprására, s csak a beavatottak tudják, hogy „ma nekem, holnap neked...”

Élete, sorsa e változékony, buktatókkal teli korban eltöltött, drámai fordulatokkal bővelkedő sors volt, amely ugyanakkor színes, kalandokban gazdag élettörténet, amely alkalmat adott Kiszely Istvánnak az egyetemes világ, a Föld, a népek, az emberek, a mai és az ősemberek, az ételek, a szokások megismerésére Isten kegyelméből a teljesség megélésére.

Fiatalon ismertem meg a Csontvári Kosztka Tivadarról Pósalaky professzorral közösen írt monográfiáját, s ez volt az első találkozásom Kiszelyvel is, Csontvárral is. Az volt a benyomásom, hogy két zseni megtalálta egymást. Méltó kezekbe került a festő zseni patológikus elemzése, és az elemző képes volt még a kóros jelenségekről is a zseninek kijáró csodálat, sőt szeretet hangján írni.

Azután személyes levélváltás is lezajlott közöttünk. Hívtam az Orvosi Könyvtárba előadásra, de nem jöhetett, mert Angliában az angol királyi család múltjával foglalkozott, s ezután már a Sírok, csontok, emberek c. izgalmas, régészeti, antropológiai munka idézte fel Kiszely István nevét. Ez a mű írói bravúr. Arról szól, amiről nem szeretek olvasni: sírokról, csontokról, hajdanvolt

emberekről, mégis, olyan érdekes, hogy nem lehet letenni. 2006-ban megjelent az újabb kiadása, amely teljesebb az 1972-ben kiadottnál, s ebben fedeztem fel olyan képeket, amelyek láttán elámultam, Bette Davisben Agrippina császárnő arca ékelődött, Marlon Brando megszólalásig egy etruszk nemes arcvonásait hordozza, s Arnold Stang kerek szemében a hajdani Mezopotámiai nép kerek, nagy szeme pillant reánk.

A hatalmas orvosi könyvtárban kitartóan kuttattam olyan kép után, amely a magzat szülés alatti helyzetét tárja fel, s egyben bemutatja az anyaöl helyzetét, beleértve a medencét is. Most, a könyv új kiadásában a 231. oldalon leltem rá arra a női pozitúrára, amelyet minden serdülőnek meg kellene ismernie, hogy tisztelje ezt az állapotot és akarja a sikeres szülés levezetését, mint saját élményt megélni. Ez a mű a bölcsesség könyve. Mindent tud az emberről. Mindent megmagyaráz szóban és képekben. Amit nem mond el itt, elmondja a Föld népei hatalmas négy kötetes kézikönyvében, s részletesen a két kötetes A magyar című monográfiájában. Ezek olyan művek, amelyek nélkül ma nem lehet írni, nem lehet emberrel foglalkozni, nem lehet tanítani, nem lehet emberszeretetet gyakorolni, mert e művek olyan mély emberismereti labirintusba vezérelnek bennünket, melynek origójában megérezzük, hogy mindenkit úgy kell elfogadni, amilyen, s természetesnek vesszük, hogy „őt így kell szeretni...”

Iskolánkban nagy szerepe van a magyar őstörténetnek, mivel szeretnénk a korábbi, negyven éves elhallgatás vagy félretanítás korát igaz tudománnyal befedni, a hiányt rendezni. Baráth Tibortól, Badiny Jós Ferencen át minden őstörténetet elolvastam, amit írtak, sőt Bakay Professzor két kötetének kiadását is felvállaltuk. Egy dolgot soha nem tudtam rendezni a lelkemben. Azt, hogy a könyvekben felsorolt népek, a szkíták, a szakák, a kunok, a hunok, a pártusok stb. a paleo-korokhoz képest mikor éltek, meg azt sem, hogy egymáshoz képest mikor éltek. Ezért egy időrendi káosz élt a fejemben, amely csak ott tisztult le, ahol a mesék vagy az általam felkutatott dokumentumok eligazítottak, de ehhez képest a magyarok őstörténete nagyon széles terület. Ha a kőkorszakról beszélnek, a mai embernek Frédi Béni történetei előbb jutnak eszébe, mint a kőkénydombi Vénusz vagy a mezopotámiai zikkurátok, amelyek ráadásul nem

is kőből, hanem vályogból készültek. Nem értetem, hogy a kőkorszak címszó alatt majomszerű őslényt látunk egyes könyvekben, akik furkósbottal hadonásznak, másutt a kőkorszaki piramisok mellett a legkifinomultabb arcélű kultúreberek portréi és szobrai néznek ránk révült, tiszta, az ég útjait kereső pillantással. Újra Kiszelyhez kellett fordulnom. Mikor iskolánkba meghívtam, hogy tanítson antropológiát a magyarságtudományos szakos hallgatóknak, elhozta őstörténeti műveit, amelyek olvasása során azonnal rendeződtek a kaotikus állapotok a fejemben. Azonkívül a különböző őstörténettel foglalkozó szerzők adatolásában is rendet teremt. Egy ma élő magyar ember könyvtárában föltétlenül helyet kell, hogy kapjon Kiszely István magyar őstörténete, mert soha nem tudhatjuk, mikor kérdeznek rá a gyermekeink, unokáink a mi múltunkra, s ebből a műből választ adhatunk, mert a címszavak is eligazítanak rávezérelnek a helyes irányra. Ugyanis ez nem száraz történelem. Ez a mű embertan, néptan, népművészet, kultúrtörténet, irodalom, zenei ismerettár, írástörténet, földrajz, monda és legenda gyűjtemény.

Felesége Hankó Ildikó a Magyar Nemzet és a Demokrata munkatársa. Isten kegyelméből méltó párt adott melléje. Leánykájuk Noémi ismerős mindnyájuknak, hiszen intézményünk fiatal professzora. Két gyönyörű lányunokájuk az égi küldetés betetőzői.

17 éve működünk, s én kezdettől azt tartottam, hogy akkor lesz iskolánk értékes intézmény, ha Kiszely Istvánt a professzori kar tagjaként üdvözölhetjük. Most már azt kívánom, bárha ez a tanári kar a magyar felsőoktatás vezető gárdája lenne, mert akkor az azt jelentené, hogy a magyarság sorsa jóra fordult, a magyar szellem méltó ápolásban részesül és nem periférikusan, hanem központból, mint az áldott nap sugára világít rá a magyar ifjúságra az igaz tudomány fénye, és a hazaszeretet érzelmi szálán át sajátíthatja el a szellem a mélyebb ismereteket. Kiszely Istvánban én a jövő Magyarországnak szellemi vezetőjét látom. Az Ég áldása kísérje útját, s szerencsésjét ötvözze eggyé a nemzet felvirágzásával.

Dr. Gyárfás Ágnes

Dr. Kiszely István székfoglaló beszédét a következő számunkban közöljük.

Igaz magyarságért kitüntetés Rácz Sándornak 1956 hőisének

A Miskolci Bölcsész Egyesület (MBE) rangos elismerésben részesíti Rácz Sándor 56-os hőst, az '56-os Nagy-Budapesti Központi Munkástanács elnökét. Gyárfás Ágnes, az egyesület elnöke a HunHír. Híval közölte, olyan igaz magyarok kaphatják meg ezt a díjazást, akik életművükkel, tevékenységükkel egyértelműen bebizonyították hazafias elkötelezettségüket, és emberi tisztességüket.

Gyárfás Ágnes elmondta, hogy szabadtéri ünnepség keretén belül adják át 26-án délután Miskolcon Rácz Sándornak a kitüntetést, ezért mindenkit várnak 15 órára a Petőfi térre. Lesz itt ünnepi program, kulturális műsor és természetesen az esemény fénypontja, az 56-os hős kitüntetése. Gyárfás Ágnes közölte: a MBE és az általa veze-

tett, fenntartott Nagy Lajos Király Magánegyetem nem csak mint a hiteles magyar őstörténet kutatásának legfontosabb magyarországi fóruma, de az intézmény foglalkozik a jelen és a közelmúlt eseményeinek feldolgozásával is.

Úgy ismerhetjük meg igaz valónkat, ha tiszta előtünk múltunk, mert így léphetünk át a jövőbe, fogalmazzott Gyárfás Ágnes, és leszögezte: a személyes emberi példák, a hit, az elkötelezettség és a hazafiság olyannyira fontos irányok a jelenlegi összekuszálódott világban, hogy akiknél ez megvan, erkölcsileg és szellemileg vezethetik a népet.

G. Kirkovics István

A Miskolci Bölcsész Egyesület
Nagy Lajos Király Magánegyeteme
elnöksége
2006 március 15-i döntése alapján

IGAZ MAGYARSÁGÉRT
kitüntetést adományozza

RÁCZ SÁNDOR
Úrnak, aki

**az 1956-os forradalom és szabadságharc idején élete
kockáztatásával harcolt a magyar szabadságért, ezért
börtönben szenvedett, halálra ítéltetett, de elveit
soha nem tagadta meg.**

Miskolc, 2006. október 23.

Dr. Gyárfás Ágnes
magyarságkutató
elnök

Dr. Kiszely István
antropológus tudós
egyetemi senior

RÁCZ SÁNDOR PARÁZSLÓ SZÁNDÉK

EMLÉKEK ÉS TÉNYEK
1956-BÓL

RÁCZ SÁNDOR ÉS RÁCZ ANIKÓ
2005

TOLLAS TIBOR

Sose szabadulva

RÁCZ SÁNDORNAK – hitéért és hűségéért

*Rab emlékeid, éhes farkasok,
éjszakánként vissza-visszatérnek.
Feledni akarsz rémes árnyakat,
de nyomon követnek börtönévek.
Hiába hív a szárnyas szabadság,
ajtó csapódik, fogoly vagy újra,
belép az ör, torkod kiáltana,
szabadon, de sose szabadulva.*

*Ne még - sikoltod - élni akarok!
Álmodban öklöd vered a falba,
sajgó fájdalomtól ha fölébredsz,
nem ismersz már elveszett magadra.
Két part közt vergődsz öntudatlan,
fojtó félelemtől fuldokolva,
üzött vadként nyugalmat nem találsz,
szabadon, de sose szabadulva.*

*Megbocsátasz a gyilkosoknak is,
kik nem bocsátják soha meg neked,
hogy ártatlanul ők ítéltek el,
hamis vádjukat hordja gyermeked.
Életfogytig rabjuk így maradsz,
bosszújuknak nincs mentő tanúja,
nincs kegyelem, a múltat cipeled,
szabadon, de sose szabadulva.*

*Kiáltanod kell nap-nap azokért,
kiket megöltek elnémítottak.
Így hiteles megbízó leveled,
ők írták alá, a némák, a holtak.
Munkások vére üt rá pecsétet,
hallgató föld lett szavuknak súlya,
fölemelt fövel ők vezessenek,
szabadon, de sose szabadulva.*

Bern, 1987. június

RÉGI MESE

Az egykori Ghymes zenészei a Galánta melletti Taksonyban

A két sikeres bemutatkozás a Fonóban örömmel és lelkesedéssel töltötte el a Ghymes zenekar volt tagjait. A júliusi Taksonyi Falunapok egyik házigazdája, Buják Andor merész ötlettel újra összehívta egykori zenésztársait (Écsi Gyöngyit, Kiss Bernadettet, Béhr Lacit, Nagy Misit, Bohus Zoltán „Zumit”, Baráth László „Picit”, Rusznák Gábort, Buják Krisztiánt). Már csak egy prímás hiányzott – szerencsére „kéznel volt” a Fakó, majd a Bendő hegedűse, Bugár Zoli, aki fejből tudja egykori tanítómestereinek mindegyik számát. (A koncerten a Bendő bőgőse és cimbalmosa – a Csallóközi volt táncosa – is „kisegítette” a régi Ghymest.)

Buják Andor

Pukkai Attila

Ezen a meleg júliusi taksonyi estén a népzene ráhangolódást a Bendő zenekar táncháza biztosította. Így az apróságok is megismerhették a tánc örömeit, szüleik-kísérőik kezét fogva. Nyomban eszembe jutottak a 10-15 évvel ezelőtti hangulatos próbák az Ifjú Szívek pozsonyi székházában, amikor a Bugár-testvérek alkotta Fakó együtt tanult-próbált a Ghymessel. Akkor Pozsonyban még volt rendszeres táncház, melyre tudós vendégeket is elhívtak egy-egy beszélgetésre (jómagam nosztalgiával emlékszem vissza Bödök Zsigmond csillagászra, aki „mellesleg” a magyar Nobel-díjasokról írt könyvet). Kassán, Dunaszerdahelyen, Füleken, Zselízen s Komáromban is pezsgett akkor a néptáncos élet – legalábbis a mai állóvízhez képest, melybe a pénztelenség mellett a TV, DVD, és a csavargásra csábító világútlelél is bizonyára belejátszik.

A többszöri sikeres visszatérés izgalmas kérdéseket is felvetett. Szarka-e, aki használja egy zoboralji falu, Ghymes nevét? (Az egykori Jugyik-táborok – a nyitrai magyar nyelvű pedagógusképző főiskola diákklubjának művelődési tábora – színhelyének neve egyébként szarvast jelent, s ezt a gondolatiságot szlovák neve, Jelenec is megerősíti.) Az alapító Szarka-testvérek – a mai Ghymes zenészei – szerint csak egy Ghymes létezik és létezett. A 10 egykori Ghymes-tag viszont úgy látja, hogy a régi Ghymes számai – melyek élőben már alig hangzottak el az utóbbi évek koncertjein – ma is ugyanúgy vonzzák a közönséget, mint egykoron. A több száz néző a taksonyi szabadtéri színpad előtt ezt fényesen igazolta: a csallóközi falucsúfóló, a kőrispataki és maroszéki feldolgozás, a Régi Mese most is hatalmas tapsot kapott. (Eszünkbe jutott az egyik dunaszerdahelyi Zumi-koncert is, ahol a szerzői est versszövegek írására ihlette a fiatalokat. Csoda-e hát, hogy a lelkes mag egy hétig is együtt „bulizott”, s közben meglátogatta a dunaszerdahelyi próbákat, a Szóttos pozsonyi próbatermét, s beugrott a Ghymes pozsonyi táncházába is?)

Sok egykori ismerős és barát is feltűnt a taksonyi nézők között – köztük a Csallóközi Táncegyüttes és az Ifjú Szívek egykori táncosai, a hajdani Pántlika zenekar brácsása. A „veterán” KAFEDIKosokkal (a brünni egyetem magyar diákklubjának volt tagjaival) felidéztek az őrűsfalu/s/i, somodi és ghymes táborokat. Én magam is a 80-as évek második felében a tábortűz mellett ismerkedtem meg a Ghymes tagjaival. (S most együtt háborodtunk fel azon a „gyalázaton”, hogy Galántán és Komáromban is kapható Kozel sört már a budapesti Dréher gyártja...)

Felvidéken idén ismét megmozdult valami. Sok év szünet után ismét volt Zselízi Fesztivál és „Gombaszög” (igaz, ma már a Megasztár győzteseinek nevével csalogatják a nézőket, s az egykori országos néptáncos-népzene-sereg szemle néhány órás gálaprogrammá zsugorodott), az 55 éves nagyidai Ilosvai Táncegyüttes nagyszabású rendezvényvel emlékezett meg születésnapjáról – s összeállt a ré-

ESEMÉNYEK

gi Ghymes is. Reméljük, hogy a friss sebeket rövid időn belül békévé oldja az emlékezés, s egyszer ismét együtt láthatjuk a színpadon a régi és az új Ghymest. Egymásra mosolyogva, szerényen – mint egykor az örsújfalui diáktábor tábortüzénél, úgy 15 éve...

Záhonyi András

Nagykorú lett a Művészetek Völgye

A táncházmozgalom erdélyi, felvidéki és anyaországi képviselői az idei kapolcsi fesztiválon

---

Örvendetes hírről számolhatunk be az idén nagykorúvá vált „Kapolcs” kapcsán. Márta István és társai előléptetésben részesültek – gyűttmentekből gyűttmaradtak lettek...

Ennek öröme egy héten keresztül kerestük az utat vissza, a Boldogság Szigetére, a Paradicsomba. A paradicsomi állapotokat az anyag szintjén is megtapasztalhattuk: a kapolcsi kifőzde minden nap finom és kiadós, mégis olcsó paradicsomlevessel várta a szűkebb pénztárcájúakat (a jószívű szakácsnéninek köszönhetően a csőröbbaknak még hitelbe is jutott, melyet csak jövőre kell majd megadniuk...).

18 év nagy idő. A programok jellege ma is ugyanaz, mint a kezdetekkor: reggeli jóga, fazekas és keramikus vásár, ókori-középkori játszóház a kapolcsi Kastélyban, Zöld-udvar, filmvetítések, koncertek és színelőadások. Most a zenei és néptáncos események kavalkádjából következik egy rövid ízelítő.

Zenei események

A Völgyben idén is a koncertek (a Gamba Coc-tailtól Oláh Ibolyáig, a Jazzpressiontól Szalonna és Bandája örömméig és spontán táncházáig, a népzenei alapokról indult Lakatos Róbert Vonós-négyesétől a 20 éves Tükrös népzenei koncertjéig) vonzották a legtöbb látogatót.

Nagy sikert aratott még a Muzsikás előadása Bartókról, az eltűntnek hitt máramarosi zsidó zenéről és a moldvai zsolnárokról, a 30 éves Téka, Csík, az Egyszólam, a Makám, a RÉV és a Fonó zenekar, a Szeres Népzenei Együttes, a Szigony, a Kerekes Band, a Söndörgő, a Matokabinde, a Besh o droM,

az ír zenét játszó Bran, a Vodku v Glodku, a Hét-rét zenekar, Lovász Irén, Szalóki Ági, Berecz András, a Palya Bea – Szokolay Dongó Balázs duó, Herczku Ágnes és Nikola Parov, Ivánovics Tünde és Fábri Géza.

Kellemes meglepetést keltett az Udrub (egy Iránból elmenekült zeneszerző együttese), az etióp zenét játszó Shaibate, az Amadinda, a Vian Együttes, a Peregrinus, a Borago, a Szilaj Dobkör, a kalocsai Bures Banda, a Kampec Dolores, a morva Íva Bittová, Bakos Árpád kobzos trubadúr, Dininyés József daltulajdonos és a 20 gyerekes Olgyay-család zenés bemutatkozása.

Remek koncertet adott Peter Ralchev Quartettje, a szabadkai Lajkó Félix és zenekara (ők az öcsi kőfejtő holdtájakat idéző katlanjában léptek fel), a makedón Pro Etnos, a cimbalmos Balogh Kálmán és a dzsesszmuzikus Kovács Ferenc improvizációi, a Yengibarjan-trió, a Szilvási Gypsy Folk Band, a Romano Drom, a Gyass és a Fláre Beás zenekar.

Volt még Magyar História Kátai Zoltán énekmondóval, bizánci énekek a Szent Efrém Férfikar tolmácsolásában (a pulai templomban), mantraéneklés, mulatás operaénekesekkel, zenei nosztalgiazás (a Neil Young Sétány kapcsán most éppen Woodstockról), Pege és Dresch Quartet és Faludy-est Hobo előadásában.

Jól sikerült a multság a Szászcsávási Zenekarral, ahol közben táncolni is lehetett, no meg a tuvai Huun-Hur Tu zenekar, a Gypsy Cimbalom Band fellépése, a „Szerelem hava” – Kiss Ferenc és az Etnofon Zenei Társulás előadásában (az egykori Sebő Együttes-tag Palya Bea közreműködésével). A sokoldalú énekesnő a pulai éjszakában még egy „balkáni zenei gőzösre” is felszállt: „csácsogó madárkaként” hangjával hasított részt az égen Boban Markovic társaságában a csillagok felé.

Palya Bea

Ízelítő a további programokból

Volt még falutekergés és bortúra-tortúra az ÖrökségVölgy falvaiban, Tour de Völgy kerékpár-túra és Esti mese gyermekeknek, előadás az ősemberek barlangművészetéről, henna- és selyemfestés, retextil-kiállítás, dilettáns poéták versei („Sándor vagyok én is, ha nem is Petőfi” címmel), Szőcs Géza esszérovata a magyarság ’56-os golgotájáról, A Legyek Ura, Hamlet és Mrožek Mulatsága – Bárka Színház-módra, Cseh Tamásizmus, Godot Kávéház és Dumaszínház Monostorapátiban és Kocsis István monodrámája Árva Bethlen Katáról. Sok nézőt-ízlelőt vonzottak a Néprajzi Múzeum „vízálló” programjai és borai, a „sokadik típusú találkozások” (ÚrbázisSÉTA a Krétakör társulattal, illetve szakemberek idegenvezetésével).

Az egykori „Úrbázis”

Telihold 2006. április 13-án

Zajlottak a blueskocsmái beszélgetések is – pl. a modern keveréklényekről (lajhár + szarka), illetve a magyar pesszimizmusról (a pohár inkább félig tele legyen – s ne félig üres...).

Bemutatkozott a Magyar Hagyományok Szer-Tára és Szín-Tára Vigántpetenden, a volt Vajai-házban. Osváth Ilona viselet-kiállítása és Vincze Ildikó kerámiái színesítették a parasztbútorok, népművészeti ajándéktárgyak, rovásírásos faragások nyújtotta kínálatot..

Szerveztek még interaktív sétát az imakertben, láthattuk a Csángó-gálát és felvonulást, majd táncolhattunk a moldvai táncházban, illetve gyönyörködhettünk Petrás Mária csángó énekes és festőművész kiállításában.

Nagy tapsot kapott az Aranygyöngyös és Arany-sarkantyús néptáncosok bemutatója, a szarvasi Tessedik, a Sopron, a százhalombattai Forrás és az ajkai Apte néptáncgyűttestek bemutatkozása. („Cimbi”, a taliándörögdi Lőtér házigazdája idén is jóbarátait hívta meg, hogy a tánc ürügyén végigvezesse a nézőket a Kárpát-medencén. A soproniak Fajkus Attila zenekarának kíséretében gömöri, kalotaszegi, vajdaszentiványi táncokat mutattak be – egy regrutabál „ürügyén”, ahol sok szőlő- és árpalevet is fogyasztottak a távoli helyekről összesereglettek.)

A Völgy már csak ilyen. Profi és amatőr, rutinos és kezdő, idősebb és fiatal – így, együtt. Nincsenek biztonsági őrk a „sztárok” körül – egy „paradicsomi” kertben miért is lennének? Javaslom, hogy a „kinti” társadalom miniszterei is próbálják ki: játsszanak egész évben Kapolcsot. Ha megteszik, a végén még népszerűek lesznek...

Záhonyi András

A Háromszék Táncegyüttes ismét Budapesten

A XI. Duna Karnevál keretében nemcsak a Vörösmarty téren, a Margitszigeten és a Duna Palotában, hanem Budakalászon, Békásmegyeren, Dunakeszin, Mátyásföldön és Ürömon is megcsodálhatták a néptánc kedvelői a sepsiszentgyörgyi hivatásos táncegyüttes autentikus műsorát. A műsor keretében felcsíki, Küküllő-menti, ördögösfüzesi és marossárpataki táncokat láthattunk. Ivácson László koreográfus pergő összeállítása – melyet Molnár Szabolcs zenekara kísért – mindegyik helyszínen tapsra ragadtatta a nézőket.

A táncosok és zenekaruk az őrkői roma hagyományőrző csoporttal egy műsorrészben szerepeltek. Az őrkői táncokból pedig (melyekkel a nyáron a kommandói néptánc táborban egy egész héten át ismerkedhetnek az érdeklődők) a románost, a las-

sú cigánytáncot és a csingerálást láthattuk.

A fesztivál több napja alatt a közönséget magával ragadta a Bem Együttes hiteles pontozója, látványos kalotaszegi csárdása és legényese (amióta a csoport vezetői az egykori "háromszékes" Kiss István és párja, Demeter Erika, a fiatal táncosok sokat fejlődtek technikailag és mentálisan is). Érdekes volt hallani a KimNovak polgárpukkasztó, a fogyasztói társadalmat elítélő szövegeit (vezéralakjának, az egykori hivatásos néptáncos Novák Péternek ma is virtuóz éneke és tánctechnikája a fiatalokat állandó mozgásra „ingerelte”). A Duna Művészegyüttes „Nomád szenvedély” c. látványos műsora is sok tapsot kapott. Volt még ezen kívül pilisborosjenői bor, tocsni és szép, napfényes idő. Bárcsak minden tavaszinyári néptáncos rendezvényen így lenne!

A Margitszigeti Szabadtéri Színpadon már a botvgrádi bolgár, a swidniki lengyel, az athéni Hellenic s a szardíniai Kalagonis táncegyüttesek társaságában lépett a közönség elé a megfiatalodott Háromszék. A gálaműsor további részében a „Táncos Magyarok” c. tánckoncert – Mucsi János rendezésében és Mihályi Gábor koreográfiájával – történelmi képeket mutatott be a tradicionális és a polgáriasodott magyar táncagyományból. Kelet és Nyugat találkozásánál teljességükben maradtak fenn olyan tradíciók, mint a regölés és a regruták verbuválásakor eljárt verbunk. A műsor során bepillanthattunk egy reformkori bálba és a 70-es években a nagyvárosokban beinduló táncházba is.

---

30 éves a Kalamajka Táncház

A Molnár u. 9-ből - az Arany (János utca) 10-be. Ezzel a címmel jelent meg a zenekar legújabb CD-je, mely a táncháznak otthont adó egykori és a mostani kultúrház címére utal. Most a Kalamajka-táncház 30. születésnapjának eseményeiből következik egy rövid tudósítás.

Emlékezés a múltra

Kevesen tudják, hogy egykoron a Muzsikás játszott a Molnár utcában, s "csak" 28 éve vette át a

stafétabotot a Kalamajka. Zsuráfszky Zoltán "Zsura" és Fekete Antal "Puma" voltak az első táncházoktató „fecskék” – csak őket követte Janek Jócó, György Karcsi (aki építészként művelődéstörténeti és történelmi ismeretekkel is gazdagította ismereteinket, s az ELTE-kollégium tornatermében Székely Levente és barátai muzsikájára külön "tánctovábbképzésben" részesítette az egyetemistákat), Lévai Peti (aki a táncművészeti Főiskola tanárához méltóan nagyon komolyan vette feladatát: tánctanítás közben még fegyelmezett is...), Pál Misi s a mai táncmester, Bohus Gyuri.

A lányok a legtöbbit Redő Julitól tanulhatták, aki szinte beleszületett a Molnár utcai légkörbe, s ma is kiváló oktatótársa az Állami Népi Együttes tagjának, Bohus Györgynek.

Emlékezzünk meg a Halmos Béla előtti primásokról is: több évig Sipos János és Székely Levente volt a hegedűse az együttesnek. Berán István pedig több éven át a fúvós hangszereket kezelte.

Ezen a napon a "pipaszobában" nemcsak a dohányosok élhettek szenvedélyüknek, hanem az érdeklődők a Kalamajka-táncház archív felvételeibe is bepillanthattak.

Az ünnepeltek

Ötvös Györgyi – aki az alapítástól fogva segített a táncházat és az Egyszólam-táborokat Váralján – rövid és frappáns köszöntőjében emlékezett meg a legörömtelibb pillanatokról. Sebő Ferenc – aki Halmos Bélával, építészhallgató társával először vitte az autentikus széki népzene a budapesti fiatalok elé – ünnepi beszédében köszöntötte a több száz vendéget. A születésnapitortából mindenkinek jutott 1-1 szelet – az est folyamán külön felköszöntött Halmos Bélának is, aki júniusban ünnepelte 60. születésnapját. Kívánjuk, éljen még további 60 évet!

Az est vendégei voltak még:

Az Üsztürü – ők most is a /magyar és román/ kalotaszegi, a vajdaszentiványi valamint a Küküllőmenti zene tolmácsolásában jeleskedtek. Egykor a kolozsvári táncházban és a Háromszék együttesnek is muzsikáltak.

A 20 éves Egyszólam Együttes (tagjai: Fábíán Éva – aki a Kalamajka énekesse és a gyerektáncházak

vezetője –, Juhász Zoltán, Berecz András, Sáringer Kálmán; a gyimesi és dunántúli dalok, énekek tartoznak a fő repertoárjukba).

A Téka Zenekar (ők is felidéztek 10-20 évvel ezelőtti "slágereiket": a nagysajói, a magyarbecsei, a bonchidai és a gyimesi gyűjtéseik anyagát).

A Mészáros zenekar a reggel 5-ig tartó mulatság táncházában jeleskedett.

Példamutató összetartás

Ezen a napon is bebizonyosodott, hogy a népzene-szek családja összetartó közösséget alkot: a kórházba került cimbalmosa, Petrovits Tamás miatt nehéz helyzetbe került Kalamajkát Kneifel Imre, a székesfehérvári Tilinkó zenésze segítette ki ezen az estén improvizatív cimbalomjátékával. Magyarosy András „Ánti” bőgős és Dövényi Péter „Döf” kontrás most is remekül tartották a frontot. Nyitrai Marianna és Hetényi Milán énekesek is ellátogattak a 30. évfordulóra.

Az ünnepségen megjelent fiatal és érettebb korú, együttesben táncoló és kezdő tánc házas, magyar és határon túli táncoslábú közönség kiválóan érezte magát a családi hangulatban. Nagy örömet okozott,

hogy személyesen is találkozhattunk Timár Sándorral, a magyarországi tánc házmozgalom egyik atyjával és Sebestyén Mártával, aki most "csupán" mint a Kalamajka tagjainak barátja volt jelen.

Ezen az estén mindenki odaülhetett Halmos Béla mellé, aki "túlórában" még fél hat után is örömmel kísérte az öltözőben az énekelni vágyókat.

Felmerült az ötlet, hogy a kezdő táncosok bátorítása végett érdemes lenne feleleveníteni a Kassák-klubban jól bevált hagyományt: Sebő Ferenc akkor minden táncrend előtt bemondta, hogy melyik (széki, kalotaszegi, dunántúli, Küküllőmenti stb.) rend következik. A dallamok "hasonlósága" (pl. a szilágysági és a kalotaszegi esetében) már többször is megtévesztette a bator, ám zeneileg nem tökéletesen felkészült tánc házasokat. Az együttesben táncolóknak persze erre a "súgásra" már nincs szüksége – azonban szerencsére a tánc ház kedvelők (akiknek elkél egy-két ilyen szakmai segítség) még náluk is többen vannak!

Záhonyi András

Őszentsége a XIV. Dalai Láma üzenete a magyarokhoz az 1956-os forradalom 50. évfordulója alkalmából

és egy magyarságtudomány szakos tanár szerény hozzáfűzése

Magyarok!

Bár népük nagy múltra tekint vissza, a szabadság és a demokrácia terén még fiatalnak számít.

Tisztelettel, de felhívnám excellenciád figyelmét arra a történelmi, ám nemigen hangoztatott tényre, hogy a magyar nép szabadságszerető volt mindig, s az úgynevezett „lovás-nomád” népek is, mint a szkíták is, és a hunok is, kik közül valók az őseink is, ezért mondható, hogy szkíta-hun-magyar folytonosság van, tehát e népek éppen szabadságszeretetükről is híresek!

A demokráciával, mely a többség akarata a

kisebbség felett, soha nem voltunk kibékülve! Mutasson nekem oly népeket, vagy olyan társadalmi berendezkedést mainapság, ahol a többség az értelmesebb, a jobb, a tudatosabb, a műveltebb, hogy az önfeláldozásról és a másokért élésről már ne is beszéljünk! Ahol nem meghatározó a pénz, a hatalom, a siker szerepe! Ahol a sikert nem keverik össze a boldogsággal, ahol a becsvágy nem kekedik az önzetlen szeretet fölé! S ha egy-két néptöredéket lehet is óvatosan felelmegetni, az a népek tengerében csak kicsiny taraj a hullámhegyen. Nem az eszményekről, hanem a valóban működő társadalmi elvárásokról és az emberek ennek nyomán kialakított életviteléről beszélek!

ESEMÉNYEK

*Nálunk, szkítautód népeknél a hierarchia, a szent rend volt a meghatározó! Mi mindig kozmikus, vagyis isteni mérce szerint éltünk, az égi rendet valósítottuk, magas erkölcsiségünkkel, itt a földön! Népi kultúránkban ez ma is fellelhető! Népmeséink, festett fa kazettás mennyezeteink ábranyaga, pásztorfaragásaink, hímzéseink és nagyjaink által alkotott újabb művek, mint pl. Csontváry festészete, Bartók és Kodály művei, de Petőfi, Madách, Arany és a többiek is kozmikus mondani-
valójú életművet hagyott hátra!*

A lehetőség mindazonáltal eljött az önök számára, hogy kibontakoztassák képességeiket, és megmutassák a világnak szellemüket, kezdeményező-készségüket. Ehhez azonban az önbizalom elengedhetetlen.

Éppen ezért akármilyen nehéz is, bármilyen akadályos, nehézséggel néznek szembe, nem szabad, hogy elveszítsék a reményt és az elhivatottságukat.

Excellenciád nem tudhatja, de a XIV. század közepe óta, módszeresen irtanak minket is, kultúránkat és történelmünket például, egy MTA-nak álcázott, magyartalanító akadémia rombolja! Nyelvünket idegen nyelvként oktatják nekünk, nehogy tömegesen ráébredjünk, nyelvünk teremtető működésére! Így bizony nehéz még a reményt is megtartani, nemhogy elhivatottságot érezni! Ezért mondható ki, hogy ma, a magyarul beszélők többsége, nem magyar gondolkodású és tetteiben még inkább nem az!

Bizakodónak kell maradniuk. Egy tibeti mondás úgy tartja: „kilenc kudarc kilenc erőfeszítést jelent.”

Nos, a kilencen már jócskán túl vagyunk!

Biztos vagyok abban, hogy egy ilyen nagy múltú nemzet fényes jövő előtt áll.

De még nem látjuk a végét, bár az, kimenetelét tekintve, mi is tudjuk, hogy jó lesz!

Kérem, dolgozzanak továbbra is keményen, és távlatokban gondolkodjanak. Tartsák szem előtt azokat a nemes célokat, amelyek a közös érdeket

szolgálják. Az emberek sokszor - és ez a politikusokra különösen igaz - elvesznek az apró részletekben. Ez nem helyes. Gondolkodjanak távlatokban! Ez az én tanácsom.

Köszönöm!

2006 októbere Prága

Köszönjük, hogy együtt érez velünk, de a fentiek talán rávilágítottak arra, miért és kiknek vagyunk útban! Csakúgy, mint a tibeti nép! Bár, mint Ön is tudja, kozmikus értelemben, most itt a központ! Ezért is kell együttműködnünk, ezért is kell együtt tartanunk a szert, mert minden erőnek, mely a jót szolgálja, egyesülnie kell, bármilyen technikai keretek közt is nyilvánul meg, bármilyen tudati megközelítés is vezetett a jó felismerésére! Ez az igazi ökumené!

Hervay Tamás

2006. november 1.
Budapest

A Szent Korona tana mentén

Budapest (MTI) – A Szent Korona eszméje és tana mentén felépített új politikai intézményrendszer kíván alkotni egy hónapon belül a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 – jelentették be a Gyurcsány-kormány ellen tüntetőik szombat este a budai várban megtartott „alkotmányozó nemzetgyűlésnek” nevezett rendezvényen. A mintegy ezer ember előtt megtartott rendezvény fő üzenetét Toroczka László, a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 egyik politikai ügyvivője fogalmazta meg. „Nem ért véget a hatalom leváltását célzó háborúnk, azt folytatni fogjuk” – mondta. A Gyurcsány-féle Új Magyarországgal szemben, felépítjük a mi régi Magyarországotunkat” – tette hozzá.

ÉSZAK-MAGYARORSZÁG,
2006. okt. 30.

A nyírkai jóslat

Hét rábaközi táltos, bácsa, tudó ember megidézte a 40-es évek végén Lápkmánja táltos szellemét, hogy miképpen alakul a jövő. Döbbenetes módon elővetítették a világ, s hazánk történéseit, s ráismerünk azokra a vezetőkre, akik idáig vitték az országot. Rákositól láttak előre mindenkit, jeleztek kint, keservet, de a mostanra vonatkoztatva a sok-sok nehézség, vész és probléma után felvillantották az ígéretesnek tűnő jövőt.

*A Duna két partján vérben úszik a hulló lomb,
És ösvények tapostatnak a hanyatló nap palástján.
Nevet kiáltanak. A nevén szólított Öreg tétovázik,
De vállalja sorsát.
Ifjak ragadnak fegyvert, nők és férfiak egyaránt.
Közel a győzelem
Ekkor megelevenednek az árnyékok.
Az igaz harcosnak kedvét szegik
Az ügyet nyugattól-keletig elárulják.
Szerencsés, ki időben kereket oldhat.
Nagy az érvágás!
A győzők eltanácsolják a kopasz zsarnokot,
És a Vasmacsák Városának fattyát teszik meg helytartónak.
Ő megöleti a Tétovázó Öreget.
Az ifjúságon bosszút áll.
Sokáig uralkodik, és rontja a nemzetet.
Jutalmazzák az elvtelenséget, mindent pénzben mérnek.
A lakás, a ház csak lakhely, nem otthon.
A gyerek nyűg.
A víg mosoly torz vigyorra változik.
Itthon a földművest már megtörték.
Még nevén a föld, de cseléd sajátjában.
Lazul a lánc, rozsdásodik a bilincs
A Nagykövet cselt vet, összeesküvést sző.
Korábbi ellenfelek összefognak, rést vágnak a kerítésen.
Meglazítják a medvebocs láncát,
A kétfarkú oroszlán ketrecének láncát is. Nem hálásak.
A vörös tüzet okádó sárkány ebbe belebetegszik.
Harsona jelzi a szabadság kezdetét.
A szürke marhát napos legelőre engedik.
A csorda megszedül a szabadságtól. A barmok egymást öklelik
A nép elkergeti a kapuk nyitogatóit
A Jóindulatú Beteg kerül az élre. Mások intézkednek.
A földművestől elveszik örökét, és dobra verik
A senkiháziak vérszemet kapnak. Bitangok tékozolják a fényt.
Gyülekeznek a dögmadarak.
A nagy tengert átrepüli a Napból szálló, galambnak álcázott karvaly.
Megérkezik a Kánya is- osztzkodni.*

Megint terelgetik a népet. Hiteket erőltetnek.
Szaporodnak a pénzért fennhangon imádkozók.
Boldogasszonyunkat elfeledik, buta lúddá tekerítik
Jaj pedig, ha Istenünk Asszonyi-fele elfordul tőlünk, vagy mink ötöle!
A galambnak álcázott Karvaly, és a Kánya,
Égig érő fára segítik a Kiskanászt. Szívében király, álmaiban császár.
Szépen szól rondán cselekszik. Zsákja feneketlen.
Letaszítják- újra mászik!
A döglött sárkány kutyái új gazdát találnak!
Az ijfeszítő sarja lukas hajóra száll.
Az ő ingével-gatyájával tömítik a rést.
Messze jutnak a parttól, már nem tud kiszállni
A döglött sárkány kutyáit a Koronázatlan Cár veszi pórázra.
Paprikajancsiból csinál vezért
A nemzet tűri. Nem látja meg rajta a rángató madzagokat.
A csellel hatalomra segített Paprikajancsi pofátlanul önkényeskedik.
Buzerálja a népet. Nyegle és buta.
A kiskanász malmára hajtja a vizet
Jobb ellenfél nincs. A nép tűri őket.
Nemes lovag- ősök fehér lilomán tiptrodik a nemzet.
A csósz tolvaj, a bakter rabló, a bíró cinkos.
A különb nem viszi sokra, mert irigylik.
Ki- ki rántja lefelé a másikat- az országot együtt.
Lenézett népek mögött kullog a magyar!
A nemzet talpa alatt röpdülő szőnyeggé válik a föld!
A rátarti úr napszámért kunyerál. Már mindent elkótyavetyéltek.
Csak alantas szolgálatok maradnak, égbekiáltó árulások.
Lesznek, kik alattomos ellenséggel fújnak egy követ.
Bevezetik a hét tevét, hogy innen köpködhessen lángot, a bikát nyergelő asszonyra
Ebből viszály támad benn is, kinn is.
A Kost Áldozó két fia tovább marakodik
A tevék magyar hajcsárai manó bőrét húzzák Krisztus képére,
Hogy megtévesszék a népet, és arannyá válthassák a félhold csillogását.
Ők a kost áldozó, tevét nyergelő fiát segítik, más magyarok meg a másikat.
Kettészakad a nemzet, lánggra lobban az ország. A lángot vér oltja.
Magyar magyart gyilkol, de a bika hátáról is ide lőnek a hét teve miatt.
A nép fele elpusztul
A szomszédok megmozdulnak, de ugrásra kész a zenélő sivatagok tigrise is.
A megszeppent maradék Ukkó-t híjja, a Boldogasszony-t.
A haragosok megbocsátanak egymásnak, az irigy örül más szerencsésének
A rátarti nem rázza a rongyot, a közönyös siet segíteni.
Ekkor a Magyarok Istene örül állítja a zenélő sivatagok tigrisét,
És becsületes alkuval visszakerül, ami visszajár.
Új kor veszi kezdetét, minden égtáj felé
YOTENGRIT, az Ős-Tengerek Istene nevében.
A Jó Szomszédtság Törvénye győzedelmeskedik.

A nyirkai jóslat elolvasható Máté Imre Yotengrit című kétkötetes művében, amelybe a Rába-közi táltoshagyományokat gyűjtötte össze. A könyv mindkét példánya együtt ritkán kapható, de a Gyepű Nemzeti Könyvesboltban beszerezhető.

Papp Anna költeményei

Papp Anna Debrőd polgármestere volt. 2006. augusztus 9-én vendégül látta a Magyar Őskutatási Fórum résztvevőit a faluháza nagytermében. Ő volt az a kiválasztott, aki kislány korában jelen volt a Szent László jelenéseknél és emlékeit reánk hagyta. Ottlétünk alkalmával elmondott egy párat verseiből. Ezek mindnyájunkat megragadtak. Már ott meghívtuk, hogy a következő Őskutatási Fórumon legyen a vendégünk, s tegye nyilvánossá költészetét, s befogadtuk a Fórum költőinak táborába. Megdöbbenően értesültünk korai haláláról.

Szerencsére a kiránduláson átadta versesfüzetét. Ezekből közlünk most néhányat. Ígéretünkhöz híven kiadjuk az egész gyűjteményt.

Már nem érdekel

*Ki mondott nemet, már nem érdekel.
Mi nem állhatunk meg, nekünk menni kell!*

*Verecke messze, messze, mint az ég,
De még érezzük, tudjuk a nevét.
Még ragyog, mint a távoli Tejút,
Még emlékezünk, még sajog az múlt,
Még szent az álom, mely e tájra hozott,
veletek együtt, kik nemet mondtatok.*

*Mi nem állhatunk meg, nekünk menni kell.
Mielőttünk a jövő énekel!
mert a mi szívünk tiszta és szabad,
nincsen benne gyűlölet harag.
S hogy a 85 év előtti gyávaság,
megszülte újra torzszülött fiát,
- nem a mi szégyenünk.
- Nekünk nem kell lehajtani fejkük,*

*...Nagyot kattant, és megáll a vonat.
Megérkeztem. Pest ragyogva fogad.
Megérkeztem. Lassan lépkedek.
Gondolataim ezerévesek.
Egy hang riaszt fel, reszketős, öreg:
Honnan jöttem és hová megyek?
Honnan jöttem?... Kassa, Felvidék...
Debrőd csak töredék, nem ismerheti...
de Kassára szinte felkiált.
Felvillan benne egy őszi ragyogás.
Zászlók, ünneplő, boldog emberek:
Felvidék visszaérkezett!*

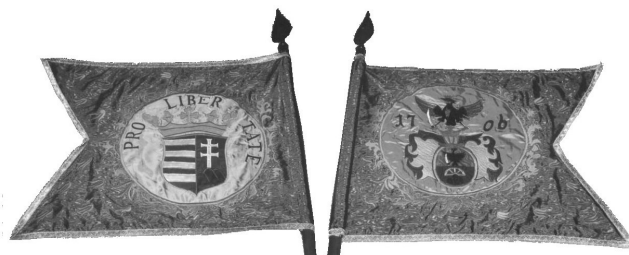
*Kassa... tétova, halkabb a szava:
A Nagy Fejedelem kedves városa.
Odavágyott vissza, ott volt a haza.
Hamvait ott őrzik az ősi falak.
Emléke örök, szent parancsolat.*

*Ó, Rákóczi Ferenc! Hová lett a néped?
A te zászlód alatt bárhogyan beszéltek,
Egy Istent imádtak, egy hazáért éltek,
és meghaltak, ha kellett.
Ó Rákóczi Ferenc! Hová lett a nemzet?*

*Megdöbbenve nézem a ráncos, öreg arcot,
Mi minden napért küzdünk, megvívjuk a harcot,
Minekünk Rákóczi, olyan mintha élne,
és tárogató sír bent valahol mélyen...*

*Szemlesütve figyel a hirtelen beszédre,
S mintha minden nemért bocsánatot kérne,
könnyező szemekkel. biztatóan mondja:
Visszatér Rákóczi! Zászlaját kibontja!*

Papp Anna Debrőd, 2005. 06. 10-én

A kuruc lovasság zászlaja 1706
(Internet)

Csendes üzenet

Az éjszaka, halkan megkeres,
valami ősi, csendes üzenet
leng a szikrázó csillagok alatt...
rég, régi nagyapák szava
csendül a hársak virágai közt:
Ne menj el innen, ne vágyj sehova,
itt itthon vagy, de ott lesz-e majd haza?...

Az, hogy megbomlott csillagrendszered,
hogy hazugságba süllyedt a világ,
hogy elárulták álmaidat is
a júdás pénzen megvett nagymamák,
pillanatnyi borzalom csupán!

Ne menj el innen, ne vágyj sehova!
Betegen is, tiéd ez a föld,
a meggyalázott,
százszor meggyötört...
ha lehajolsz, még érzed illatát...
Simogasd meg a kicsúfolt hazát!

Maradj! Kötözd be a vérző sebeket!
Maradj! Ápold a súlyos beteget,
a megalázott, kifosztott hazát...

Az éjszaka halkan megkeres...
megérint egy ősi üzenet:
az ősök harca, a távoli kelet,
a sztyeppék fénye,
az emlékezet
neked,
s nekem
még jelent valamit...
Az igaz szó, a hit,
a fájdalom, a könny,
a boldogság, mely néha
ránk köszön,
a szeretet, mely tiszta
és örök, mint a távoli
csillagok fénye,
velünk marad...
Nem, nem szabad
Feladni!!

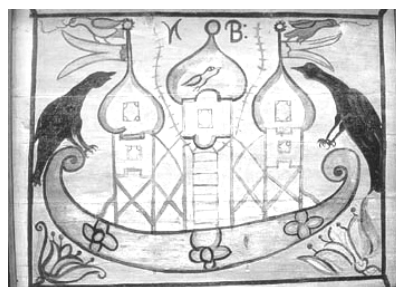
Kik ötven éve oly bátrak voltak,
ha unokáikban felsorakoznak újra
tisztán, merészen, fiatalon...
a hazugságon szerzett győzelem,
a gennyes fekély a nemzetem
beheged.
Nem, nem igaz
hogy nincs erőd,
hogy elorozzák a jövőd,
ne engedd!

Az éjszaka halkan felnevet...
narancsszínű könnyű köd lebeg...
a távoli nagy hegyek megett
ébred a nap.
Ébredj magyar!
A vérrel írott ős rovásjelek
s a haza, mit elfeledtetek
szólítanak.
A gyávaság,
a dicsőséges gyászok,
diadal és kapzsi árulások,
új Trianon
és új fájdalom...
legyen a múlt már...
s a jövőnk Cserhalom!

Papp Anna, Debród, 2006. 07. 22.

Gyügye

Csengersima

Kazettás mennyezetek (Internet)

Egy éve már

Most is épp oly szürke a világ,
épp úgy fúj a Kárpátok szele,
épp úgy álmodnak fehér hóruhát
az erdők, a rétek s a folyók vize
épp úgy rohan
hegyen - völgyön, határokon át,
mint mikor vártuk, vártuk a csodát...
Egy éve már...
még kicsit fáj,
de sorsunk megedzett.
Mi még érezzük, hogy mi a nemzet.
Mi megtanultuk, hogy mi a harc,
hisz ezer év óta egyre tart.
S hogy magyarnak lenni, mit jelent?...
Csendet és harci kürtöket,
vért, árulást és hősokeket,
omladozó várfalakat,
és sírokat, és sírokat...
Az Oltot és a vén Dunát,
és mélyében a hallgatást...
és Attilát, ki tudta jól,
miért hallgat a nagy folyó mélye...
Wass Albertok havasait
Zrínyit, Petőfit és Adyt...
Átadni kenyered felét,
annak, ki végre hazatért,
s ha elfogyott, egy ölelést.
Elmondhatatlan, mert végtelen,
hogy magyarnak lenni, mit jelent.
De a hatalomvágy, a gyűlölet,
Átível ezredéveket,
Feladva hazát, nemzetet.

Ne kopogtass, ne vágj oda!
Ott nincs otthon, ott nincs haza,
hol zárva vannak a kapuk,
mert így döntött a ház ura.

85 év, vagy csak egy?
- visszhangoznak a nemek.
Egy Trianon vagy már kettő?
- Nem változott semmi meg!

Csak egy remény,
csak egy álom,
csak egy téli éjszaka...
- ennyi maradt meg emlékül
s az árulók mosolya.

De ma este, úgy mint akkor,
mikor vártuk a csodát,
pici fényes lánggal égjen
mindenütt egy gyertyaszál.
Hirdesse, hogy együtt vagyunk,
hogy belül már nincs határ.

Papp Anna Debrőd, 2005. december 5.

ABAÚJ-TORNA

TRENCSEN

UGOCSA

UNG

Minden kedves olvasónknak Istenáldotta Karácsonyt,
Boldog Új Évet kívánunk

Következő szám tartalmából:

Kiszely István: A magyarok és Belső-Ázsia

Berényi László: Holisztikus világszemlélet...

Jung Péter: Rend a Koronán, a Magyar Szent Korona rendszere
